Marcia Evanick

EDITURA MIRON

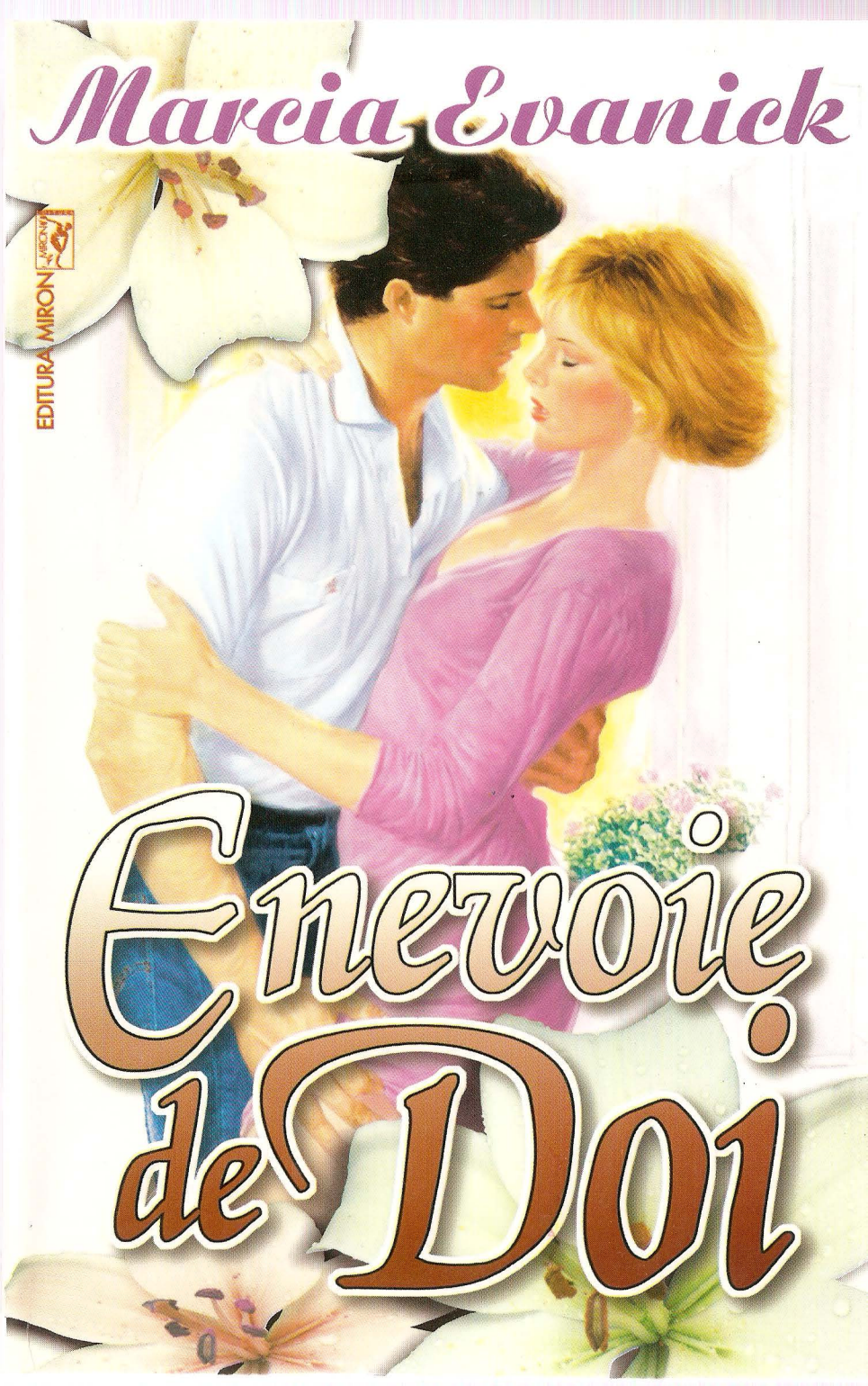

Enevoie de Doi

Tehnoredactor: Monica Teodor
Corector: Doina Călin

ISBN 973-95063-0-8

1

Owen J. Prescott simți lațul strîngîndu-i-se în jurul gîtului şi țipă:

– Oameni buni, v-ați pierdut mințile? Încetați!

Frînghia aspră care îi lega mîinile îi intră mai adînc în carne.

Piciorul îi alunecă pe platforma striată a automobilului de teren şi se grăbi să-şi recapete echilibrul. Nu-i venea să creadă una ca asta. La măreața vîrstă de treizeci şi trei de ani, viața lui era pe cale să fie curmată de un grup de țigani gălăgioşi care îşi agitau brațele şi strigau într-o limbă pe care el nu o înțelegea.

Huiduma de om care îi pusese şireangul de gît sări din maşină, lăsîndu-l singur. Owen nu era ferm convins, dar acum păreau să țipe unul la altul şi nu la el. Spera că era un semn bun. Ținea

extrem de mult la gîtul lui.

Dintre toate modurile de a muri, acesta nu se afla sub nici un chip în topul preferințelor lui. Ar fi preferat un scenariu care să includă o tunică mulată şi ațîțătoare de satin negru, colanți de culoarea pielii, un păr lung şi blond, şi un accent suedez. I-ar fi plăcut ca zîmbetul său să fie atît de larg, încît bătrînul Harvey, de la salonul local de pompe funebre, să trebuiască să lucreze peste program ca să i-l înlăture.

Owen îşi aruncă privirea în jur şi observă că grupul părea să fi uitat că el stătea pe platforma maşinii cu un laț în jurul gîtului. Cît despre el, puțin probabil să uite vreodată; avea de gînd să-i spună şerifului toată tărăşenia imediat ce reuşea să găsească o cale de a o întinde de la ferma Kandratavici.

La căderea nopții, fie avea să se legene la capătul acestei frînghii, fie întreaga familie Kandratavici avea să privească lumea de după gratii. Crow's Head, Carolina de Nord, era bine cunoscut pentru colinele lui unduitoare, pentru frumusețea spectaculoasă şi pentru calda lui ospitalitate, dar treaba asta era prea de tot.

Bărbații gesticulau de zor spre un grup de femei şi copii ce se apropia, cînd zgomotul copitelor unui cal, ce venea mîncînd pămîntul, atrase atenția tuturor. Femeile îşi făcură cruce şi se bulucirăînainte, iar copiii alergară după mamele lor şi se ascunseră în fustele lor înflorate. Bărbații îşi loviră pălăriile de coapse şi păreau să înjure.

Pămîntul părea să se cutremure în timp ce un uriaş armăsar negru înghițea rapid distanța pentru a se opri încremenit la doar cîțiva centimetri de grup şi de maşină. Owen avu impresia că din nările fiarei ieşea fum cînd aceasta îşi aruncă pe spate capul puternic şi izbi violent pămîntul cu copitele. Instinctiv, făcu un pas înapoi şi simți frînghia strîngîndu-i-se mai tare în jurul gîtului. Privirea îi fugi de la animal la femeia care îi călărea crupa goală şi inima păru să i se oprească. Era de o frumusețe care îți tăia respirația şi era tot atît de sălbatică precum taurul de munte care împodobea Great Smoky Mountains. Părul îi era ca o perdea de mătase aproape neagră, iar gura îmbufnată era roşie ca fraga. Fusta înflorată îi era suflecată în jurul coapselor, oferindu-i priveliştea apetisantă a degetelor mici cu unghii lăcuite cu un roşu ca sîngele şi a picioarelor care se terminau undeva în cer. Owen îşi simți inima reluîndu-şi bătaia, undeva, în mijlocul gîtului. La dracu' cu părul blond şi accentul suedez – acest înger prevestitor de moarte putea să-l răpună fără să mişte un deget.

Nadia Kandratavici îşi domoli calul printr-o smucitură din frîu şi se strădui să le zîmbească

afabil tatălui şi unchilor ei. Văzuse ce se petrecea de la etajul al doilea al casei sale şi pornise înainte ca să aibă cineva de suferit. Zîmbetul Nadiei păli cînd observă umflătura vineție de sub ochiul drept al tatălui ei.

– Ce se întîmplă, tată?

Miloş se uită urît la piciorul gol pe care ea şi-l expunea în fața străinului. Nadia oftă şi îşi aranjă fusta, spre marea dezamăgire a condamnatului. Miloş dădu din cap şi începu să vorbească:

– Englezeşte, tată, acum eşti în America, zise Nadia, întrerupîndu-l.

– Gagiul ăsta merită să danseze în vînt.

– Ce e un *gagiu?* întrebă Owen poruncitor. Habar n-avea ce era, dar refuza să admită că era cineva pe moarte.

Nadia se uită pentru prima dată la bărbatul care stătea pe platforma maşinii unchiului ei Zanko. În ciuda şreangului din jurul gîtului, arăta încrezător, mîndru şi... superb. Bărbia îi era sfidător ridicată, iar adîncul ochilor îi era mistuit de flăcări.

– Înseamnă o persoană care nu e de neam țigănesc.

Owen se încruntă, dar îşi păstră aerul sfidător. Îşi îndreptă privirea spre încîntătoarea femeie de pe crupa neagră a monstruosului cal. Această frumusețe mignonă cu ochi întunecați, care părea să

vibreze de viață şi de înțelegere era singura care îl asculta. În acelaşi timp, părea să dețină un anumit control asupra situației.

– Au de gînd să mă spînzure din cauză că nu sînt țigan?

Nadia zîmbi.

– N-au de gînd să te spînzure.

Strălucirea zîmbetului ei mai să-l facă să-şi piardă echilibrul. Găseai în el încredere, o umbră de tristețe, frumusețe şi aluzia unor secrete ascunse. Îi era recunoscător pentru încredere, îi aprecia frumusețea şi îl intriga tristețea, dar mai presus de toate tînjea să-i pătrundă secretele.

Întorcîndu-i zîmbetul, se răsuci uşor astfel încît ea să vadă că avea mîinile legate. Îşi ridică ochii urmărind cu privirea frînghia groasă legată de creanga solidă a stejarului de deasupra.

– Dacă n-au de gînd să mă spînzure, de ce sînt pe cale să mă trateze ca pe o pinata.

– Pinata? întrebă uşor mirată Nadia.

– Un vas de lut sau un cornet de carton care se atîrnă de un pom sau de ceva înalt. Cînd îl spargi, din el încep să curgă bomboane. Îşi înăbuşi zîmbetul cînd patru copii cu ochi negri îşi iții capetele dintre fustele mamelor lor. Era clar că înțeleseseră cuvîntul bomboane. Dacă îi poți convinge pe tatăl tău şi pe prietenii lui să mă dezlege, îți promit că-ți trimit cea mai mare pinata pe care

o găsesc.

Nadia rîse la vederea încîntării zugrăvite pe fețele puradeilor. Clătină cu tristețe din cap în fața chipeşului bărbat care stătea pe platforma proaspăt achiziționatei maşini a unchiului Zanko.

– Mă tem că nu îți pot accepta oferta.

– De ce nu? întrebă Owen. Ştia că o pinata era o mită păduchioasă, dar exploatase curiozitatea grupului. Ce altceva şi-ar fi dorit un grup de țigani necivilizați în schimbul anulării acestui spectacol?

– Pentru că ar fi o înşelătorie.

– Cine înşeală?

– Dumneata. Nadia se uită în jos la tatăl ei, la cei trei unghi şi la doi dintre cei patru frați ai ei. Nu aveau de gînd să te spînzure. Dintr-un motiv anume, voiau să bage spaima în dumneata. Cînd am sosit eu, se certau dacă arăți sau nu suficient de speriat. Zîmbi. Nu arătai.

Miloş, tatăl Nadiei, îşi încrucişă brațele şi o fulgeră cu privirea pe fiica sa.

– Tu nu ştii ce a făcut.

– Ce a putut să facă atît de grav, tată?

– Le-a făcut pe mătuşile tale Celka şi Saşa escroace. Miloş îşi bombă pieptul, în timp ce frații săi, Rupa, Zanko şi Yurik, i se alăturară în atitudinea-i fermă. Ducele l-ar fi împuşcat, dar cum tu nu ne dai voie să purtăm arme, am hotărît să-l spînzurăm.

– Ellington[1] n-ar fi împuşcat un om! strigă Owen.

Nadia chicoti uşor. Era limpede că fie că era pasionat de muzică, fie că era total pe dinafară în ceea ce privea filmele cu cowboy.

– Tatăl meu se referea la John Wayne, nu la Duke Ellington, domnule...?

– Prescott. Îşi înclină politicos capul. Owen J. Prescott.

– Prescott? Nadia îşi prinse buza de jos între dinți. Ca în Prescott Realty, Prescott Hardware, Prescott Construction şi Prescott Feed Mill?

Owen îşi ciocni călcîiele şi se înclină atît cît îi permitea frînghia.

– La ordinele dumneavoastră, doamnă. Zîmbi seducător. Şi cu cine am privilegiul de a conversa în această superbă zi de vară?

Nadia se făcu albă ca varul şi şopti:

– Nadia Kandratavici.

Se întoarse către grupul bărbaților şi, încălcîndu-şi propria regulă, începu să-şi agite brațele în aer şi să dea instrucțiuni cu glas răstit într-o limbă străină.

În cîteva secunde Owen se pomeni respirînd mai în voie, căci lațul îi fusese tras peste cap şi

1. Duke Ellington, renumit cîntăreț american. Duke – Duce. Actorul John Wayne a fost supranumit „Ducele".

mîinile dezlegate rapid.

Refuză mîna de ajutor întinsă de aceeaşi huidumă care îl urcase în maşină. Cu un salt elastic, ateriză pe pămînt şi începu să-şi scuture de murdărie pantalonii odată imaculaţi şi călcaţi.

– Ştiu că tu şi familia ta sînteţi relativ noueniţi în Crow's Head, dar aici avem o tradiţie. Se uită în sus la Nadia şi îşi îndreptă gulerul cămăşii albe cu mîneci scurte. Se numeşte ospitalitate.

Ea îşi pierdu şi bruma de culoare ce îi mai rămăsese în obraji.

– Domnule Prescott...

– Nadia. Îi plăcea cum suna numele ei pe buzele lui. Avea un gust străin şi exotic, exact ca şi ea. Numele meu e Owen.

Sub nici un chip nu-i putea spune pe nume. Crow's Head ar fi trebuit să se cheme Prescott, Prescottville sau măcar Prescott Junction. Statuia de bronz a generalului Jeremiah Prescott din armata confederată împodobea piaţa din centrul oraşului, completată cu un cal ridicat fioros pe picioarele din spate şi înconjurată de un pogon de flori. Toate clădirile din oraş includeau numele Prescott, inclusiv numele Companiei de Credit Ipotecar care deţinea actele pe această fermă. Owen J. Prescott putea s-o zboare cu o trăsătură de condei.

– Domnule Prescott...

– Owen. Îi trimise un zîmbet strălucitor.

Nadia înghiţi cu greu şi îngînă:

– Owen, atunci. Se uită la cele două mătuşi. Ce-au făcut Celka şi Saşa? În gînd, adăugă: *de data asta.*

Owen se uită la grupul de ţigani şi încercă să le identifice pe Celka şi pe Saşa după vinovăţie. Nu putu. Dintre cele patru femei de acolo, nici una nu părea vinovată sau ruşinată. Feţele lor bătute de vînt şi soare erau ridicate într-o atitudine mîndră şi încăpăţînată.

– I-au vîndut mătuşii mele Verna o cutie cu apă îmbuteliată şi au afirmat că e de la Izvorul Tinereţii.

Nadia îngînă o înjurătură explicită pe ruseşte, apoi înălţă repede o rugăciune către un sfînt ca s-o ierte. Familia ei o scotea din minţi. Oare chiar nu-şi dădeau seama cîte sacrificii făcuse ca să-i scoată din Europa sfîşiată de război şi să-i aducă în Statele Unite? Tot ce le ceruse în schimb era să respecte legile, să înveţe engleza şi să nu se bage în belele. Evident, chiar şi numai atît era prea mult.

– Celka, Saşa, unde sînt banii mătuşii lui?

O femeie, care părea să fi intrat în patruzeci de ani, făcu un pas înainte. Era Saşa.

– Jumătate e în buzunarele noastre, iar restul în burţile noastre.

– Cît ați cheltuit pe mîncare?

– Cincizeci şi opt de dolari americani, răspunse Celka.

Calul se foi nervos, căci degetele Nadiei se strînseră involuntar pe hățuri. Economiile ei, cîndva măricele, scăzuseră deja considerabil şi se micşorau cu fiecare zi. Slăbi hățurile şi bătu uşor cu palma gîtul calului care se calmă imediat.

– Dați-i domnului Prescott banii care v-au rămas şi cereți-i scuze. Îi voi da eu restul şi să sperăm că nu va face plîngere împotriva voastră. Îşi fulgeră cu privirea restul familiei. Nu acelaşi lucru pot spune despre voi. Ce i-ați făcut voi domnului Prescott a fost o samavolnicie. Ştiu că nu aveați de gînd să-l spînzurați cu adevărat, dar ce se întîmpla dacă era slab de inimă şi murea? Îi privi pe rînd pe toți bărbații de acolo. Toți ați fi fost trimişi la închisoare pentru crimă. Se simți oarecum uşurată văzîndu-le fețele îndurerate. Înainte de a mai face iar o prostie, gîndiți-vă cum ar fi să vă petreceți restul vieții după gratii, să nu mai dansați niciodată sub cerul liber, să nu mai dormiți sub stele. Sau să n-o mai țineți în brațe pe cea pe care o iubiți. Se uită la Owen. Îi înapoiez eu banii mătuşii tale odată cu scuzele mele în numele întregii familii. Cît despre primirea de care ai avut parte la ferma Kandratavici, pot doar să te asigur că data viitoare cînd vei trece pe aici vei fi

primit cu brațele deschise şi cu cea mai mare ospitalitate de către familia mea.

Îşi fulgeră din ochi familia, provocînd-o să o contrazică. Spera că Owen nu va depune plîngere; se îndoia că avea suficienți bani disponibili ca să le plătească tuturor cauțiunea. Singurul lucru care putea sfărîma inima unui țigan era să-l privezi de libertate.

Owen se uită lung la Nadia, apoi dădu uşor din cap. Nu voia scuzele acestui înger de foc. Ea nu făcuse nimic rău. Cînd Celka şi Saşa înaintară şi îi înmînară cîteva monede şi bancnote mototolite, se simți ca un hoț. Se uită la ochii larg deschişi ai copiilor şi îşi aminti că Saşa spusese că jumătate din bani se duseseră pe mîncare. Erau atît de disperați după mîncare, încît să încerce s-o escrocheze pe mătuşa lui bătrînă de 120 de dolari?

Nadia îi remarcă ezitarea şi oftă. Domnul Prescott „Cel născut cu o linguriță de argint în gură" era pe cale să devină milos.

– Ia banii, Owen. Aparțin de drept mătuşii tale.

Owen îndesă banii în buzunarul pantalonilor. Mătuşa Verna şi-ar fi putut cumpăra o cisternă de apă făcătoare de minuni de la Izvorul Tinereții fără să simtă cîtuşi de puțin lipsa acelor bani. În timp ce conturile din bancă ale familiei Prescott abundau de zerouri, familia Prescott însăşi se reducea doar la doi membri, mătuşa Verna şi el.

Poate de aceea avea tendința să fie exagerat de protector cu singura lui rudă în viață.

Îngînă spre Celka şi Saşa un „mulțumesc" moale şi se întrebă cum dracu' se întorsese roata fără ca măcar să-şi dea seama. Acum un minut era gata să aducă în fața tribunalului întregul clan Kandratavici, iar în minutul următor le mulțumea. Se uită la Nadia.

– Poate că am putea...

– Nu încape nici un poate aici, Owen. Te rog dă-i banii înapoi mătuşii tale împreună cu scuzele noastre. Se lăsă să alunece grațios de pe cal şi ateriză lîngă Owen.

Lui Owen mai să i se spargă un vas de sînge cînd o urmări lunecînd de pe crupa bestiei negre. Caleidoscopul de culori al fustei ei de bumbac i se înfoiase pînă la mijlocul coapselor, oferindu-i o privelişte care, în mod sigur, ar fi făcut pînă şi pe un preot să se spovedească. Un singur cuvînt ar fi putut descrie picioarele bronzate, satinate ale Nadiei: dumnezeieşti. Fără îndoială că trebuiau să ducă la „Porțile de Sidef".

– Dacă vii cu mine acasă, am să-ți dau şi restul de bani.

Owen îi urmări privirea şi văzu în depărtare o căsuță albă şi o şură uriaşă bătută de vreme.

– Nu e nevoie.

Nu voia banii ei, dar era curios în privința ei.

Se uită rapid la mîna ei stîngă. Al treilea deget era gol, dar pe alte două purta inele de aur meşteşugit lucrate. Pe mîna dreaptă avea încă trei inele. Deci nu avea un soț. Cineva care purta atîtea inele ar fi purtat cu siguranță şi verighetă.

– Trebuie să-i înapoiez banii mătuşii tale. E vorba de mîndria familiei.

Îl văzuse privindu-i mîinile, aşa că şi le ascunse repede în faldurile fustei. Vanitatea era o calitate dezgustătoare, dar nu se putu abține. Considera că mîinile ei erau cea mai urîtă trăsătură a ei. Erau bătătorite de la cîntatul constant la chitară, iar unghiile erau tăiate atît de adînc, încît abia dacă se mai zărea un pic de alb. Traiul ei şi cel al familiei ei depindeau de degetele ei.

– Cine vrea să meargă pe cal pînă acasă?

Patru puradei se desprinseră dintre fustele mamelor lor şi se apropiară în fugă. Nadia rîse şi ridică un băiețel de vreo şase ani pe spatele calului. Owen era vrăjit de muzicalitatea rîsului ei şi de dragostea ce-i lumina fața. După ce-i aşeză pe toți cei patru copii pe crupa armăsarului, se întoarse şi porni peste cîmp cu hățurile în mînă.

Owen mergea alături de ea şi se minuna de cît de micuță putea să fie. Cît se aflase călare pe armăsar, păruse mult mai înaltă. Dacă depăşea un metru cincizeci şi cinci, surplusul de centimetri se datora părului ei bogat şi ondulat. Îl mîncau

degetele să şi le treacă prin întunecimea lui deasă ca să vadă dacă era atît de mătăsos pe cît părea. Periculoase gînduri pentru un bărbat care doar cu cinci minute în urmă era cît pe ce să fie spînzurat de familia ei.

– Calul tău are un nume? o întrebă el.

– Fireşte. Accentul străin care îi puncta vorbele nu era atît de puternic ca acela al familiei ei. Oare nu toate animalele favorite din America au un nume?

– Da, dar pînă acum nu te-am auzit rostindu-l. Am fost atent. Pun pariu pe tot ce am în portofel că nu-l cheamă Butler-cup[1].

Nadia rîse şi scoase din buzunarul fustei un cub de zahăr şi întinse drăgăstos palma spre botul armăsarului.

– Nici pe departe.

– Aş fi mers pe un nume ca Satan sau Lucifer.

– Acum eşti pe-aproape. Mîngîie cu blîndeţe botul calului şi îi şopti ceva într-o limbă străină. L-am botezat după ceva de care se tem toţi americanii.

– „Războiul nuclear"? „Dentistul"? Îi plăcea la nebunie sunetul dulce şi muzical al rîsului ei. Să fie oare „Soacra"?

Nadia îşi ţinu respiraţia.

1. Piciorul cocoşului (botanică)

– Nu, îl cheamă IRS[1].

Owen se opri şi se uită lung la armăsar care, auzindu-şi numele, împunse blînd cu botul ceafa Nadiei.

– De ce l-ai botezat după Internal Revenue Servise?

– S-a născut pe cincisprezece aprilie. Întinse calului un alt cub de zahăr, în timp ce traversau drumul murdar din faţa şurei lîngă care se afla un mic ţarc împrejmuit cu un gard.

Owen se uită la şură, care era mai degrabă un hambar, şi se cutremură. Întreaga construcţie era periculos înclinată spre dreapta.

Nadia coborî copiii şi îi umări cum o luau la sănătoasa chicotind şi hîrjonindu-se. Owen deschise poarta ţarcului şi o urmări cum îi scoate căpăstrul lui IRS şi îl bate uşor pe crupă. Armăsarul îşi întoarse capul, îl fulgeră cu privirea pe Owen, apoi intră în ţarc.

– Calul tău nu cred că mă place.

– Se simte jignit că nu l-ai tratat cu nimic. E obişnuit ca toţi cei care trec pe lîngă el să-i dea ceva bun. IRS este exact ca un copil mare şi răsfăţat.

Lăsă căpăstrul pe gardul strîmb şi crăpat, şi

1. Internal Revenue Service = Echivalentul american al Fiscului sau Serviciului de percepţie a taxelor

desprinse absentă o coajă de vopsea albă. Spera ca într-o bună zi să poată să-i repare căminul lui IRS şi să umple toate pogoanele fermei Kandratavici cu progeniturile lui. El era cheia de boltă a visului ei. IRS reprezenta tot ce sacrificase ea în aceşti ultimi ani. El era „Ferma Kandratavici", în sfîrşit un cămin permanent pentru familia ei. Zilele ei de viaţă nomadă se sfîrşiseră. Se născuse în Ungaria; cînd avea o lună, trăia în Rusia; aniversarea împlinirii vîrstei de trei ani o găsise în ceea ce pe atunci se numea Iugoslavia. La opt ani vorbea fluent şase limbi, iar la şaisprezece ani văzuse două treimi din Europa. Ar fi fost în culmea fericirii să nu mai fie nevoită niciodată să facă un pas dincolo de ferma Kandratovici.

– Nadia?

Reveni brusc la prezent.

– Oh, scuză-mă. Ai spus ceva?

– Unde pluteai?

O uşoară tuşă de roz îi coloră obrajii.

– Măturam pînzele de păianjeni.

Se întoarse şi porni către casă. Owen se ţinu după ea.

– Măturai pînzele de păianjeni?

– Nu aşa se spune?

– Oh, adică scuturai pînzele de păianjeni.

– E acelaşi lucru.

Urcă pe verandă şi deschise uşa cu plasă de sîrmă. Scutură sau mătură pînzele de păianjeni, iar praful se împrăştie peste tot.

– Intră o clipă. Mă întorc imediat.

Owen trecu pragul şi închise încet uşa în urma lui. Nadia dispăruse deja din bucătăria spaţioasă. Owen se uită în jur şi se încruntă. Mesele de serviciu din lungul pereţilor erau goale. Nu tu prăjitor de pîine, cuptor cu microunde şi nici măcar o ceaşcă de cafea murdară. Pereţii fuseseră zugrăviţi cîndva într-un galben-deschis, dar de-a lungul timpului deveniseră de un crem mohorît, pe care doar contururile tablourilor sau ale altor obiecte dezvăluiau culoarea iniţială.

În încăperea spaţioasă, în care ar fi încăput uşor o masă pentru opt persoane, se aflau o masă mică şi două scaune şubrede. Însă Nadia adăugase o tentă de culoare, acoperind masa cu o eşarfă de mătase pictată de mînă.

Owen păşi agale din bucătărie în camera de zi. Cuta de pe frunte i se adînci. Doar trei lucruri ocupau camera, altfel goală. Două perne uriaşe, de un albastru-deschis, un teanc de cărţi şi reviste, şi un lamapadar vechi cu abajurul copt de căldură şi turtit.

Nadia aruncase o altă eşarfă peste lampadar pentru a ascunde abajurul. Aceasta avea pictată

pe ea o reproducere a unui renumit tablou al lui Picasso. La ferestre atîrnau perdele decolorate, iar în căminul impresionant se mai afla încă cenuşă de astă-iarnă. Apropiindu-se agale de cămin, luă de pe poliță ceea ce părea singurul obiect frivol din încăpere, o replică ieftină de metal a Statuii Libertății. O întoarse şi citi inscripția de pe verso-ul statuii: *„Dați-mi obosiții voştri, săracii voştri, mulțimile voastre învălmăşite care tînjesc să respire liber..."* O auzi pe Nadia tropăind uşor în jos pe scări şi puse statuia la loc pe poliță. Nadia şi familia ei veniseră în America în căutarea libertății, iar după aspectul casei goale nu avea de gînd să rămînă în Crow's Head, Carolina de Nord, ca s-o găsească.

Nadia era pe la mijlocul scării cînd dădu cu ochii de Owen.

– Aici erai, domnule Prescott?

– Tatăl meu era domnul Prescott! Eu sînt Owen.

– *Era* domnul Prescott?

– Părinții mei au murit acum şase ani într-un accident de avion.

Să-ți pierzi şi tatăl şi mama era groaznic; să ți-i pierzi pe amîndoi în acelaşi timp era tragic.

– Îmi pare rău, spuse ea atingîndu-i uşor cu degetele brațul.

– Mulțumesc.

Îi văzu tristețea şi se simți consolat de atingerea ei. Îi luă cu gingăşie degetele şi i le strînse uşor. Un simplu gest de consolare aprinse un rug. Arşita îi fripse degetele, apoi urcă în sus pe braț.

Ochii Nadiei se măriră o fracțiune de secundă, apoi îşi trase mîna tremurîndă de sub cea a lui Owen şi şi-o ascunse în buzunarul adînc al fustei. Cu cealaltă mînă îi întinse banii.

El clătină din cap.

– Nu vreau banii, Nadia. Se uită în jur la camera goală. Tu ai mai multă nevoie de ei decît mătuşa mea.

Ea continuă să-i ofere cu încăpățînare banii.

– Kandratavici-i nu acceptă pomana, Owen.

– Atunci nu o privi ca pe o pomană. Consideră că e un împrumut.

– Îi datorez deja destul familiei Prescott, zise şi îi puse bancnotele în mînă.

Owen întinsese mîna să împingă banii, dar sfîrşi prin a-i lua.

– Nu înțeleg. Nu ți-am împrumutat niciodată nici un ban.

– Familia Prescott mi-a vîndut ferma asta.

El îi întinse din nou banii.

– Doar pentru că Prescott Realty a acționat ca un agent mobiliar nu înseamnă că le datorezei

bani. Sînt sigur că totul s-a încheiat în ziua în care ai făcut plata.

– Da, este adevărat, dar *Compania* de *Credit Ipotecar Prescott* deține actele pe această fermă. Își înălță capul și studie chipul nedumerit al lui Owen. Nu știi ce proprietăți ai?

– Da. Nu. Se uită la banii din mînă de parcă n-ar mai fi văzut pînă atunci un dolar. Adică, nu știu. Acum era cu adevărat derutat. Din cît se părea, Nadia și familia ei nu-și puteau permite să plătească ipoteca pe o fermă de mărimea asta. El nu știuse că ferma era în stare de ruină cînd fusese scoasă la vînzare și cît de încîntat fusese Don Adamson cînd, după doi ani, reușise în sfîrșit să o vîndă. Dar cum obținuse Nadia ipoteca, trecînd de Bill Meyers? Managerul *Companiei* de *Credit Ipotecar Prescott* stătea tot timpul cu ochii pe situația financiară.

– *Compania Ipotecară* nu e proprietara fermei, Nadia; tu ești. Noi doar ți-am împrumutat bani ca s-o cumperi, atîta tot.

– Voi dețineți hîrtiile care spun că e a mea. Porni încet spre bucătărie, urmată de Owen.

– Numai pînă cînd termini de plătit împrumutul.

– Atunci nu-i a mea.

– Din punct de vedere tehnic, da, dar...

– Și nu puteți vinde ferma altcuiva?

– Doar dacă nu achiți împrumutul. Nu ți s-au explicat toate astea cînd ai solicitat creditul?

– Ba da. Domnul Meyers a fost foarte clar. Înapoiez banii în douăzeci de ani, apoi primesc actele. Pînă atunci tu deții o parte din fermă.

Owen se uită în ochii ei inteligenți și încăpățînați. Tot ce spunea ea era adevărat, dar alți oameni nu considerau *Compania* de *Credit Ipotecar* ca fiind coproprietară a caselor lor.

– Dar părinții tăi? Sînt sigur că ei ți-ar putea explica faptul că nu dețin nici o parte din fermă.

– Ei n-au avut niciodată o ipotecă. Un zîmbet ironic îi arcui colțul gurii la gîndul că părinții ei ar fi avut o carte de credit.

– Dar unchii tăi?

Surîsul Nadiei deveni un zîmbet larg.

– Asta este singura proprietate pe care un Kandratavici a avut-o vreodată.

– Vreodată?

– Vreodată, răspunse Nadia cu mîndrie. Se uită prin bucătărie și zîmbi. I-am oferit familiei mele marea mea avere și au acceptat-o. Se încruntă o clipă în timp ce îi deschidea ușa. Mă tem că există multe pe care nu le înțeleg despre stilul de viață american. Majoritatea informațiilor lor provin din filmele vechi pe care le-au urmărit în timp ce își așteptau vizele.

– Dă-mi voie să ghicesc. Îşi trecu mîna peste ceafă. Erau vreunele filme vechi cu cowboy?

Nu voia să plece încă.

– Cred că ar trebui să te avertizez că tata şi unchii mei au urmărit toate filmele cu cowboy care le-au încăput în mînă.

– Grozav. Owen îşi frecă ceafa şi se întrebă dacă trebuia să atenţioneze şeriful oraşului despre banda Kandratovici.

– Fraţii mei, Stevo şi Mikol, au ţinut cu Mel Gibson în *Lethal Weapon* şi cu Kevin Costner în *Bull Durham.*

– Din ce în ce mai bine.

– Sora mea, Sonia, şi şotul ei, Gustavo, au făcut o obsesie pentru Errol Flynn. Fratele meu, Nikita, îl idolatrizează pe Cary Grant, iar celălalt frate al meu, Gibbie, se crede Elvis.

Owen studia chipul superb al Nadiei în timp ce aştepta poanta. Trebuia să fie o glumă pe undeva. Femeia care îl intriga cel mai mult dintre toate femeile care intraseră în viaţa lui trăia cu întregul *Ghid al Actorilor.*

– Cîţi membri ai familiei tale trăiesc aici, mai exact, Nadia?

– Numărîndu-mă şi pe mine?

– Sigur.

– Treizeci şi unu.

Owen gemu în gînd. Şansa de a o găsi pe Nadia singură acasă era cam tot atît de mare precum să dai lovitura la loterie. Întrebă curios:

– Dar *tu* ce filme ai urmărit?

– Am cinci ani de cînd trăiesc în Statele Unite. Iluziile mele despre America s-au risipit cu mult timp în urmă. Ieşi pe verandă şi le făcu semn cu mîna celor doi unchi ai ei care lucrau în ţarc.

Owen îşi văzu maşina în depărtare, acolo unde o parcase mai devreme. De ce păruse atît de tristă cînd vorbise despre iluziile risipite? Cine îi spulberase visurile? Îndesă banii în buzunar. Nu era acum timpul să se certe pe tema lor. Erau prea multe întrebări despre Nadia şi familia ei care aveau nevoie de răspunsuri mai întîi, şi ştia locul exact de unde putea căpăta acele răspunsuri: *Compania* de *Credit Ipotecar Prescott.*

Îi luă mîna, sub pretextul că îşi ia la revedere. Buzele lui schiţară un zîmbet mic, fericit, cînd simţi uşorul tremurat al degetelor ei. Nu-şi imaginase asta; şi ea simţea ceva pentru el.

– La revedere, Nadia. A fost o experienţă să-ţi cunosc familia şi o plăcere deosebită să te cunosc pe tine. Îşi trecu gingaş degetul peste încheietura mîinii ei şi îi simţi bătaia rapidă a pulsului.

– Ai de gînd să depui plîngere împotriva lor?

Tremurul violent al degetelor ei trebuia să fi

fost de la teama pentru familia ei, nu-i aşa?

– Ar trebui? Strînsoarea îi spori, iar privirea lui o sfredeli pe a ei.

– Nu asta te-am întrebat.

Owen se uită către ţarc şi întîlni privirile ostile ale unchilor ei. Putea pleca cu conştinţa împăcată fără să facă ceva în privinţa Kandratavici-lor? Putea lăsa totul aşa cum era? Le datora oamenilor lui Crow's Head mai multă consideraţie.

– Le vei spune să nu mai vîndă apă îmbuteliată naivilor?

– Îţi promit că am să le dau o lecţie, încît să-i usture urechile.

– Cînd te vei ocupa de asta, vei aborda şi subiectul spînzurării unui vecin?

– Voi pune spînzurătoarea înaintea escrocheriei. Avea de gînd să discute cu ai ei mai aspru decît îşi închipuia el. Cum oare se aşteptau ei să primească slujbe şi să devină membri respectabili ai comunităţii dacă se purtau ca nişte bandiţi?

Expresia serioasă a figurei ei îl înduioşă. Umerii ei nu păreau destul de puternici pentru a purta povara întregii ei familii, dar erau. Îi lăsă mîna şi îşi ridică încet degetele spre fruntea ei. Cu o mîngîiere gingaşă netezi cuta de îngrijorare care îi umbrea fruntea frumoasă. Voia s-o tragă în braţele lui şi s-o alinte, s-o împace. Privirea i se

fixă pe gura ei dulce. Ba nu, voia s-o ia în braţe şi să-i îndepărteze grijile cu sărutări.

– Atunci cred că n-am să mă opresc la biroul şerifului în drum spre casă.

Nadia dădu drumul aerului pe care şi-l reţinuse.

– Mulţumesc, domnule Pres... adică, Owen.

El părăsi veranda înainte de a se răzgîndi şi a o săruta. Era ceva treabă de făcut, iar dacă privirile unchilor ei erau vreun indiciu, familia ei putea profita de prilej ca să se răcorească.

– Încearcă să-i ţii departe de necazuri, spuse el şi porni către maşină.

Nadia se rezemă de unul dintre stîlpii cojiţi ai verandei şi îşi permise luxul să-l urmărească îndepărtîndu-se. De regulă considera că blugii erau cei mai sexy pantaloni pe care îi putea purta un bărbat, dar pantalonii gri, eleganţi, care scoteau în relief fundul lui Owen făceau o treabă grozavă. Oare ce găsea ea atît de fascinant – pantalonii sau bărbatul care-i purta? Îşi muşcă interiorul obrazului. Ar ti trebuit să se felicite pentru felul magnific în care se prefăcuse indiferentă. Nu o dată simţise dorinţa să caşte ochii la corpul lui superb şi să ofteze.

Trecuseră ani de cînd se bucurase ultima oară de mîngîierile unui iubit sau de satisfacţia pură a

plăcerii reciproce, dar recunoştea virilitatea cînd se pomenea cu ea în prag. Iar Owen Prescott emana mai multă virilitate decît ştia ea ce să facă cu ea.

De ce trebuia să se răzvrătească după atîția ani hormonii ei, mai ales cu Owen? El era băiatul de aur al oraşului, gen Hemanul sudist perfect, iar ea total nepotrivită pentru el. Oftînd greu, a regret, se desprinse de stîlp şi intră în casă. De ce întotdeauna tînjeşti după ce nu poți avea?

2

Owen închise uşor dosarul după ce îl citi a doua oară. Acum înțelegea decizia lui Bill Meyers de a-i acorda Nadiei un credit.

Nu doar că achitase două treimi din prețul fermei pe loc, dar garanția ei suplimentară era un contract muzical rentabil. Nadia Kandratavici era pe cale să devină o cîntăreață renumită pe plan mondial.

Cu o oră în urmă îl prinsese pe Bill tocmai cînd se pregătea să închidă biroul. Bill se oferise cu bunăvoință să rămînă şi să răspundă la orice întrebare, dar Owen insistase ca Bill să se ducă acasă la soție şi la copii, grăbindu-se să-l asigure că treaba asta nu avea nici o legătură cu felul în care administra Bill *Compania* de *Credit Ipotecar*.

În anii care trecuseră de cînd moştenise numeroasele afaceri, Owen se ţinuse intenţionat deoparte şi lăsase managerii să le conducă, cu excepţia cazurilor cînd i se cerea părerea.

Îşi petrecea zilele făcînd ce îi plăcea să facă, proiectînd clădiri şi case, şi conducîndu-şi propria companie de construcţii.

Se rezemă de speteaza scaunului şi îşi propti picioarele pe biroul lui Bill, în timp ce se uita pe fereastra care dădea spre piaţa centrală a oraşului. Soarele ce apunea făcea să strălucească statuia de bronz a stră-străbunicului său„ generalul Jeremiah Prescott.

Bătrînul Jeremiah ar fi făcut infarct dacă ar fi văzut ce făcuse stră-strănepotul său. Un adevărat gentleman sudist nu invada niciodată în intimitatea unei femei tinere. Owen îşi înlănţui degetele la ceafă şi rînji. Dar poate că bătrînul Jeremiah ar fi înţeles. După Războiul Civil, Jeremiah sfidase societatea şi se însurase cu o fecioară în parte indiancă din neamul cherokee, pe nume Ochii Dimineţii.

Owen se mai uită o dată la mapa cafenie pe care o aruncase pe birou. Nadia continua să rămînă învăluită în mister. De ce părăsise New York-ul, unde cînta într-un club de noapte care îi plătea un salariu astronomic, pentru a se muta într-un oraş mic şi izolat precum Crow's Head?

Cel mai apropiat club de noapte se afla în Asheville, la mai bine de treizeci şi cinci de mile depărtare.

În contract se specificase că Nadia urma să scrie şi să înregistreze un album în patru limbi diferite pînă la sfîrşitul anului. Exista chiar o clauză pentru o sumă considerabilă dacă putea scoate acelaşi album în încă două limbi pînă pe 31 decembrie. Fie că Nadia se înhămase singură la o treabă a dracului de grea, fie că vorbea fluent şase limbi pe lîngă engleză. Partea care îl nedumerea cu adevărat pe Owen era faptul că în contract erau solicitate cîntece pe care un cîntăreţ dintr-un club de noapte renumit din New York nici nu s-ar fi gîndit să le cînte. Albumul trebuia să fie un dis pentru copii, iar cîntecul care avea să dea titlul albumului se numea „Animalele de sub patul meu".

Oftînd din greu, Owen se ridică şi puse dosarul la loc în fişet. Unele dintre întrebările lui îşi găsiseră răspunsul, dar acum apăruseră altele, de două ori mai multe. Se uită la ceas, încuie în grabă biroul şi se sui în maşină.

Astă-seară era seara de bridge a mătuşii Verna şi, cu puţin noroc, reuşea să ajungă acasă şi să se refugieze în biroul lui înainte ca vreuna dintre prietenele ei să-l înghesuie în vreun colţ ca să-i vorbească despre vreo nepoată bună de mă-

ritat. Uneori se gîndea că totuşi clubul de bridge de marţi seara a mătuşii Verna era un front de lucru pentru Feţişoarele Anonime.

Nadia se uită încăpăţînată la mătuşa ei Sofia şi clătină din cap. Putea scorni sute de moduri de a-şi petrece sîmbăta; acesta nu era unul dintre ele.

– Nu vreau să-mi ghiceşti în frunzele de ceai.

Sofia împinse peste masă, spre Nadia, antica ceaşcă din os chinezesc.

– Trebuie.

Ceaşca se afla în familie de generaţii şi o ţinuse cu drag în poală tot drumul cît zburase spre noul ei cămin din America.

– Mama ta a avut iar visul ăla azi-noapte.

– Mama întotdeauna are vise.

– Asta e a şasea oară cînd are acelaşi vis. Împinse ceaşca mai aproape de degetele Nadiei. Bea. Lasă-mă să-i liniştesc mintea.

– Cum poţi să-i linişteşti mintea cînd ea nici măcar nu ştie ce înseamnă visele? Degetele Nadiei atinseră uşor ceaşca şi farfurioara. Cu ani în urmă, Sofia îi ghicise că se va muta la mare distanţă cu toată familia ei. Nadia se gîndise că aveau să părăsească Rusia şi să se îndrepte spre Germania, Polonia sau altă ţară din Europa de Est. Cine s-ar fi gîndit acum şase ani că aveau

să trăiască toţi în America?

– Ea ştie visele care au legătură cu tine. Se teme că dragostea pentru cel mai mare copil al ei îi va umbri judecata.

Nadia nu se putu abţine să nu-şi tachineze mătuşa, care îi era ca o a doua mamă.

– Tu nu mă iubeşti deloc, Sofia?

– Întrebările prosteşti nu merită răspunsuri. Hai, bea.

Nadia luă ceaşca şi îşi privi mătuşa peste marginea ei.

– Nu vreau să aud de nici un străin înalt, brunet şi chipeş.

Sofia îşi puse mîinile în şoldurile bine rotunjite şi Nadia bău ceaiul.

– Eu spun doar ce văd, nimic mai mult.

Nadia termină ceaiul şi răsturnă triumfătoare ceaşca pe farfurioară.

– Vei găsi acolo numai muzică, muncă grea, multe responsabilităţi şi o mare fericire.

Îşi scoase intenţionat din minte imaginea lui Owen Prescott. Era destul de rău că bărbatul ăsta îi bîntuia visele, trebuia să se bage şi în gîndurile ei de peste zi?

Sofia aşteptă să se usuce ceaşca, apoi o întoarse uşor. O duse cu grijă pînă la fereastră, la lumină, şi rămase acolo privind lung în ea.

Degetele Nadiei se mişcau în ritmul muzicii

care îi cînta în cap. Era cîntecul la care lucra de două zile, cel pe care îl tot repeta cu încăpățînare pentru a bloca orice gînd despre înaltul, brunetul şi chipeşul Owen. Cîntecul era despre un crocodil pe care îl dureau dinții şi pe care nimeni nu voia să-l ajute, de teamă să nu fie mîncat.

– El va aduce un dar, spuse Sofia privindu-şi nepoata.

– Cine? Nadia avea presentimentul că deja ştia.

Sofia clătină cu tristețe din cap.

– Întrebările prosteşti nu merită răspunsuri, spuse ea şi se uită din nou în ceaşcă.

– Parcă ți-am spus că nu vreau să aud despre nici un străin înalt, brunet şi chipeş. Păstrează asta pentru cei care plătesc.

– N-am spus că e înalt, brunet şi chipeş. Sofia îşi ridică privirea şi zîmbi. În plus, nu mai e un străin.

Nadia duse farfurioara la chiuvetă şi o clăti cu grijă.

– Asta visează mama mea? Prostii romantioase.

Prostii erau tot ce puteau fi vreodată. Owen Prescott era un bărbat extrem de respectabil, fiul încoronat al lui Crow's Head, şi total inaccesibil ei.

– Nu. Sofia plecă de la fereastră. Văd ce vede mama ta. Îşi privi nepoata cu dragoste şi tristețe.

Muzica încetează.

Mîinile Nadiei înghețară pe farfurioara pe care o ştergea.

– Cum adică, muzica încetează? Culoarea îi fugi din obraji. Toți ştiau cît de importantă era muzica ei pentru ea şi familia ei. Muzica mea?

– Da, muzica ta. Sofia spălă ceaşca şi luă cu grijă farfurioara din mîinile tremurînde ale Nadiei.

– O recapăt? întrebă Nadia.

– Nu văd.

– Cînd se întîmplă asta?

– Nu văd.

– El mi-o ia?

Sofia ridică din umeri şi puse uşor ceaşca şi farfurioara în cutia de lemn căptuşită cu catifea, pe care o făcuse străbunicul ei cu peste un secol în urmă. Ezitarea ei părea să ascundă ceva.

– Nu văd.

– Mama a văzut?

Mama ei, Olenka, şi cele trei mătuşi erau foarte apropiate, deşi nu erau surori. Cei patru frați Kandratavici mulțumiseră cerului în nenumărate rînduri pentru faptul că nevestele lor se înțelegeau atît de bine, formînd cu toții o singură familie. Tot aşa, de multe ori înjuraseră cînd femeile făceau front comun şi o țineau pe a lor.

Cu siguranță Olenka i-ar fi spus Sofiei tot ce se întîmplase în visele ei.

– Nu, şi viziunea ei era blocată.

– De asta te-a trimis pe tine, nu-i aşa? Toţi se tem că am să dau greş şi am să pierd ferma.

Se duse la uşă şi se uită afară prin plasă. Unchii Yurik şi Rupa mai lucrau încă la îngrădirea ţarcului. Era o sarcină dificilă, aproape imposibilă din cauza lipsei de materiale corespunzătoare. Nadia îşi convinsese întreaga familie să renunţe la tot ce cunoştea şi iubea în Europa şi să-i urmeze visul de a începe o nouă viaţă în America. O viaţă care să nu fie dominată de războaie, o viaţă care nu cunoştea foamea, o viaţă de libertate. Fusese o greşeală?

– Nimeni nu se teme că ai să dai greş, Nadia. Sofia se apropie de ea şi se uită afară, la bărbatul ei, Rupa, care prindea în cuie o scîndură într-un stîlp. Ferma e şi căminul nostru. Cu toţii trebuie să tragem din greu ca s-o facem să prospere. Tu ai făcut mai mult decît porţia ta, copilă.

Nadia se revoltă. La cei douăzeci şi opt de ani cît avea era doar cu cinci ani mai mică decît Sofia.

– Nu mai sînt copil de ani de zile, Sofia. Cînd ai să accepţi realitatea asta?

– Cînd ai să-ţi ţii la sîn primul prunc, o tachină Sofia, apoi îi studie chipul. Dacă eşti atît de îngrijorată din pricina muzicii, am să ţi-o trimit pe Yelena să ţi se uite în palmă.

– Dacă voiam ca puştoaica de soră-mea să-mi citească în palmă, m-aş fi dus la ea.

– Yelena are nouăsprezece ani, e femeie în toată regula, nu?

– Nu. Mai are multe de învăţat. Apropo, de ce ea e femeie, iar eu sînt copil?

– Pentru că pe tine îmi place să te tachinez. Sofia o îmbrăţişă. Sora ta ţi-ar putea răspunde la unele întrebări. Darul ei de a prezice este foarte mare.

– Ştiu. Talentul Yelenei la ghicit în palmă ar fi fost remarcabil dacă n-ar fi fost de-a dreptul înspăimîntător. Nadia mulţumise stelelor ei norocoase că *ea* nu avea nici un dar de prezicătoare. Prima şi singura ei iubire era muzica. Degetele şi muzica ce îi cînta permanent în cap erau daruri nepreţuite pe care le iubea mai mult decît orice altceva. Faptul că îmi pierd muzica ar putea să mi se tragă de la o inflamaţie în gît de la care am să mor.

Sofia îngînă o rugăciune şi îşi apucă cruciuliţa de aur de la gît.

– Să nu spui aşa ceva!

Nadia rîse şi îşi îmbrăţişă mătuşa.

– Acum cine pe cine tachinează?

Înainte ca Sofia să apuce să răspundă, o maşină îşi croi drum agale pe drumul desfundat.

Ambele femei recunoscură maşina roşie a lui

Owen Prescott, dar numai Nadia îi recunoscu marca. Sofia înălță o sprînceană, în timp ce *Mustang*-ul decapotabil model '65 se opri în fața casei.

– O să aibă un dar, spuse ea.

– Dacă sîntem norocoşi, darul nu va fi şeriful, răspunse Nadia.

Era sfîşiată de emoții diverse, contradictorii. Femeia din ea era încîntată să-l revadă pe Owen şi era gata să alerge în întîmpinarea lui. Latura serioasă a ființei ei era plină de teamă că Owen chiar îl adusese pe şerif şi mandate de arestare pentru toți. Nu trecuseră decît două zile de cînd unchii şi tatăl ei încercaseră să-l spînzure.

Sofia zîmbi, în timp ce Owen coborî din maşină şi, întinzînd mîna spre bancheta din spate, scoase un măgar uriaş confecționat din hîrtie colorată, lucioasă.

– Vezi, frunzele de ceai au avut dreptate.

Owen se luptă cu greutatea măgarului de hîrtie, împleticindu-se către verandă. Cînd comandase pinata unei prăvălii cu noutăți din Charlotte, ceruse ca măgarul să fie umplut pînă la refuz cu bomboane şi mici premii, pentru ca prima experiență a familiei Nadiei cu o pinata să fie una memorabilă. Era pe cale să fie răsplătit pentru efortul lui cu o hernie şi un măgar căruia i-ar fi trebuit o macara ca să-l ridice de la pămînt.

Nadia rezistă impulsului de a zbura în sus pe scări pentru a se schimba şi a-şi peria părul. În dimineața asta îl scosese ca de obicei pe IRS la plimbare şi nu avusese timp să-şi schimbe blugii decolorați şi tricoul. Urmări prin plasa uşii cum muşchii brațelor lui Owen se umflau sub greutatea animalului colorat. Nu avea nici o idee ce făcuse Owen toată ziua, dar în mod sigur făcuse mai mult decît să stea la un birou şi să plimbe un creion pe hîrtie.

Owen lăsă cu grijă pe verandă măgarul de un metru şi jumătate înălțime şi inspiră adînc. Animalul din hîrtie cîntărea de parcă ar fi fost întărit cu oțel. Poate că prichindeii ar fi putut să ia o bîtă de baseball şi să trăsnească arătarea de pe verandă. Nu credea că mai avea putere să-l ridice din nou. Zîmbi politicos femeii de pe verandă şi înclină uşor capul, apoi îşi întoarse atenția spre uşa de plasă şi spre femeia din spatele ei. Aceasta stătea în umbră, dar i-ar fi recunoscut silueta oriunde. De două nopții îi bîntuia visele şi tot de atîtea zile făcea obiectul gîndurilor lui exotice de peste zi. Îngerul țigăncuşă îi provocase unele momente foarte stînjenitoare.

– Ieşi afară, Nadia, sau trebuie să tîrăsc pinata înăuntru? Zîmbetul lui avea un farmec de gentleman sudist şi de băiețel totodată. Deşi trebuie să te avertizez că, atunci cînd copiii o vor sparge,

se va face mizerie.

Nadia deschise uşa şi ieşi pe veranda scăldată în soare. Se încruntă la măgarul multicolor.

– Nu se strică dacă-l spargi?

– Tocmai asta-i ideea. E plin cu bomboane şi mici premii. Cînd e spart, toţi copiii se încaieră pentru daruri.

– Cum îl spargi?

– Legi la ochi un copil, îi dai un băţ mare, îl roteşti de cîteva ori ca să-l ameţeşti, apoi îl laşi să încerce să pălească măgarul şi să-l spargă. Dacă primul copil nu reuşeşte să-l crape din două încercări, legi la ochi alt copil. Faci tot aşa pînă cînd cineva îl sparge. Apoi bunătăţile sînt ale tuturor.

Nadia îşi muşcă buza de jos.

– O să se strice.

– Asta-i ideea, Nadia. E făcut doar din hîrtie şi lipici. Cînd s-a golit de toate bomboanele, e terci.

– Se mănîncă? întrebă îngrozită Sofia.

– Nu, Sofia, asta înseamnă că e bun de aruncat, spuse Nadia, apoi îşi ridică privirea spre Owen. De ce să vrea cineva să distrugă un măgar perfect? Îşi trecu mîna peste spatele plin de cocoloaşe al animalului şi zîmbi. Bucăţile de hîrtie roşie, albastră, galbenă şi purpurie îi furnicară degetele.

Owen ridică din umeri şi se încruntă la măgar.

– În asta constă distracţia. Se uită la doi dintre

unchii Nadiei care veneau spre verandă. După expresia feţelor lor nu putea spune dacă era pe cale să devină momeală de peşte sau binevenit. Muşchii i se încordară gata de acţiune.

Rupa şi Yurik îşi scoaseră pălăriile şi rînjiră la Owen.

– Bine ai venit, prietene. Ambii bărbaţi întinseră mîna.

Owen dădu precaut mîna cu primul şi se uită întrebător la Nadia. În ultimele două zile cineva ţinuse o lecţie serioasă despre ospitalitatea americană.

– Salut, eu sînt Rupa Kandratavici, iar aceasta e nevasta mea, Sofia. Dădu din cap spre femeia de pe verandă. Bun venit în casa noastră, domnule Prescott.

– Mulţumesc. Te rog să-mi spui Owen. Dădu drumul mîinii lui Rupa şi strînse mîna uriaşă a bărbatului care arăta ca şi cum putea să se ia la trîntă cu Godzilla şi să învingă.

– Eu sînt Yurik Kandratavici şi am şi eu o nevastă şi mulţi fii şi fiice. Bun venit în casa noastră.

Owen se uită la mîinile lor împreunate. Ăsta nu era pumnul blînd pe care şi-l amintea de marţi. Nevasta lui Yurik să fi fost una dintre femeile pe care le acuzase că o înşelaseră pe mătuşa Verna?

– Ce mai faci, Yurik?

– Eu fac bine. Yurik zîmbi de mîndrie în fața cunoștințelor lui de limbă engleză și scutură cu putere mîna lui Owen.

Owen își trase mîna din strînsoarea excesiv de zeloasă a lui Yurik.

– Văd că faci. Își îndoi și dezdoi absent degetele care îl dureau. Am adus un dar să se bucure toți copiii.

Ambii bărbați se uitară la măgarul umflat, dînd din cap și zîmbind încîntați.

– Mulțumim foarte mult, spuse Rupa.

– O să aibă multe ore de plăcere uitîndu-se la el, adăugă Yurik.

Nadia chicoti în fața expresiei derutate a lui Owen și se hotărî să-l scoată din încurcătură.

– E o pinata, unchiule. Ne trebuie ceva înalt de care să-l atîrnăm, cu mult loc liber dedesubt.

– Copacul de lîngă șură e bun? întrebă Rupa.

Owen aruncă o privire spre stejarul uriaș și se strîmbă. Aveau oare frații Kandratavici damblaua să tot spînzure cîte ceva de stejari? Dar răspunse:

– E perfect. Se aplecă să ridice matahala de animal de hîrtie.

Yurik văzu mușchii spatelui lui Owen încordîndu-se și îi luă pinata.

Owen urmări uluit cum Yurik traversa curtea

de parcă ar fi cărat o jucărioară.

Nadia coborî treptele și se uită în urmă, peste umăr, la Owen.

– Vii?

La sunetul glasului ei, Owen își lăsă privirea să alunece de la curba dulce a fundului ei la ochii întunecați în care mocnea rîsul. Imaginația lui nu o nedreptățise. Nadia era chiar mai irezistibilă decît și-o amintise.

– Sînt pe urmele tale.

Owen o simțea pe Nadia înfiorîndu-se la fiecare lovitură de băț. Pînă acum, doar cei mai mici copii loviseră cîte o dată măgarul, dar fără nici un rezultat. Copiii mai mari stăteau în cerc în jurul pinatei care pendula, gata să se repeadă în caz că băiețelul de cinci ani, pe nume Zolly, reușea. Mamele scoteau strigăte de încurajare, iar tații puneau pariuri pe care dintre copii avea să despice măgarul. Erau de față toți membri familiei Kandratavici, adunați de dăngănitul unui vechi triunghi de metal de la marginea șurii, lovit cu nădejde de Sofia.

Owen văzuse orășele cu mai puțini locuitori decît ferma Kandratavici. Se aplecă spre Nadia și șopti în glumă:

– Ești sigură că toată lumea e aici?

Ea se uită în jur la fețele zîmbitoare alor ei. Toți păreau total captivați de darul lui Owen.

– Fireşte că toți sînt aici. Credeai că am fi început cu vreunul lipsă?

– Nu, chicoti Owen, doar că mă întrebam de unde ştii că sînt toți.

Făcu un pas mai aproape şi încercă să identifice parfumul şamponului ei. Oricare era, îl scotea din minți. Simțea dorința să smulgă elasticul care îi ținea legată coada împletită, să-şi treacă degetele prin masa bogată de mătase şi să-şi îngroape fața în moliciunea dumnezeiască a părului ei pînă cînd putea să identifice acel parfum amăgitor.

Nadia zîmbi şi se uită la fetița cu părul negru căreia îi venise rîndul să lovească.

– Ei sînt familia mea, spuse ea. Cînd creşti printre ei, îți dai seama cînd cineva lipseşte.

– Niciodată nu s-a pierdut vreun copil, nu s-a rătăcit? Owen făcu o grimasă văzînd bățul fetiței abătîndu-se asupra lui Yurik în loc să nimerească măgarul. Uriaşul rîse şi ridică în brațe fetița care țipa. Locul îi fu luat de un băiat cu ochii negri şi privirea hotărîtă.

– Doar Mikol, fratele meu, dar el niciodată nu a contat. Arătă din cap spre un tînăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat în blugi şi tricou alb.

– De ce n-a contat?

– Mikol nu putea fi niciodată găsit. La început, cînd obişnuia să dispară, am crezut că voia să se joace cu noi... ştii tu, jocul ăla de copii iscodeşte prin preajmă.

– Vrei să spui de-a v-ați ascunselea. Un alt băiat, ceva mai mare decît ultimul, urma să lovească. Owen ştia că nu va mai trece mult pînă cînd pinata avea să fie spartă.

– Da, acela. Nadia se uită la fratele ei cu tristețe şi dragoste. El are o adevărată inimă de țigan.

Owen se uită derutat la fețele zîmbitoare ale membrilor familiei ei.

– Credeam că toți sînteți de neam țigănesc.

– Sîntem, răspunse cu mîndrie Nadia, dar Mikol hoinăreşte, este un rătăcitor. Cînd era mic, hoinărea tot timpul departe de şatră. Pînă la cincisprezece ani fugise de acasă de atîtea ori că nici nu mai puteam ține socoteala. Cînd a împlinit şaisprezece ani, a plecat pentru totdeauna să se descurce singur. S-a alăturat din nou familiei, doar ca să se stabilească în America.

– Părinții voştri nu l-au putut opri?

– Ar fi fost ca şi cum ai încerca să opreşti vîntul. Mikol e aşa cum e. Fiecare dintre noi se deosebeşte de celălalt şi trebuie să acceptăm că

fiecare are soarta lui.

Owen vedea cum jocul devenea tot mai palpitant. Rîsetele şi strigătele se întețeau. Acum le venise rîndul băieților mai mari. Ignoră zarva din jur şi se concentră asupra tristeții ce se furişase în ochii negri ai Nadiei. Întinse mîna şi îi alungă de pe frunte o şuviță rebelă. Era mai mătăsoasă decît îşi imaginase. Glasul lui era doar o şoaptă cînd întrebă:

– Din ce eşti tu făcută, Nadia?

Întunericul lichid din ochii ei licări cînd îşi ridică privirea spre el.

– Din muzică, responsabilități... şi răutate.

Ochii ei se lărgiră de mirare în fața infernului care se declanşă. Cineva reuşise în sfîrşit să spargă pinata. Bomboane în înveliş colorat de plastic şi jucării mici, ieftine, zburară în toate direcțiile din măgarul care se legăna şleampăt. Adulții se veseleau uitîndu-se la copiii care se băteau pe bunătăți. Răutate. *Nadia spusese că era făcută din răutate. Ce dracu' voia să însemne asta?*

Nadia se aplecă şi culese de jos cîteva bomboane şi un şirag de mărgele de plastic şi le dădu verişoarei ei de trei ani care nu reuşea să răzbească printre copiii mai mari.

– Uite acolo, scumpo, îi spuse ea arătîndu-i

nişte bomboane care aterizaseră ceva mai departe şi pe care nu le văzuse nici unul dintre ceilalți copii.

Fetița zîmbi cu gura pînă la urechi şi plecă împletindu-se într-acolo. Nadia se îndreptă de spate şi se întoarse cu fața la Owen.

El îi urmărise fiecare gest făcut cu fetița. Dacă Nadia era făcută din răutate, atunci el era Jack Spintecătorul. Un zîmbet jucăuş îi înflori în colțul gurii.

– Ai făcut un lucru fără inimă, Nadia. Ai ajutat o biată fetiță nevinovată să obțină cîteva bomboane. Ruşine să-ți fie!

– N-am spus că sînt fără inimă.

– Doar rea, corect?

Obrajii ei se colorară.

– Corect.

Owen nu se putu abține şi izbucni în rîs.

– Tu n-ai putea fi rea.

Admitea că nu o cunoştea cu adevărat, dar pînă acum instinctul nu-l înşelase niciodată. Nadia părea trei sferturi înger şi un sfert ispită.

– Habar n-ai ce spui, rosti ea şi se întoarse repede spre a se îndepărta, dar nimeri direct în tatăl ei.

Miloş îşi susținu fiica şi îi zîmbi larg lui Owen.

– Salut, noul meu prieten pe nume Owen.

Owen zîmbi şi îşi luă privirea de la încîntătorul

ochi învinețit al lui Miloş. Îl pălise bine, nimic de zis.

– Salut, noul meu prieten pe nume Miloş.

Miloş îl bătu pe spate.

– Rămîi la cină. Avem multă mîncare.

Zîmbetul lui se transformă într-un rînjet larg cînd o văzu pe Nadia înțepenind. Îi cîştigase familia cu o pinata, dar nu se ştie din ce motiv ea încerca să-l sperie cu o poveste caraghioasă despre răutate. Oare nu-şi dădea seama că în loc să-l sperie îl făcuse şi mai curios? Privirea i se înfipse în a Nadiei:

– Voi fi onorat să fiu lîngă tine şi lîngă *restul* familiei, Miloş.

3

Nadia se uită pe sub genele coborîte cum el păşea alături de ea în întunericul tot mai dens. Owen era un paradox. Era un om foarte bogat, în mod evident obişnuit să mănînce la mese acoperite cu fețe de mese din țesături fine, cu veselă din porțelan scump şi cu tacîmuri de argint pe măsură. Totuşi, în seara asta stătuse la o masă butucănoasă de lemn, pe o bancă de lemn brut, şi se simțise în largul lui în mijlocul familiei ei. Îşi umpluse farfuria de două ori, spre marea încîntare a mamei şi a mătuşilor ei, şi le complimentase revoltător. Owen Prescott n-ar fi putut să-i cîştige mai bine familia nici dacă cerul s-ar fi deschis şi l-ar fi depozitat pleaşcă în mijlocul şatrei lor.

Se aşteptase ca el să fie ofensat la vederea

şatrei Kandratavici-lor. Bunurile materiale nu dominaseră niciodată o viaţă de ţigan. Familia ei se bucura de libertatea vechii ei vieţi şi nu vedea nici un motiv să şi-o schimbe aici, în America. Nadia cheltuise o mică avere ca să transporte cu vaporul peste Atlantic şi apoi în Carolina de Nord cele patru *vardos*[1] ale familiei.

Căruţele pictate în culori strălucitoare stăteau acum sub stejari giganţi într-o pitorească vale de pe domeniul fermei. Ele erau centrul şatrei. Nadia îşi convinsese familia să o lase să le cumpere două case mobile care le furnizau căldură, apă curentă şi băi. Viaţa în şatra Kandratavici ar fi fost considerată dură, dacă nu chiar primitivă, după standardele majorităţii oamenilor, dar familia ei considera că trăieşte în lux.

– Eşti teribil de tăcută, spuse Owen.

Din cauza întunericului nu-i putea vedea bine faţa, dar o simţea emanînd încordare.

Nadia îşi muşcă buza de jos şi trecu, aplecîndu-se, pe sub o scîndură crăpată care făcuse cîndva parte dintr-un gard ce împrejmuia imaşul prin care tocmai trecuseră. Se simţea stînjenită mergînd în amurg alături de Owen. Era ceva prea familiar, prea intim, să fie condusă acasă de el.

1. căruţă cu coviltir tipică ţiganilor nomazi (din Romany – lb. ţigănească)

Mai aveau de trecut un deal. Peste cinci minute el avea să plece, iar ea va fi în siguranţă în camera ei, aşternînd pe hîrtie cîntecul care i se învîrtise în minte toată seara, despre un măgar colorat care fugise de acasă ca să nu ajungă o pinata.

Owen trecu după ea pe sub scîndură.

– Pot să-ţi pun o întrebare?

– Sigur.

– Ce anume era în mîncare? Am recunoscut două feluri neobişnuite de frunze de salată, care ar fi făcut ca echipa de grădinărit a mătuşii Verna să fie cuprins de istericale, dar unele ingrediente îmi erau total necunoscute.

– Chiar vrei să ştii?

Owen ezită în faţa amuzamentului din glasul ei.

– Dă-mi voie să reformulez puţin. Ar trebui să fiu îngrijorat în legătură cu ceea ce tocmai am mîncat?

– Doar dacă eşti vegetarian. Rîse în faţa privirii lui neliniştite. Calmează-te, Owen. Doar pentru că n-ai văzut niciodată felul ăla de mîncare în nici un meniu din America nu înseamnă că a fost ceva dăunător sănătăţii. Se opri în vîrful dealului şi se uită în jos la şura bătută de vreme şi la casa simplă. Indiferent de cîte ori urca dealul ăsta şi admira priveliştea, inima ei îi striga întotdeauna acelaşi lucru. Era acasă. Ţi-a plăcut mîncarea,

nu-i aşa?

– Aproape tot atît de mult precum compania.

Nadia ignoră complimentul.

– Îţi mulţumesc din nou că ai fost atît de înţelegător cu tata şi cu unchii mei.

– Sînt nişte tipi grozavi cînd nu încearcă să spînzure pe cineva.

Rîse amintindu-şi cît de obsedat devenise Rupa în timpul discuţiei lor pe tema „codul Vestului". Omul chiar crezuse că furtul de vite era încă delictul numărul unu în America.

Nadia era mulţumită că întunericul îi ascundea îmbujorarea.

– Îţi sînt recunoscătoare că n-ai depus plîngere.

– N-a fost întru totul vina lor. Dacă îmi amintesc bine, eu am venit puţin cam ambalat. Zîmbi încurcat. Cred că este o caracteristică pe care o avem în comun.

Ea trecu pe lîngă şură şi se îndreptă intenţionat spre maşina lui. Nu voia să ştie ce aveau ei în comun. Toate instinctele ei – ţigănesc, omenesc şi, mai ales, de femeie – îi strigau să fugă de el. Owen era necazul. Iar dacă exista ceva ce nu-i mai trebuia în viaţa ei, acesta era un necaz în plus.

– Amîndoi ţinem mult la familiile noastre.

– Ei bine, fireşte că ţin la familia mea, strigă

Nadia. Cine nu ţine?

– Aşa e. Se rezemă de botul maşinii şi se uită spre casa ei. Am făcut ceva care te-a deranjat, Nadia?

– Bineînţeles că nu. De ce întrebi? Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi se jucă nervoasă cu lănţişorul de aur de la gît. Trei cristale clincăniră în palma ei.

– Atunci probabil că te neliniştesc.

Nadia dădu drumul lănţişorului şi ascultă în tăcere muzica ce i se învîrtejea în cap. Muzica era încă acolo. El nu-i luase darul. Zîmbi moale de propria-i prostie. Cum ar fi putut să-i ia muzica?

– Nu mi-e frică de tine.

– Bine. Zîmbetul lui strălucitor despică întunericul. Atunci iei cina cu mine mîine seară?

– Eu... Se uită disperată în jur încercînd să găsească un pretext pe care el să-l accepte fără să se simtă jignit.

– Cina, Nadia, asta-i tot ce-ţi cer. Văzuse panica ce îi străbătuse ochii. Mătuşa ta consideră că munceşti prea mult.

– Care mătuşă? Nadia strivi între dinţi o înjurătură care cu siguranţă ar fi invocat pogorîrea unui trăsnet din înaltul cerului.

– Sofia. Fusese încîntat de încercările evidente ale familiei ei de a-i împerechea. Mama ta spunea că n-ai mai ieşit în oraş de luni întregi, de

cînd au sosit ei.

Înghiţind o altă înjurătură, ea întrebă:

– Ce altceva ţi-a mai spus „bine-intenţionata" mea familie?

Dacă n-ar fi fost atît de-al naibii de tulburată, s-ar fi tîrît sub o piatră şi ar fi murit de ruşine.

– N-a fost vina lor. Eu i-am tras de limbă.

– De ce?

– Pentru că mă eviţi de cînd a fost spartă pinata. La început m-am gîndit că poate ai deja un iubit, dar Sofia mi-a spus că nu; doar muzica te încălzeşte noaptea.

– Sofia ar trebui să-şi vadă de treburile ei, pufni Nadia.

Owen privi în pămînt ca să-şi ascundă zîmbetul.

– Te iubeşte, şi ceilalţi la fel. Le e frică să nu devii o încuiată.

– Încuiată? strigă Nadia. După tot ce făcuse pentru ei, după tot ce sacrificase, cum puteau să spună asta? De luni de zile nu se putea gîndi decît la cîntecele pentru albumul ei. Tot ce făcea, făcea ascultînd muzica ce-i cînta în cap. Mînca, umbla şi dormea cu muzica ei. Totul pentru ei. Şi totul ca să i se spună încuiată? Văzu roşu în faţa ochilor şi lăsă ca supărarea să-i întunece mintea.

– La ce oră vii să mă iei? O să le arate ea cine era încuiată. După cum o aruncau ai ei în braţele

lui, se mira că tatăl ei nu se aşezase la sfat cu el să pună la cale căsătoria şi să stabilească clauzele. La dracu', probabil că valora cel puţin trei cai buni şi un săculeţ cu monede de aur.

În seara următoare, la şapte fără un minut, Owen îşi parcă maşina în faţa casei Nadiei. Se simţea ca dracu'. N-ar fi trebuit niciodată s-o îndemne să ia cina cu el. Singura scuză pe care şi-o putuse găsi de-a lungul nopţii de insomnie era disperarea. Nadia îl evitase toată după-amiaza de ieri, aşezînd intenţionat între ei copilaşi sau pe oricine altcineva găsea. Dacă ar fi vrut să vorbească cu ea în timpul cinei, ar fi trebuit să folosească un megafon sau aparate portative de emisie-recepţie. Nadia avusese grijă să-l aşeze în celălalt capăt al mesei, cu cel puţin treizeci de persoane între ei. Ştiuse că ea avea să-i refuze invitaţia la cină chiar înainte de a o fi întrebat. Din nu ştiu ce motiv, ea fugea de scînteile pe care le emanau amîndoi.

Se uită în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nodul cravatei era drept, apoi luă un mic buchet de flori de cîmp şi coborî din maşină. Sui cu paşi greoi şi înceţi cele două trepte pînă la verandă şi bătu la uşă. N-ar fi condamnat-o cîtuşi de puţin dacă se răzgîndise.

Nadia auzi bătaia şi îşi înghiţi nodul din gît. De

trei ori în dimineața asta ridicase receptorul telefonului din bucătărie şi îi formase numărul ca să anuleze întîlnirea, dar de fiecare dată închisese înainte de a apăsa pe ultima cifră. Poate că acceptase această întîlnire ca să dovedească ceva familiei ei, dar adevărul era că păstra în vigoare întîlnirea pentru că aşa voia ea. Owen era tot ce căutase mereu la un bărbat. Era sigur pe sine, inteligent, îi plăceau copiii şi era chipeş. Îi putea transforma genunchii în vată doar cu o privire şi îi făcea simțurile să se răzvrătească doar cu o uşoară atingere.

Aruncă o ultimă privire în oglindă şi îşi aranjă o buclă rebelă. Nu putea schimba istoria, dar se putea bucura de această singură noapte. Cine ştie, poate că Owen avea să-i inspire ultimul cîntec care îi mai trebuia pentru album. O inspirase deja în adorabilul cîntecel pentru Jose, măgarul de hîrtie. Îşi luă mica poşetă şi ieşi din dormitor, stingînd lumina.

Owen zîmbi şi îndreptă învelişul de celofan pe care florăreasa îl înfăşurase în jurul buchetului colorat, în timp ce Nadia deschidea uşa. O clipă crezuse că nu o să-i răspundă nimeni. Păşi în bucătărie şi zîmbetul curtenitor fu înlocuit de un fluierat de admirație în timp ce privirea lui mîngîia fiece curbă a trupului Nadiei. Ştiuse că Nadia era frumoasă şi avea un corp care ar fi putut opri un

marfar din mers, dar femeia asta care stătea în fața lui putea să îmblînzească un leu fără bici. Nu doar că rochia ei era de un roşu năucitor, dar i se mula pe fiecare curbă a trupului. Simți un nod în gît cînd îşi plimbă privirea de la pantofii roşii cu toc înalt, peste cele mai sexy picioare pe care avusese vreodată plăcerea să le vadă, apoi peste şoldurile arcuite, talia subțire şi bustul bine înzestrat. Pe netezimea satinată a gîtului ei odihnea un frumos lanț de aur, care îi atrase atenția şi îl făcu să-şi urce privirea spre dulceața ispititoare a gurii ei ca fraga coaptă şi la focul care mocnea în adîncul ochilor ei negri. Urmări albul de perlă al dinților ei înfigîndu-se în plinătatea dulce a buzei de jos.

Geamătul moale îi făcu trupul să se revolte din cauza lipsei de oxigen. La vederea Nadiei, uitase să respire. Îşi mască această lipsă de tact printr-o tuse. Tremurul degetelor îi era abia perceptibil cînd îi înmînă florile.

– Doamne, frumoasă eşti!

– Mulțumesc. Nadia luă buchetul. Rochia asta e potrivită? Nu mi-ai spus unde mergem.

Avea doar cîteva rochii sofisticate, pe care şi le cumpărase cînd sosise în America şi începuse să cînte în cluburi de noapte.

Majoritatea le cumpărase de la magazine de mîna a doua şi îi satisfăcuseră propriile-i idei de-

spre ce ar trebui să poarte o cîntăreață.

Dulapul ei era ticsit de rochii fără spate, generos decoltate şi cu şlițuri care porneau din podea şi se terminau la mijlocul coapsei. Astea erau din altă viață şi toate purtau ştampila dezonoarei ei. Uşa dulapului fusese bătută în cuie şi aşa avea să rămînă.

Owen îşi lărgi nodul cravatei şi încercă să înghită. Mai degrabă şi-ar fi tăiat mîna dreaptă decît să-i spună să-şi schimbe rochia.

– Arăți perfect.

Era eufemismul anului.

Nadia îşi coborî privirea spre florile din mînă şi îngînă din nou:

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. De ce nu le pui în apă? Aşa vor ține mai mult.

Ea foşni celofanul între degete.

– Nu-ți mulțumesc pentru flori. Eu...

Owen înălță dintr-o sprînceană.

– Nu-ți plac florile.

– Fireşte că îmi plac. Sînt frumoase.

Se duse la dulăpiorul de deasupra aragazului şi scoase un borcan gol şi îl umplu cu apă.

– Mulțumesc.

Dezveli cu grijă florile şi le puse în borcan una cîte una. Se uită pe sub gene la bărbatul chipeş care stătea în bucătăria ei şi îi urmărea fiecare

mişcare. Un iris stacojiu îi scăpă printre degete şi ateriză pe masă. Îl luă repede şi îl îndesă în borcan. Privirea lui o stînjenea. Începea să se simtă pe dinăuntru ca un baton de ciocolată uitat pe bordul maşinii într-o zi de iulie. Puse ultima crenguță de mărgăritar în borcan şi aruncă celofanul în cutia de gunoi de sub chiuvetă.

– Eşti gata?

El era gata pentru o mulțime de lucruri. Ieşitul pe uşă nu era unul dintre ele.

– Sigur. Nu-ți iei ceva de pus pe deasupra?

– Serile de vară sînt ca să te bucuri de ele, nu să te ascunzi de ele.

Aprinse lumina de pe verandă cînd ieşi din casă.

Owen închise uşa în urma ei şi îi admiră silueta. Înălță în gînd o rugăciune spre cer, recunoscător că Nadia nu era adepta ascunzişului. Priveliştea care îi captiva atenția era garanția că noaptea asta avea să fie una dintre cele mai fierbinți nopți pe care le trăise vreodată.

Nadia îi zîmbi politicos tînărului care îi deschise portiera maşinii şi se uită lung la clădirea impunătoare din fața ei. Coloane albe, uriaşe, verdeață luxuriantă, ferestre din podea pînă-n tavan şi susurul blînd, ademenitor, al unei masive fîntîni arteziene care domina peluza din față o

întîmpinau. Inima i se opri o clipă.

Owen o ducea la cel mai exlusiv restaurant din cinci districte, *Foxchase Country Club.* Doar cei cu pedigree-uri datînd de dinainte de Războiul Civil cinau aici – oameni cu bani *vechi* care beau băuturi cu mentă pe verande şi aveau lachei care răspundeau la uşă. Oameni ca Owen.

Se uită în jur şi îl văzu pe Owen predînd maşina valetului şi îndreptîndu-se spre ea. Era îmbrăcat într-un costum gri-închis impecabil, o cămaşă de un alb strălucitor şi o cravată în dungi, conservatoare. Arăta sigur pe el, bogat şi extrem de sexy. Arăta de parcă tocmai coborîse de pe coperta unei reviste de lux, în timp ce ea arăta de parcă era pe punctul de a se întinde pe capacul unui pian şi să lălăie vechile cîntece ale lui Nat King Cole.

Owen o luă gingaş de cot şi o conduse pe cele cîteva trepte care duceau spre uşa din faţă. Un tînăr îmbrăcat în pantaloni negri cu talia înaltă şi jachetă scurtă se materializă din neant şi le deschise uşa. Nadia simţi răcoarea artificială şi se înfioră în timp ce păşeau în foaier.

– Ţi-e frig? o întrebă Owen.

– Nu, e doar schimbarea bruscă de climat.

Se uită la încăperea elegantă. Un tavan înalt de şapte metri, candelabre de cristal, podeaua de marmură şi covoare de import dominau sala. Plante

de mărimea unor copaci mici era singura pată de culoare pe albul steril al pereţilor. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ea aici ar fi fost să zugrăvească sala într-un roşu ca focul sau în albastru cobalt ca s-o înveselească. Oare bogătaşilor nu le plăcea culoarea?

– Monsieur Prescott, e o plăcere să vă vedem din nou. Un bărbat spre şaizeci de ani se înclină mai întîi în faţa lui Owen, apoi în faţa Nadiei. Mademoiselle.

Owen chicoti şi-l bătu uşor pe spate.

– Termină, George. Amîndoi ştim că nu cunoşti boabă de franceză.

George se uită peste umăr ca să se asigure că nu era auzit.

– Thaddeus o să-mi ia slujba dacă nu întîmpin clientela cum se cuvine.

– Spune-i lui Thaddeus să-şi bage undeva slujba asta şi vino să lucrezi pentru mine. Felul în care îi mînuieşti pe tinerii ăştia în timp ce servesc la masă, debarasează, parchează maşinile şi deschid uşile te-ar face un supraveghetor perfect pe şantier.

George zîmbi, dar clătină din cap.

– Vă mulţumesc pentru ofertă, domnule Prescott, dar sînt prea bătrîn ca să stau pe şantier toată ziua pe vreme rea.

Îi conduse afară din foaier şi apoi prin sala

restaurantului către o masă intimă aranjată pentru două persoane, de la care se vedea priveliştea ameţitoare a grădinilor şi în depărtare terenul de golf.

Nadia ignoră priveliştea impresionantă a grădinilor, care nu era tot atît de spectaculoasă ca unele decoruri de pe domeniul fermei ei. Ea stăpînea izvoare cristaline, pline de păstrăvi şi o apă atît de pură că puteai s-o bei. Avea pajişti abundînd în flori de cîmp într-un caleidoscop de culori, iar în depărtare maiestoşii Smoky Mountains urcînd către cer. De ce s-ar fi uitat la iarba bine tunsă a unui teren de golf cînd avea toate astea?

Aruncă o privire spre Owen şi începu să se relaxeze pentru prima dată în seara asta. Îi plăcuse George şi era încîntată că masa lor era parţial izolată de privirile curioase ale clientelei cu sînge albastru.

– Deci asta faci.

– Ce anume?

– Lucrezi în construcţii. Mă întrebam cum de ai rămas atît de în formă. Roşi pînă la rădăcina părului şi luă repede o înghiţitură de apă. *De ce nu-i spui direct omului că îţi lasă gura apă după trupul lui?*

Owen zîmbi.

– Nu cred. De fapt, domnişoara Kandratavici mi-a făcut un compliment.

– Fac tot timpul complimente. Sprîncenele ei se încruntară.

– Ah, dar niciodată mie. Începea să-i placă la nebunie felul în care se îmbujora ea. Privirea îi alunecă pe gîtul ei în jos spre decolteul rotunjit al rochiei în locul în care se vedea doar o urmă de despicătură şi se întrebă de unde anume începea roşeaţa. Erau oare sînii ei tot atît de rozalii ca şi gîtul ei? Oare sfîrcurile i se întunecau?

– Scuzaţi-mă, domnule.

Owen reveni pe pămînt. Se uită la chelnerul care stătea lîngă masă.

– Ce e? întrebă repezit.

Chelnerul îi întinse un meniu legat în piele roşie.

– Am întrebat dacă domnul ar dori să vadă lista vinurilor noastre înainte de a comanda.

Owen luă lista de vinuri şi îşi goni roşeaţa care i se furişa în obraji. Niciodată în toţi anii de cînd se întîlnea cu femei nu i se întîmplase să stea într-un restaurant şi să se holbeze la crăpătura dintre sînii femeii cu care era. Pentru numele lui Dumnezeu, era bărbat în toată firea, nu un adolescent în care ţipau hormonii, aflat la prima întîlnire! Se uită la listă, o închise cu un pocnet şi i-o înapoie tînărului chelner, comandînd o sticlă de vin alb, scump.

– Mulţumesc, domnule.

Owen îl urmări încruntat pe chelnerul care se îndepărta, apoi îşi întoarse privirea spre Nadia.

– Scuză-mă, Nadia. Simțea că îmbujorarea amenința să-l cuprindă din nou. Eşti de acord cu vinul sau ai prefera altceva? Unde dracu' dispăruseră dintr-o dată toate aptitudinile lui sociale?

– E bine vin. În fața jenei evidente a lui Owen, un zîmbet ironic îi apăru în colțul gurii. Nu prea beau. Două pahare de vin şi ai să mă vezi pe vreo masă cîntînd cîntecele lui Neil Diamond.

Owen chicoti imaginîndu-şi tabloul. Jumătate din doamnele de acolo ar leşina, domnii probabil că s-ar bucura în secret, iar *Foxchase Country Club* l-ar şterge de pe lista membrilor. Se uită în jur la camera îmbîcsită şi îşi dădu seama că nu i-ar fi păsat. Venise aici datorită grozavului şef francez al restaurantului şi ca să le facă pe plac aroganților clienți care îi plăteau sume scandaloase ca să le proiecteze case. În seara asta o adusese pe Nadia, sperînd s-o impresioneze cu stilul, bogăția şi farmecul lui. Fusese o greşeală. Trebuia s-o ducă la *Belle's* şi să-i arate cel mai bun pui fript din partea asta a lui Mason-Dixon Line.

Întinse mîna şi trase de cravată.

– Neil Diamond, hmmm? Glasul lui era blînd şi ironic în timp ce se aplecă peste masă şi şopti: Şi ce ai face dacă ai bea trei pahare?

Nadia se simți relaxată. Acesta era acel Owen pe care voise să ajungă să-l cunoască în seara asta. Dacă era doar să-şi permită o singură întîlnire cu el, voia să fie o întîlnire perfectă. Zîmbi cu toată fața şi şopti la rîndul ei:

– Se spune că o interpretez grozav pe Madonna.

Rîsul copios al lui Owen făcu multe capete să se întoarcă şi să se uite lung la perechea pe jumătate ascunsă de frunzele luxuriante.

Nadia se rezemă de uşa de plasă şi îi zîmbi lui Owen.

– Îți mulțumesc pentru seara asta minunată.

El se sprijini cu o mînă de cadrul de metal, în timp ce degetele celeilalte mîini se jucau cu o buclă mătăsoasă ce se odihnea pe umărul ei.

– Cu plăcere.

Îi cuprinse cu gingăşie bărbia şi îi studie fața la lumina becului de pe verandă. Chiar şi în galbenul filtrat al becului chior, era de-o frumusețe care îți tăia respirația.

– Iei cina cu mine mîine?

Ea încercă să-şi ferească privirea, dar degetele lui nu voiau să-i lase liberă bărbia.

– Îmi pare rău, nu pot.

– Atunci, seara următoare?

Nadia clătină din cap.

– Te rog, Owen, nu.

– Nu ce?

– Nu sfîrşi această seară cu o ceartă. Inspiră adînc ca să-şi liniştească bătăile nebune ale inimii. Eşti foarte drăguţ, Owen, şi m-am simţit minunat astă-seară.

– Dar?

– N-ar fi trebuit să accept această întîlnire. Nu e deloc bine.

– Atunci de ce n-ai anulat-o?

– De trei ori am încercat. Se uită peste umărul lui la lună şi la uşoara legănare a ramurilor stejarilor din depărtare. Şopti: N-am putut s-o fac.

Degetele lui îi mîngîiară gingaş obrazul satinat.

– De ce n-ai putut?

– Ca să fiu absolut sinceră cu tine, te găsesc extrem de atrăgător. Se încruntă la nodul lărgit al cravatei lui şi îşi adună toată tăria. Pur şi simplu nu pot să te mai văd. E prea tentant.

El îşi lăsă braţele să cadă şi şi le propti în şolduri.

– Stai să văd dacă am priceput bine. Nu te mai vezi cu nimeni altcineva, mă găseşti *extrem* de atrăgător, te-ai simţit minunat în seara asta, dar nu vrei să mai ieşi iar cu mine.

Suna stupid chiar şi pentru urechile ei. Încercă o nouă abordare.

– Pur şi simplu nu sîntem destinaţi unul altuia, Owen. Îmi pare rău.

El îşi trecu degetele prin păr şi se duse în celălalt capăt al verandei. Se uită spre cer şi îngînă fie un blestem, fie o rugăciune înainte de a se întoarce furtunos la ea. Privirea lui încremeni pe uşorul tremur al buzei ei de jos. Aceeaşi buză care îl ispitise toată seara cu roşul ei fierbinte şi cu dulci promisiuni.

Nadia simţi că întreaga lume se cutremură cînd degetul lui îi urmări blînd conturul buzei de jos. Ar fi trebuit să se rupă din loc şi să intre în casă, dar picioarele n-o ascultau. Fierbinţeala îi arse plămînii, împiedicînd-o să respire, cînd el veni mai aproape. În ochii lui zări sărutul ce avea să vină. Îi văzu dogoarea, îi intui dulceaţa şi îi simţi puterea. Dorea acel sărut. Chiar în clipa în care creierul îi striga *Fugi!*, trupul i se înclină în faţă.

Owen îi cuprinse cu gingăşie faţa în palme şi îi acoperi uşor gura cu a lui. Trupul i se revoltă împotriva constrîngerii ce îi fusese impusă.

Nadia se topi sub atacul lui gingaş. Mîinile ei urcară de capul lor şi îi încercuiră gîtul. Se lipi de trupul lui tare şi adînci sărutul cu o mîngîiere seducătoare a limbii. Dacă o clipă el fusese blînd ca un pisoi nou-născut, în clipa următoare se dezlănţui ca un leu flămînd. Nadia descoperi latura

sălbatică, necivilizată a lui Owen. Îi răspunse la mîngîieri cu mîngîieri, la sărutări cu sărutări. Cu cît mai mult îi cerea el, cu atît mai mult îi dădea. Sînii i se umflară de dorință, dogoarea lichidă îi umplu stomacul şi se revărsă spre ostrovul dintre coapsele ei.

Îi simți mîinile fierbinți cuprinzîndu-i tandru şoldurile şi trăgînd-o mai aproape. Din gît îi scăpă un geamăt cînd bărbăția lui atîtată se lipi de dîmbul blînd din josul abdomenului ei. Iadul însuşi n-ar fi putut genera atîta dogoare. Pasiunea zvîcni puternic între picioarele ei; întrerupse sărutul şi îngînă:

– Owen?

Gura lui urcă într-un şir de sărutări spre urechea ei. Îi rontăi uşor locul delicat şi limba lui se jucă cu micul cercel de aur.

– Cum ai putut spune că nu sîntem făcuți unul pentru altul?

Nadia îşi lăsă capul pe pieptul lui şi îşi izgoni lacrimile ce stăteau să-i umple ochii. Prin cămaşa albă de mătase îi simțea bubuitul inimii şi ştia că şi inima ei bătea tot atît de repede. Ce făcuse? N-ar fi trebuit în vechi să-l sărute pe Owen. Asta nu putea decît să complice lucrurile. Se trase din brațele lui şi apucă mînerul uşii din spatele ei. Simțea nevoia să se țină de ceva.

– Îmi pare foarte rău, Owen. Asta n-ar fi trebuit

să se întîmple.

– Dar s-a întîmplat. Respirația lui era întretăiată, iar în ochi îi licărea frustrarea. De ce fugea ea oare? Nu poți să-mi spui că n-ai simțit şi tu acelaşi lucru.

Nadia rămase cu ochii ațintiți pe pieptul lui, în timp ce trase uşa de plasă şi răsuci mînerul uşii interioare. Era mai sigur să nu răspundă la întrebarea asta.

– Acum trebuie să intru. Întunericul din bucătărie o înghiți cînd trecu pragul.

Owen îşi încleştă mîna pe cadrul uşii de plasă, dar nu o urmă.

– Nu renunț, Nadia.

Ea clătină cu tristețe din cap şi începu să închidă uşa.

– N-am să mă răzgîndesc.

El se uită urît la uşa închisă şi îngînă: „Vom vedea". Cum putea fi ea atît de oarbă ca să nu vadă ce se întîmpla între ei? Închise uşor uşa de plasă şi cugetă. Indiferent ce era acel ceva care o deranja pe Nadia, probabil că avea legătură cu acel comentariu misterios pe care-l făcuse ieri, şi anume că era rea. Ce-ar fi putut ea să fi făcut atît de rău? Să fi mințit la cărțile de tarot, să fi dat greş cînd ghicise în globul de cristal, sau să-i fi ghicit prost cuiva în palmă? Orice ar fi fost, lui puțin îi păsa. Nu avea de gînd să întoarcă spatele

celui mai bun lucru care i se întîmplase vreodată. Se mai uită o dată urît la uşa închisă, apoi se îndreptă spre maşină şi porni spre casă.

Nadia auzi maşina îndepărtîndu-se şi îşi şterse lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Nu avea dreptul să-şi plîngă de milă. Încă de la început ştiuse că n-o să meargă. Era mai bine să pună punct acum decît mai tîrziu, cînd Owen avea s-o dispreţuiască. Nici el nu avusese nici un drept s-o sărute aşa. Era un gentleman sudist şi ar fi trebuit s-o sărute ca atare, scrobit şi formal, nu atît de dulce ca raiul şi atît de fierbinte ca iadul.

Avea treburi mai importante la care să se gîndească, nu la visuri de iubire şi la dorinţe de nepotolit. Îşi avea muzica ei. Se rezemă de uşă, închise ochii şi chemă muzica să-i aline sufletul zbuciumat.

Cinci secunde mai tîrziu pleoapele i se ridicară brusc. Se uită îngrozită în jur, în bucătăria întunecată. Mintea ei era complet goală. Nici un sunet senin, nici o melodie liniştitoare. Nimic, doar pustietate. Mama ei şi Sofia avuseseră dreptate. Muzica încetase. Owen îi furase muzica.

4

Owen se uită prin hîrtiile împrăştiate pe masa lui de lucru cînd uşa biroului se deschise. Un zîmbet larg îi lumină faţa la vederea femeii care intră repede în cameră pe sub braţul lui Sebastian.

– Nadia!

Sări în picioare. Ea venise la el!

– Domnule, îmi pare nespus de rău pentru această... spuse jenat valetul.

– E în regulă, Sebastian. Domnişoara Kandratavici e oricînd binevenită. Owen se uită uluit la femeia din faţa lui. Cum te-ai strecurat pe lîngă Sebastian?

Valetul se afla în familie de mai bine de treizeci de ani, iar ea era prima persoană care reuşise să treacă de el. Ţeapănul şi impozantul Sebastian îi amintea întotdeauna lui Owen de un formidabil

cîine de pază, deşi, era evident că valetul ţinea mult mai mult, şi din adîncul inimii, la mătuşa Verna.

Nadia se uită la bărbatul cu figură severă şi îi zîmbi:

– Am apelat la jocul vostru de fotbal. Am fentat pe stînga şi am luat-o în dreapta.

Owen îşi înăbuşi un hohot de rîs în timp ce Sebastian se înclină uşor în faţa Nadiei, apoi întrebă:

– Mai doriţi ceva, domnule?

– Nu, mulţumesc. Îl concedie pe valet şi se concentră asupra femeii focoase din faţa lui, care părea să vibreze de viaţă şi bucurie. Nadia?

La auzul glasului lui, ea se întoarse şi zîmbetul îi muri subit. O cută adîncă îi brăzdă fruntea şi îşi puse ambele mîini pe biroul lui, poruncindu-i:

– O vreau înapoi, imediat!

Owen clipi nedumerit.

– Ce vrei înapoi?

Nadia strînse din dinţi şi se aplecă mai mult.

– Muzica mea.

Cinci zile de totală tăcere o aduseseră în situaţia asta. Cinci zile în care nu auzise nimic. Nici o notă, nici un crîmpei de melodie, nici un acord muzical nu-i traversase mintea în cinci zile nesfîrşite şi cinci nopţi de insomnie. Habar n-avea cum i-o luase, ştia doar că i-o luase.

În timpul cinei, muzica fusese la locul ei, ba chiar şi în drum spre casă îşi mai amintise melodiile ce însoţiseră briza răcoroasă a nopţii de vară şi rîsul profund al lui Owen provocat de unele povestioare prosteşti pe care i le spusese despre copilăria ei. Muzica fusese acolo pînă cînd i-o furase el cu un sărut.

– Care muzică?

Ea ridică glasul şi strigă:

– Muzica mea! Era surd?

Owen se încruntă şi se aşeză în scaunul moale din piele.

– Ţi-ai pierdut muzica şi crezi că eu ţi-am luat-o.

– Nu cred, Owen, ştiu!

– Cînd ai pierdut-o?

– O aveam cînd am ieşit cu tine în seara aia, dar a dispărut după ce m-ai adus acasă.

El îşi trecu o mînă obosită peste faţă şi cugetă.

– Nu intra în panică, Nadia. Trebuie să fie pe undeva. Ce era, o partitură, o casetă, ce? Întinse mîna spre telefon. Am să sun la restaurant să întreb dacă n-a găsit-o cineva. Începu să apese tastele. Poate ţi-a căzut în maşina mea şi a alunecat sub scaun. Apăsă şi ultima tastă. De ce dracu' porţi la tine ceva atît de valoros? Glasul i se stinse cînd Nadia întinse mîna peste masă şi apăsă tasta de decuplare a telefonului.

Nadia se uită la expresia lui nedumerită şi se întrebă cum naiba avea să-i explice despre muzică. Oftînd din greu, spuse:

– Pune receptorul jos, Owen. Muzica nu e la *Foxchase Country Club*. Se duse agale spre glazvandul care dădea spre curtea interioară. Un gard viu, tuns cu măiestrie, ascundea parţial priveliştea piscinei ce scînteia în soare, plante cu cupe uriaşe se revărsau din urne de beton, bănci discrete punctau peluza, iar în stînga, un gard înalt de plasă de sîrmă marca terenul de tenis. Casa lui Owen era mult mai impozantă decît *Foxchase*. Îşi lipi fruntea de geamul rece al uşii şi închise ochii. Muzica era în capul meu.

– Dacă era în capul tău, cum ai pierdut-o?

– Tare aş vrea să ştiu.

Nadia oftă. Se întoarse şi ridică din umeri. În ultimele zile nimic nu mersese bine. IRS evadase de două ori din ţarc, perspectivele a două slujbe grozave pentru tatăl ei şi unchiul Rupa se spulberaseră, iar în dimineaţa asta mama ei îi spusese că Mikol nu mai fusese văzut de două zile. Singurul lucru pe care îl realizase în aceste cinci zile fusese traducerea cîtorva cîntece care erau deja scrise. Era un proces lent şi dificil să traduci cuvintele, astfel încît să se potrivească aceleaşi melodii în şase limbi diferite, dar era hotărîtă nu

doar să respecte contractul, ci să rezolve şi clauza opţională. Banii în plus ar fi scurtat mult timpul necesar cumpărării unui tractor la mîna a doua pentru fermă şi pentru achiziţionarea a două iepe tinere pentru împerecherea lui IRS. Mai lipsea doar un ultim cîntec. Trebuia să-şi recapete muzica pînă în octombrie cînd ar fi trebuit să înceapă înregistrările.

– Cum îţi închipui că eu sînt cel care te-a făcut s-o pierzi?

– Ştiu asta pentru că era acolo pînă să mă săruţi.

Trecu o clipă înainte ca un zîmbet pînă la urechi să lumineze faţa lui Owen şi ochii să-i scînteieze de încîntare.

– Spui că sărutul meu ţi-a scos muzica din cap?

Ea se încruntă în faţa licăririi din ochii lui. Nu trebuia să arate atît de al naibii de încîntat. Îşi înălţă bărbia şi se propti bine pe picioare cînd Owen se ridică.

– Tot ce spun este că exista înainte de a mă săruta tu.

Owen încercă să-şi tempereze zîmbetul, dar eşuă pe loc.

– N-am mai fost acuzat pînă acum că am făcut să dispară cu un sărut muzica cuiva.

– N-a fost doar *muzica,* Owen! A fost existența mea... şi singurul mijloc de a-mi întreține întreaga familie!

Zîmbetul lui larg dispăru într-o clipă. Nadia nu glumea. Indiferent ce proces creator era implicat în compunerea cîntecelor ei, acesta încetase. Viitorul ei de cîntăreață de muzică pentru copii era în pericol. Făcu doi paşi spre ea şi îi luă mîna.

– Îmi pare rău, Nadia, n-am vrut să iau în rîs situația, dar mi-e greu să fac legătura între sărutul meu şi muzica pierdută din capul tău.

– Dacă tu crezi că ți-e greu, imaginează-ți cum mi-e mie. O simplă cină, asta-i tot ce trebuia să fie. O simplă invitație la cină. Fără dans, fără cinematografe întunecoase, fără nimic altceva decît mîncare şi o conversație de două ore. Se uită în jos la degetele lor împletite şi se încruntă. Mîna ei părea atît de mică şi neajutorată în comparație cu a lui! Se întrebă cum ar fi dacă i-ar da voie s-o susțină. Îşi eliberă mîna şi făcu un pas înapoi ca să înlăture ispita. M-am întrebat cu ce-ar fi dăunat o simplă întîlnire. Ridică din umeri şi se chinui să rîdă de propria-i prostie.

Owen se rezemă de birou şi încercă să gîndească logic.

– S-ar putea ca tot ceea ce ai tu să fie un „blocaj al scriitorului".

– Eu nu sînt scriitoare, Owen. Sînt compozitoare. Eu aud muzică. Gesticulă aprig arătînd în jur. În mod normal, aş fi putut auzi în camera asta muzica pe care o cîntă ea pentru mine.

– Camerele cîntă pentru tine?

Nadia se uită prin biroul spațios şi gemu.

– Vezi lemnul ăsta frumos, închis la culoare? Arătă cu mîna lambriurile şi biblioteca ce ajungea pînă-n tavan. Lemnul ăsta îmi fredonează o melodie. Îşi mută mîna spre glazvand. Lumina blîndă a soarelui care se revarsă în încăpere scoate un sunet uşor, aerian. Biroul la care stai ți-ar fi emanat prezența, iar hîrtiile şi pliantele de pe el ar fi compus o partitură despre ceea ce faci, despre faptul că tu creezi şi construieşti. Mîinile îi căzură neajutorate. Totul din camera asta mi-ar cînta, mi-ar fredona sau mi-ar face o serenadă.

– N-ar fi greu să separi toate sunetele astea diferite?

– Nu. Se relaxă uşor. Cel puțin nu rîdea de ea. Este exact ca atunci cînd decorezi o cameră. Pereții, cărțile, biroul, chiar şi perdelele – toate conlucrează şi creează o cameră, o singură cameră. Cînd ascult, aud o singură melodie compusă de toate lucrurile laolaltă.

Owen se uită uimit în jur. Niciodată nu se gîndise în felul ăsta la muzică. Întrebă curios:

– Acum, ce auzi?

Nadia îi urmări privirea şi se concentră. Îşi împreună palmele şi închise ochii ce începeau să se umple de lacrimi.

– Nu aud decît glasul tău. Deschise încet ochii şi îşi stăpîni lacrimile.

Owen nu putu suporta expresia de totală neputință de pe chipul ei. Încălcîndu-şi hotărîrea de a nu o presa cu insistențele lui, o trase blînd în brațe şi o ținu strîns.

– Nu fi îngrijorată... îți vom găsi muzica.

Nadia îşi permise luxul de a se baza pe tăria lui fie şi pentru o clipă. Era obosită, speriată şi la capătul puterilor. Închise ochii şi îşi îngropă fața în umărul lui solid. Îi simți cămaşa lipită de obrazul ei, nările i se umplură cu parfumul amețitor al apei de colonie pe care o folosea el, amestecat cu mirosul fin de lămîie al cămăşii. Mîini calde îi mîngîiau uşor spatele, conferindu-i o clipă de siguranță. Poate că, ajutată de Owen, îşi va găsi muzica.

Owen era într-adevăr un om aparte şi impresionant. El înțelesese cum era cu muzica. Îşi îngropă mai adînc fața şi oftă.

Oftatul ei plin de jale îi înduioşă inima. Fusese atît de curajoasă venind la el şi poruncindu-i să-i înapoieze muzica! I-ar fi dat-o bucuros, dacă ar fi

ştiut cum. Îi apucă tandru bărbia şi îi ridică fața. Ochii lui se afundară în eleşteele de lacrimi din ochii ei. Îi veni o idee şi în colțul gurii îi înflori un zîmbet poznaş.

– Eşti ferm convinsă că sărutul meu ți-a izgonit muzica?

– Ferm convinsă? Nu chiar, dar e singurul lucru pe care l-am putut găsi. Se desprinse de la pieptul lui Owen şi îşi şterse ochii cu mîna. De ce?

Zîmbetul lui deveni şi mai ştrengăresc.

– Să presupunem că te sărut din nou. Crezi că muzica se va întoarce?

Ea îşi propti mîinile de pieptul lui.

– De unde să ştiu? N-am ştiut nici măcar că un sărut ar putea-o fura.

– Am putea încerca din nou.

Nadia se uită disperată în jur.

– Ce să încercăm din nou?

– Un sărut. Cu o mînă o ținea de talie, iar cu cealaltă îi prinse blînd bărbia. Un simplu sărut, Nadia, atîta tot. Degetul lui îi mîngîie buza cărnoasă de jos. Ce rău ar putea face?

Era oare nebun? Primul lui sărut îi furase muzica; acesta ar putea să-i fure sufletul.

– Ştiu şi eu, Owen... Poate fi periculos.

Ochii enormi, întunecați, priveau în sus şi îl

implorau să înțeleagă.

– Periculos? Se poate. Ştia precis că un al doilea sărut putea fi periculos pentru sănătatea lui mintală. Amintirea gustului buzelor Nadiei îl torturase în pustietatea patului lui cinci nopți la rînd. Dar dacă un sărut poate fura muzica, tot aşa ți-ar putea aduce-o înapoi. Ochii i se opriră pe gura ei. Nu-i aşa?

Nadia îşi trecu vîrful limbii peste buzele dintr-o dată uscate. Poate că avea dreptate. Se uită lung la gura cărnoasă şi senzuală a lui Owen şi se întrebă dacă într-adevăr era atît de răscolitoare pe cît îşi amintea. Întredeschise uşor buzele şi suflă:

– Poate.

Owen luă cuvîntul abia şoptit drept permisiunea şi îşi coborî capul. Nu mări strînsoarea îmbrățişării cînd îi astupă blînd gura cu a lui. Sărutul fu uşor şi dulce ca o briză de vară, şi tot aşa de efemer.

– Auzi ceva?

Nadia îi înlănțui gîtul cu brațele şi îşi ridică gura spre a lui.

– Nu aşa m-ai sărutat în noaptea aia. Îi trase capul mai jos pînă ajunse la buzele lui. Mai încearcă.

Owen nu avu nevoie să fie rugat de două ori.

Gura lui puse stăpînire pe a ei cu toată foamea nebună şi frustrarea ultimelor zile. Brațele lui se strînseră ca nişte chingi de oțel, strivind-o de pieptul lui. În capul lui explodă o dorință cum nu mai cunoscuse pînă acum. Sprijinit de birou, se lăsă şi mai mult pe spate şi îşi desfăcu uşor picioarele, instalînd-o bine între coapsele lui, acolo unde dorința lui era cum nu se poate mai evidentă.

Limba lui se plimba uşor în lungul conturului cărnos al buzei ei inferioare, cerşind voie să intre. Cînd ea oftă încet şi îşi întredeschise buzele, el gemu adînc şi îşi înfipse limba în dulceața gurii ei. Excitanta ripostă a limbii ei însufleți şi mai mult sărutul. Nu era doar sărutul *lui*. Era sărutul *lor*. Fiecare se înfrupta din nesațul şi dorința celuilalt.

El îi simți uşorul tremur al degetelor care îi mîngîiau maxilarul şi o simți lipindu-se mai tare de el. Se îneca în dorință şi în dumnezeiescul parfum al Nadiei. Mirosea a aer curat de munte, a soare şi a flori de cîmp. Degetele unei mîini îşi făcuseră loc în buclele ei negre şi mătăsoase, în timp ce mîna cealaltă se bolti pe şoldul ei şi o lipi de umflătura lui rigidă. Crezu că o să moară cînd mîna ei alunecă de la maxilar pînă la genunchi ca apoi să urce iar încet spre partea de sus a coapsei lui.

Întrerupse sărutul, îi afundă capul sub bărbia lui şi icni din cauza lipsei de aer.

– Dacă vrei să rămînă doar un sărut, nu-ţi mişca mîna nici un milimetru în plus.

Îşi înălţă privirea în tavan şi imploră cerul să-i dea tărie. Îi simţi uşorul tremurat al degetelor, dar mîna ei nu urcă.

Îşi slăbi strînsoarea braţelor şi se consolă spunîndu-şi că Nadia răspunsese sărutului lui precum benzina focului. Îşi coborî privirea în creştetul ei şi întrebă moale:

– Acum auzi ceva?

El personal auzea focuri de artificii, vulcani erupînd, vîjîit de comete învîrtejindu-se prin preajmă şi ciocnirea plăcilor tectonice. La ora asta ea ar fi trebuit să audă corul din Templul mormonilor.

Nadia îşi luă încet mîna şi se desprinse de Owen. Ochii ei rămaseră aţintiţi pe pieptul lui. Îi mai auzea încă bubuitul inimii, ciripitul îndepărtat al unei păsări undeva, afară, şi valul de sînge care îi năvălea în cap la fiecare bătaie a inimii. Dar muzică, deloc. Sărutul nu avusese efect. Închise ochii şi clătină din cap.

– Nimic.

Inima lui Owen se strînse. Întinse mîinile şi o trase din nou în braţele lui. O ţinu strîns şi şopti:

– Vreau să mai încercăm. La dracu', sînt gata

să încercăm toată noaptea, dacă e nevoie.

Sacrificiul îi fu recompensat de un cot în abdomen şi de rîsul dulce al Nadiei.

– Eşti parşiv. Îşi înlătură de pe ochi o buclă rebelă şi rîse. Şi eu care credeam că eşti un gentleman!

El ridică ambele mîini a capitulare.

– *Sînt* un gentleman. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe mătuşa mea. Ea o să-ţi spună că nu mint.

Nadia îşi făcu de lucru vîrîndu-şi în şort tricoul în dungi albe şi roşii care, nu se ştie cum, îi ieşise din betelie. Cum de lăsase lucrurile să-i scape chiar atît de mult din mînă? Trebuia să fi fost din cauza sărutului.

– Mătuşa ta probabil că are prejudecăţi. Îşi netezi o cută de pe şort. Sînge şi apă, şi alte chestii de genul ăsta.

Owen rîse:

– Zicala spune că „Sîngele apă nu se face". Înălţă o sprînceană şi îi făcu cu ochiul. Dar am fost crescut să fiu un adevărat gentleman şi ai fi uimită de cîte aş fi în stare să fac pentru o femeie aflată la ananghie, indiferent de preţ.

Privirea Nadiei fulgeră partea din faţă a blugilor lui gata să plesnească. Putea să vadă cîte era gata să facă pentru ea, şi vedea şi preţul. Un

preț impresionant la vedere. Obrajii îi luară foc cînd, ridicînd privirea, văzu dorința arzătoare din ochii lui. Îşi feri repede privirea.

– Poate că n-a fost o idee chiar atît de bună.

Owen clătină uşor din cap.

– A fost o idee excelentă. Se rupse din loc şi trecu în spatele biroului. Cred că s-ar putea să fim pe calea cea bună.

Ea înălță dintr-o sprînceană şi îşi puse mîinile în şolduri.

– Iar eu cred că ți s-a scurs tot sîngele din creier.

Rîsul lui puternic umplu încăperea.

– Nu cred, Nadia. Se uită la partea din față a blugilor şi zîmbi parşiv. Ştiu.

– Parcă spuneai că eşti un gentleman.

– Nu eu sînt cel care a stîrnit *asta.*

Nadia roşi vinovată şi îşi feri privirea.

– Îmi pare rău. N-am avut intenția să las lucrurile să ajungă atît de departe.

Owen îşi muşcă buza ca să nu rîdă din nou.

– Mă refeream la *a stîrni* conversația, Nadia. Se aşează şi căută să pară relaxat. Ce voiam eu să spun e că, din moment ce am fost prezent cînd muzica a încetat, n-ar fi logic să trebuiască să fiu prezent şi cînd muzica porneşte din nou?

– Nimic din treaba asta nu e logic, Owen. Se

duse spre glazvand şi se uită la gazonul perfect tuns. Cîte femei din viața ta te-au acuzat că le-ai alungat muzica din cap?

– Trebuie să recunosc că tu eşti prima, Nadia. Se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi împreună mîinile la ceafă.

– Cîte compozitoare ai sărutat? Poate că era vorba de un impuls electric sau naiba mai ştia ce.

– Cred că tu eşti prima. Se uită în tavan. Nu, aşteaptă. Am sărutat-o pe Susie Reynold în clasa şaptea şi ea cînta la pian pe atunci.

– A mai cîntat după ce ai sărutat-o?

– Mă tem că da. Îşi propti talpa de marginea biroului, uitîndu-se la Nadia cum stătea scăldată în lumina soarelui ce se revărsa prin glazvand. Cînd anume ai observat că muzica a dispărut?

– Cînd am intrat în casă şi am închis uşa.

– Cînd ai auzit ultima dată muzica?

– Cînd stăteam pe verandă. Îşi aminti cadența tumultuoasă care-i trepida în cap cînd îi spusese lui Owen că nu putea să-l vadă din nou. Emoțiile ei şi bunul ei simț se luaseră la întrecere ca să vadă care putea să țipe mai tare.

– Asta dovedeşte exact teoria mea.

– Care teorie? Se întoarse iar spre Owen.

– Eu sînt factorul care lipseşte. Îşi coborî piciorul şi se ridică. Cumva, sînt implicat în dispa-

riția muzicii tale.

– Dar sărutul n-a avut efect.

– Poate n-am făcut-o cum trebuie. Zîmbi în fața iubirii care se aşternu pe chipul ei. Vreau să spun că poate ar trebui să ne sărutăm iar pe verandă. Sau poate că ar trebui să o facem la aceeaşi oră sau cu stomacul plin.

– Sau poate că n-a fost deloc vina sărutului, spuse moale Nadia. Se întoarse înainte ca el să poată să-i vadă ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Fusese o greşeală să vină aici.

Owen veni în spatele ei şi îi atinse blînd brațul.

– Poate că ai dreptate. Poate că nu sărutul a fost de vină, dar trebuie să existe un motiv pe undeva. Sînt gata să te ajut să-ți găseşti muzica, Nadia.

– Cum?

– Nu ştiu cum. Asta-i ceva la care trebuie să lucrăm împreună. Îi mîngîie tandru fruntea. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să te odihneşti mai mult. E limpede că eşti supărată şi te înțeleg, dar ai nevoie de somn.

– Mai mult am nevoie de muzică. Nu avea nevoie să i se spună că arăta ca dracu'. Avea şi ea oglindă acasă. Ştia exact cum arăta.

– Nu, trebuie să te relaxezi. Poate că muzica încearcă să se întoarcă şi tu eşti prea epuizată ca

să remarci. Mîinile lui îi dădură blînd părul la o parte şi îi masară muşchii încordați ai gîtului. Ai fost vreodată la Hidden Valley?

Nadia întinse gîtul şi oftă încet, în timp ce degetele lui făceau minuni alungînd încordarea din ceafa şi umerii ei.

– Ca sosul de salată?

– Nu. Owen rîse. Hidden Valley este o vale singuratică aflată la vreo zece mile de oraş. Nu mulți ştiu de ea, iar cei care ştiu nu spun nimănui. E un colțişor de paradis, cu izvoare şoptitoare, o cascadă mică şi pogoane întregi de cer senin şi iarbă verde.

– Sună minunat.

– Grozav. Mă duc să pregătesc un coş pentru picnic şi pe urmă pornim.

– Stai puțin. Nadia se răsuci repede şi se încruntă. N-am spus că merg. Nu-i plăcea privirea hotărîtă din ochii lui Owen. Am treburi la fermă.

– Treburile asta sînt mai importante decît să-ți recapeți muzica?

Nadia îşi muşcă buza de jos.

– Cine-mi spune că, dacă merg cu tine la Hidden Valley asta, muzica se va întoarce?

– Cine spune că nu?

Ea era nehotărîtă. Exista oare posibilitatea ca, mergînd cu Owen în acel paradis ascuns, muzica

ei să se întoarcă? Își putea permite să nu se ducă? Se străduia din răsputeri să stea departe de el. Era prea talentat, dar acum, cînd muzica dispăruse, putea să riște să nu-l mai vadă? Ce s-ar fi întîmplat dacă el avea dreptate și muzica s-ar fi întors numai cu ajutorul lui? Cu siguranță avea destulă tărie să-și țină o după-amiază inima sub control păstrînd relația lor la nivelul unei prietenii.

– Dacă merg, o fac din prietenie, nimic mai mult.

Owen dădu din cap și zîmbi. Pricepuse mesajul.

– Pot să-ți pun o întrebare?

– Ce întrebare?

– Preferi pui prăjit sau sandvișuri?

Nadia își aruncă privirea spre celelalte două mașini trase la marginea drumului și luă pătura întinsă de Owen.

– Parcă spuneai că doar puțini știu de locul ăsta.

Owen ridică din portbagaj coșul de picnic greu și trînti capota. Se uită la cele două mașină.

– Nu-ți face griji, probabil nici n-o să dăm ochii cu ei. Sînt peste o sută de pogoane de pădure și pajiști.

– Eu la fermă am mai mult de atît și de fiecare dată cînd mă uit în jur întotdeauna dau de cîte cineva.

El rîse și porni pe o potecă neîngrijită dintre doi pini uriași.

– Îmi imaginez.

Nadia se aplecă și trecu pe lîngă o creangă joasă, uitîndu-se după indicatoare cu *Trecerea Oprită*. Nu era nici unul.

– Cine stăpînește tot locul ăsta?

– Noi.

– Noi?

– Ești contribuabil, nu-i așa?

– Uneori mai mult decît țin să fiu. Se uită în jur cu interes. Pădurea era deasă și mirosea dulce a mușchi. Poteca pe care pornise Owen nu mai exista, iar aerul era mult mai răcoros și încă umed de la ploaia torențială din noaptea precedentă. Toate astea sînt ale guvernului?

– L-au recumpărat prin anii '70 și au făcut din el parc național; asta pentru că am avut noroc că n-am avut destule fonduri ca să taie jumătate din copaci, să toarne asfalt și să răspîndească peste tot mese pentru picnic. Cu alte cuvinte, a rămas tot natura cum a fost.

Nadia păși în poiană și se uită uluită la frumusețea din jur. Sub ei se întindea valea, iar dea-

supra lor, munții. Ajunseseră direct în paradis.

– Ce crezi? Te poți relaxa aici?

Niciodată nu-i lipsise muzica mai mult ca în clipa aceasta. Melodia pe care i-ar fi inspirat-o valea asta ar fi putut rivaliza în mod cert cu orice compuseseră vreodată Brahms sau Liszt.

– Frumusețea nu are nevoie să i se facă dreptate.

El îi luă mîna şi i-o strînse uşor.

– Exact asta simt şi eu. Începu s-o tragă după el prin iarba înaltă spre un alt pîlc de copaci. Vino. Cel mai bun loc de picnic este de cealaltă parte a văii.

Nadia se rostogoli pe spate şi gemu.

– Nu-mi vine să cred cîtă mîncare ai putut lua. Cine te aşteptai s-o mănînce, nişte paznici care practică sumo?

– Nu te-am auzit plîngîndu-te acum cinci minute cînd am scos cele două felii de tort de ciocolată, zise Owen rîzînd în timp ce strîngea restul mîncării, dînd coşul la o parte. Nadia arăta foarte relaxată, aşa cum stătea cu fața la soare şi cu degetele goale de la picioare jucîndu-se cu iarba de la capătul păturii. Ideea cu picnicul fusese o scînteie de geniu din partea lui. Nu doar că avea ocazia să fie un timp alături de Nadia, dar um-

brele care o bîntuiseră în biroul lui dispăruseră. Nu era sigur că voia ca muzica să se întoarcă... se temea că Nadia ar putea începe din nou să-i spună că nu erau potriviți unul pentru altul.

Nu afirma că Nadia era cea care urma s-o facă extrem de fericită pe mătuşa Verna, determinînd-o să scoată *Biblia* familei ca să mai adauge un nume la membrii familiei. Dar nici nu putea să nu ia în seamă posibilitatea. Avea treizeci şi trei de ani şi recunoştea un lucru bun cînd îl vedea. Atracția fizică dintre el şi Nadia ar fi fost de-a dreptul înspăimîntătoare dacă n-ar fi fost atît de formidabilă. Era inteligentă, sufletistă, iubitoare şi incredibil de sexy. Era dator față de el, ca şi față de ea, să împingă relația asta cît mai departe putea ea merge. Aşa cum spunea mereu mătuşa Verna, nu mai era foarte tînăr. Dacă voia să aibă cei şase copii la care visa, ar fi fost bine să înceapă să se gîndească la însurătoare.

Îşi întoarse capul şi se uită la Nadia. Ea stătea pe-o parte, cu mîna îndoită sub cap. Ochii ei erau pe jumătate închişi, iar pe buze îi juca un zîmbet toropit. Îl studia. Owen băgă mîna în buzunar şi puse pe pătură, între ei, o monedă.

– Un penny pentru gîndurile tale.

Ea zîmbi.

– Doar atît valorează?

– Depinde despre ce sînt. Îşi zornăi în joacă monedele din buzunar.

– Mă gîndeam la tine. Îşi puse mîna la gură şi încercă să-şi ascundă un căscat. Soarele o moleşise.

– Ah! Mai puse o monedă lîngă prima. Acum ajunge?

Ea rîse.

– Cît de cît. Închise ochii topită şi mulţumită. Mă întrebam de ce n-a pus nici o femeie mîna pe tine pînă acum.

– Să pună mîna pe mine?

– Ştii tu... să te ducă în faţa altarului, urmaţi de doi-trei copii, un cîine şi aşa mai departe.

– Crezi, aşadar, că aş fi o captură grozavă?

– Păstrăvii sînt o captură grozavă. Tu ai fi un soţ grozav. Îşi înăbuşi încă un căscat. Deci, de ce nu te-ai însurat?

Se uită la ea. Arăta pe jumătate adormită.

– Niciodată n-a încercat să pună mîna pe mine femeia potrivită.

– Hmmm... Închise ochii şi îngînă: Atunci, poate că ar fi trebuit să te prindă cu arcanul, să nu pună mîna pe tine.

Owen se încruntă. Iată-i discutînd subiectul principal de conversaţie din Crow's Head, starea lui civilă, iar Nadia adormise! Chiar nu-i păsa că el

era cel mai vînat burlac din partea de est a statului? La dracu', poate chiar din tot statul, din cîte ştia, iar singura femeie la ale cărei întrebări n-ar fi avut nimic împotrivă să răspundă, nu i le punea!

Întinse mîna şi îi înlătură o buclă de pe faţă, dîndu-i-o după ureche. Arăta ca un înger, dulce toată şi dumnezeiesc de frumoasă. Genele lungi şi dese îi umbreau obrazul ca un evantai, iar buzele îi erau uşor întredeschise. În colţul gurii îi juca un zîmbet abia perceptibil şi el se întrebă la ce oare se gîndea.

Întinzîndu-se lîngă ea, urmări vrăjit jocul razelor de soare pe faţa ei. Se întrebă cum ar fi să se trezească lîngă femeia asta zi de zi, an de an.

5

Nadia îşi încreţi nasul şi îşi trecu mîna peste faţă. Ceva îi deranja somnul şi o supăra. Cînd enervanta insectă îi gîdilă din nou nasul, îşi împinse înainte buza de jos şi suflă. Deschise brusc ochii auzind lîngă urechea ei un rîs înfundat. Ochi grozavi, de culoarea ciocolatei, îi susţineau privirea. Ochii lui Owen. I-ar fi recunoscut oriunde.

Îşi înăbuşi un căscat şi se uită în jur. Soarele traversase jumătate din cer.

– Oh, vai de mine! De ce nu m-ai trezit? Se ridică repede în şezut şi se uită la bărbatul întins pe pătură. Arăta de parcă nu avea nici o grijă pe lume.

– Ştii că vorbeşti în somn?

– Ba nu vorbesc! Îşi trecu mîna prin păr şi îşi

aranjă tricoul. Fruntea i se încruntă în timp ce studia expresia relaxată a feţei lui. Chiar vorbesc?

– Uh-hmmm... Se juca absent cu firul de iarbă cu care îi gîdilase nasul.

– Ce am spus? Arăta de parcă ştia un secret sau i se părea ei.

– În cea mai mare parte, n-am înţeles. Buzele lui schiţară un zîmbet amuzant.

– Mormăiam? Încercă să-şi amintească ce visase, dar nu reuşi.

– Nu, nu mormăiai. Un rînjet diavolesc îi lumină faţa. Vorbeai în nu ştiu ce limbă străină.

– Ruseşte? El clătină din cap. Nemţeşte?

– Nu.

– Poloneză? Cehă? Slovacă?

Owen se uită uluit la ea.

– Cîte limbi vorbeşti?

– Fluent?

– Fluent, mîncaţi-aş.

– Ce să-mi mănînci?

El clătină şi îşi înghiţi răspunsul. Nadia părea să nu fie pregătită să audă ce i-ar plăcea lui să-i mănînce.

– E o expresie, nu înseamnă nimic.

Ea se încruntă o clipă. Engleza era cea mai grea limbă pe care o învăţase vreodată şi încă mai avea îndoieli că o s-o vorbească perfect cîndva.

– Punînd la socoteală şi engleza, vorbesc opt limbi.

Owen fluieră încet.

– Ce universitate ai urmat?

El făcuse patru ani de spaniolă în liceu şi colegiu, şi le uitase imediat. Crow's Head, Carolina de Nord, nu era un centru de diversitate culturală.

– N-am urmat nici o universitate. Nu-i plăcea licărul de admiraţie din ochii lui. Educaţia ei nu avea nimic aparte sau remarcabil. Mi-am luat diploma de absolvire a liceului acum doi ani la New York şi n-am avut timp să mă înscriu încă la vreun colegiu.

Owen căscă gura de uimire.

– Atunci unde ai învăţat atîtea limbi?

– Cînd trăieşti în Rusia, vorbeşti ruseşte.

– Ai trăit în Rusia? Nu mai cunoscuse pînă acum pe nimeni care trăise în Rusia.

– Şi în Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Austria, Germania, Iugoslavia, Bulgaria... doar ca să enumăr cîteva.

– Cîteva!

– Familia mea consideră că e bine să fii umblat. Ridică din umeri. Cînd mă întreabă cineva unde am crescut, răspund pur şi simplu: „În Europa". E mai simplu decît să enumeri atîtea ţări.

– Dar unde era casa ta?

– *Vardo* a fost casa mea – o luam cu noi

oriunde mergeam. Întinse mîna şi luă un trifoi. Azi nu era ziua ei norocoasă; firicelul avea doar trei frunzuliţe. Noi sîntem de neam romany – ţigani, Owen, nu o familie obişnuită de americani.

– Şi ce te-a făcut să părăseşti Europa şi să vii în America?

– Luptele. Se uită în depărtare la piscurile paşnice ale munţilor şi la norişorii albi şi pufoşi ce punctau seninul cerului. Eram sătulă de război. Oriunde ne duceam găseam acelaşi lucru. Popoare care voiau să-şi răstoarne guvernele, oameni omorîndu-se între ei în numele religiei şi ţări fărîmiţîndu-se în ţărişoare şi numind acest lucru democraţie. Un fior îi străbătu trupul zvelt şi se strînse în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Devenise un loc periculos pentru o familie care nu era de partea nimănui. Îşi închipuiau că dacă nu eşti de partea lor, eşti împotriva lor. Noi nu voiam decît să fim lăsaţi în pace.

Owen se ridică şi veni mai aproape de ea. Doamne, prin cîte trebuie să fi trecut şi văzut în tînăra ei viaţă! O luă cu un braţ pe după umeri şi o trase blînd spre el.

– Aici eşti în siguranţă.

Ea se lăsă în voia căldurii lui şi închise ochii pentru a alunga amintirea şi teama. Amintirea celor douăzeci şi trei de ani trăiţi în Europa şi teama simţită timp de patru ani şi jumătate cînd îşi făcea

griji în legătură cu familia ei rămasă încă acolo. Atît îi luase ca să-i scoată pe toți ai ei din țara unde erau. Refuzaseră să vină în America, dacă nu veneau toți. Deci, mai mult de patru ani de griji, în majoritatea timpului neştiind măcar în ce țară erau.

Apelurile telefonice erau mult prea sporadice, iar CNN devenise mai mult un blestem, decît un ajutor, cu reportajele lui din puncte fierbinți şi ştirile la minut. Europa avusese în ultimii patru ani atîtea puncte fierbinți, încît ar fi trebuit să fie numită pur şi simplu Infern şi distrusă.

– De ce ai ales America şi nu altă țară, precum Canada sau chiar Scoția?

– Pentru că e un loc în care poți simți în jur dorul de casă. Îşi întoarse capul şi se uită la el. Cînd aveam opt ani, am mers şase luni la o şcoală din Germania de Vest. Învățătoarea era o americancă măritată cu un ofițer din trupele staționate acolo. Ne povestea nişte lucruri atît de minunate despre Toledo, Ohio, încît ştiam că îi era dor de America. Cred că atunci m-am hotărît să plec într-o bună zi în Statele Unite.

Palma lui fierbinte îi cuprinse obrazul şi zîmbetul lui se lăți.

– Ar trebui să fiu recunoscător că nu era din Paris sau din Londra. Privirea lui flămîndă se aținti pe gura ei.

O uşoară roşeață îi coloră fața şi buza de jos îi tremură.

– Ar fi fost mai ieftin dacă era de acolo. Se îndreptau iar spre un teren periculos, lucru pe care era hotărîtă să-l evite. Se desprinse de corpul lui fierbinte şi ispititor, şi se uită la frumusețea răpitoare din jurul lor. Owen avusese dreptate. Nu zăriră nici urmă de ocupanți ai celor două maşini. Unde e cascada aceea de care mi-ai vorbit? Îşi aminti că trecuse pe un pod improvizat din doi buşteni, dar nu văzuse nici o cascadă.

– Dacă te țin curelele, trecem pe acolo în drum spre maşină. Se uită la picioarele ei frumoase, catifelate. Picioare cărora le-ar fi stat mai bine în jurul coapselor lui, decît să hoinărească printre copaci.

– Cum adică „dacă mă țin curelele"?

– Trebuie să urcăm coama muntelui ăla. Arătă din cap spre est.

Nadia păru jignită că el se îndoia că ea nu era în stare.

– Acela este un deal, dragă *prietene,* nu un munte.

– Face parte din *Smoky Mountains,* aşa că e munte.

Ea pufni într-un mod impropriu unei doamne şi întinse mîna după pantofii sport. Nu erau cei mai practici pantofi pentru umblat prin pădure, dar di-

mineață, cînd pornise spre casa lui Owen, nici prin cap nu-i trecuse că o să meargă la picnic cu el.

– După ce ai văzut Alpii, pe ăsta nu-l poți clasifica nici măcar ca deal, zise ea cu o mişcare smucită a capului în direcția muntelui.

O oră mai tîrziu, Nadia îşi revizuise afirmația. Fie acesta chiar era un munte, fie ea nu era cîtuşi de puțin în formă. Partea din spate a gambelor protesta la fiecare pas făcut, iar hainele i se lipiseră de piele din cauza transpirației. Dar mai degrabă şi-ar fi înghițit limba decît să întrebe cît mai era de mers.

Owen se uită în urmă şi clătină din cap de admirație.

Ori Nadia era cea mai încăpățînată femeie pe care o cunoscuse în viața lui, ori sub acel înveliş delicat şi feminin bătea o inimă de țap de munte. El urcase de zeci de ori drumul ăsta şi de fiecare dată îşi zisese că îi va fi mai uşor. Nu-i era.

– Nu mai e mult.

Ea îşi dădu de pe față o buclă umedă şi se sili să înainteze. Dacă se oprea acum, toți muşchii i-ar fi înțepenit şi n-ar mai fi ajuns în vecii vecilor la blestemata aia de cascadă. Se sili să zîmbească.

Owen îşi mută coşul de răchită în mîna cea-

laltă şi continuă să-şi croiască drum peste copacii căzuți, pe după tufe şi peste cîte o rădăcină ieşită din pămînt. Poate n-ar fi trebuit să fie atît de cavaler şi s-o fi lăsat-o pe Nadia să care pătura, în loc s-o împăturească şi s-o îndese în coş. Ea părea să se țină mai bine ca el. Se opri o clipă şi ascultă.

– O aud.

– Ce auzi? Singurul sunet pe care îl auzea ea era bubuitul rapid al inimii ei şi, din cînd în cînd, un ciripit de pasăre.

– Cascada. O apucă de mînă şi o trase repede. N-o auzi?

Nadia era convinsă că n-ar fi auzit nici Niagara chiar dacă ar fi stat sub ea.

– Nu o aud... Îl urmă pe Owen, aplecîndu-se pe sub o creangă joasă. Stai! O aud. Zgomotul vioi al apei căzătoare îi reînnoi energia. Reuşiseră! Rîse întretăiat şi iuți pasul.

Owen se molipsi de la energia revitalizată a Nadiei şi îşi croi drum printr-o tufă deasă de laur de munte. Se opri imediat ce ieşi dintre frunze şi zîmbi cu gura pînă la urechi în fața priveliştii de dinaintea lor.

Cascada Hidden Valley era uluitoare cînd o văzuse ultima dată. Tone de apă se prăbuşeau de la cincisprezece metri în bazinul sclipitor de dedesubt. Arbori masivi şi arbuşti se țineau agă-

ţaţi de stînci, iar bolovanii de pe ambele părţi ale cascadei luceau din cauza apei pulverizate. Un capăt al bazinului era înceţoşat şi spumega în locul în care cascada se prăvălea în el, dar în rest era neted ca mătasea, rece, îmbietor. De multe ori, după ce urcase pînă aici, se dezbrăcase pînă la slip şi se aruncase în apa care îl invita.

– Cît e de adînc?

El se întoarse şi se uită la Nadia. Stătea pe malul bazinului, privind în el.

– Cam un metru şi douăzeci la margine, şi la mijloc ajunge la vreo trei metri şi jumătate.

– Stînci?

– Vreo două sub cascadă, dar în rest fundul e neted. Se duse lîngă ea. Nu mai adusese pînă acum vreo femeie aici, dar se aşteptase ca ea să se minuneze de frumuseţea locului, nu să întrebe de stînci.

– Pe fund sînt pietre şi stînci netede, şi s-ar putea să existe şi peşti. Se încruntă cînd o văzu scotocind prin buzunarele şortului şi întinzîndu-i un pachet de gumă de mestecat.

– Vrei să mi-l ţii o clipă, te rog?

Owen se uită la pachetul verde din palma lui.

– De ce?

Cînd se uită din nou la Nadia, ea tocmai plonja în bazin. Pe mal zăceau pantofii ei sport. Nici nu observase cînd şi-i scosese. Uitîndu-se iar în ba-

zin, se încruntă. Unde era? Pînă acum ar fi trebuit să iasă la suprafaţă. Doamne, nici măcar nu o întrebase dacă ştia să înoate! Se uită la suprafaţa bazinului şi lăsă să-i cadă coşul şi pachetul de gumă. Doar pentru că putea executa un plonjon perfect, nu însemna că ştia să înoate. Dacă de cînd înotase el aici ultima oară, un bolovan se prăvălise pe fund? Poate că se lovise la cap şi stătea să se înece chiar în clipa asta.

Îşi scotea pantofii cînd capul ei despică suprafaţa apei pe partea cealaltă a bazinului. Zîmbetul ei larg avea toată strălucirea unui diamant.

– Ai uitat să-mi spui cît de rece e! strigă ea prin vacarmul cascadei.

– Să-ţi fie învăţătură de minte! Îşi aruncă pantofii sport lîngă ai ei. Nu trebuia să te arunci aşa.

– De ce?

– Pentru că putea fi periculos.

Ea rîse şi îşi dădu de pe faţă părul ud.

– Doar tu mi-ai spus că nu e nici o stîncă. Se desprinse de fundul bazinului şi pluti pe spate. Îmi pare rău, Owen, pur şi simplu n-am mai avut răbdare. Sînt ani de cînd n-am mai înotat în mijlocul naturii. Mă gîndesc că poate aş putea lărgi o zonă a pîrîului care trece pe domeniul fermei şi să fac acolo un bazin de înot.

– N-ar fi mai simplu să-ţi cumperi o piscină? Se uită la bluza ei care i se lipise de sîni şi înghiţi

în sec. Era complet îmbrăcată şi totuşi prezenta cea mai exotică privelişte pe care o văzuse vreodată.

– De ce aş înota într-o apă plină cu chimicale? Clorul îmi usucă pielea şi ochii mă ustură.

– Preferi să înoţi cu peştii? Întotdeauna avusese senzaţia că Nadia era diferită de toate femeile cu care se întîlnise; acum era sigur.

– Oricînd. Se arcui şi intră din nou sub apă. În clipa următoare ieşi la suprafaţă, ţinînd în mînă o pietricică. Îşi dădu la o parte părul de pe ochi şi studie piatra. Era de un verde intens, cu vinişoare negre. Înotă pînă la Owen şi îi dădu pietricica.

– Pune, te rog, asta lîngă guma mea.

– Suvenir?

– Nu. Unul dintre verii mei colecţionează pietre. Se încruntă la părul lui ud de sudoare. Tu nu intri?

– Poate tu eşti în stare să înoţi în tricou şi şort, dar mă tem că blugii mei nu sînt făcuţi pentru aşa ceva.

Nadia ridică din umeri şi înotă înapoi spre mijlocul bazinului.

– Scoateţi-i!

Owen se simţea tot atît de încălzit precum se simţise şi ea cînd urcase muntele, îşi zise ea. Era total nedrept ca ea să se răcorească, în timp ce el, din pudoare, se scălda în propria-i transpiraţie.

Cine era ea ca să-l împiedice să înoate? Putea rezista să-l vadă bălăcindu-se în chiloţi cu vreo cincisprezece metri de apă rece între ei, şi gîndindu-se la alte lucruri, ca de pildă la gheţari.

Owen îşi pierduse respiraţia. Vorbise serios?

– Nu te-ar deranja să înot prin preajmă gol-puşcă? Poate interpretase greşit noţiunea de *prietenie* rostită de ea.

Nadia se opri din înot şi călcă apa o clipă. Cu ochii îngustaţi, îşi plimbă agale privirea pe corpul lui. Ar fi pus pariu pe ipoteca fermei ei că avea chiloţi pe sub blugi. Nici un gentleman sudist care se respectă n-ar fi fost prins nici mort fără chiloţi. Zîmbi cu nonşalanţă.

– Sînt sigură că n-ai nimic ce nu am mai văzut. În faţa sprîncenei lui ridicate la comentariul ei, zîmbetul i se lărgi. Întîmplător am patru fraţi.

– Deci, nu te deranjează? Niciodată nu înota aici gol-puşcă, dar pentru toate există un început. Se uită în apa adîncă a bazinului şi se întrebă oare ce mai înota în ea în afară de Nadia. Dacă bijuteriile de familie aveau să fie expuse, măcar să ştie ce pericol le păştea. Nu avea chef ca vreo broască ţestoasă înfometată să ia o îmbucătură din viitoarea generaţie a familiei Prescott.

– Cîtuşi de puţin. Dar peştii s-ar putea să nu fie atît de generoşi. Îi zîmbi răutăcios. Nici prin cap nu-ţi trece ce ronţăie ei cînd sînt flămînzi.

Degetele lui Owen înțepeniră pe fermoarul blugilor. Îi ghicea gîndurile.

– În Rusia există vrăjitoare?

– Vrăjitoare? Dacă te iei după basmele din popor, da, există multe vrăjitoare în Rusia. Nadia rîse moale.

Owen își trase cămașa peste cap și o aruncă lîngă pantofi.

– Cred că s-au împuținat cu una în ziua cînd ai sosit tu în America.

Nadia nu mai rezistă curiozității și își coborî privirea pe pieptul lui. Umerii lui păreau să nu se mai termine, pieptul lui se bomba viguros, parcă cerînd să fie mîngîiat, iar abdomenul lui arăta tare ca piatra. Blugii îi erau coborîți pe coapse, incitîndu-i privirea să urmeze contrastul dintre materialul de un albastru-închis și bronzul pielii mătăsoase. Privirea ei zvîcni în sus cînd el își duse din nou mîna la fermoar.

– În Europa nu este un compliment să-i spui cuiva că e vrăjitoare. Își aminti de unii săteni care, în copilărie, strigau după ea și surorile ei niște cuvinte pline de ură, scîrboase. „Vrăjitoare" era întotdeauna unul dintre acele cuvinte, alături de „hoață" și „cerșetoare". Dacă era o zi bună, bețele și pietrele nu însoțeau insultele aruncate.

– În America totul depinde de cum te referi la

asta. Își scoase blugii și își trase șosetele din picioare.

– Cum te referi la asta? Privirea ei era ațintită pe fața lui. Nu îndrăznea să se uite dacă, într-adevăr, rămăsese în chiloți.

– Mi-ai citit gîndurile chiar acum un minut. Își împături cu grijă șosetele și le puse peste blugi.

– Mulți au acuzat-o pe mătușa Sașa că ghicește gîndurile, dar ea jură că vede doar ce arată ochii lor și ce spun trupurile lor. Își coborî privirea în josul corpului lui Owen, întrebîndu-se ce avea el să-i spună. Chiloții largi, de boxer, în dungi bleumarin și alb îi spuseseră că el chiar îi respecta pudoarea. Pînă acum nimeni nu m-a acuzat că i-am citit gîndurile.

– Poate că nu-mi poți citi gîndurile. Poate că amîndoi gîndim pe aceeași lungime de undă. Cu un plonjon grațios intră în bazin și ieși la suprafață la jumătate de metru în fața ei. Dar ești totuși o vrăjitoare.

– De ce?

Nu-i plăcea cuvîntul. Era un cuvînt urîcios care îi provoca prea multe amintiri neplăcute.

El întinse mîna și urmări tandru o picătură de apă ce se rostogolea pe obrazul ei.

– Cred că ai aruncat o vrajă asupra mea. Degetul lui mîngîie conturul plin al buzei ei de jos.

Se apropie mai mult şi piciorul i se lovi de al ei. Respirația lui întîrzie pe gura ei tremurîndă. M-ai fermecat. Cuvintele se sfîrşiră cu un sărut.

Nadia se topi sub atacul lui tandru şi uită să mai calce apa. Amîndoi se duseră la fund cu buzele lipite şi reveniră la suprafață dînd bezmetic din picioare şi avizi de aer. Ochii ei scînteiau de rîs în timp ce se desprinse de lîngă Owen şi îl stropi în joacă.

– Eşti periculos! Puteam să ne înecăm.

Owen zîmbi şi îşi şterse apa de pe față.

– Eşti delicioasă!

– Parcă eram vrăjitoare.

– Eşti o vrăjitoare delicioasă. O lăsă să se îndepărteze. Nu era nici momentul, nici locul să-i dovedească Nadiei ce grozav ar duce-o împreună. Ea venise aici în calitate de prietenă, or, ce voia el să facă nu intra în categoria prieteniei. Nu doar că erau într-un loc public unde oricînd putea să apară cineva, dar era imposibil din punct de vedere fizic să faci dragoste cu o femeie într-un bazin de trei metri şi jumătate adîncime. Nu că n-ar fi dorit să încerce. Asta se afla pe un loc mai sus pe lista lui de moduri de a-şi găsi naşul decît spînzurătoarea şi totuşi nu era preferința numărul unu.

Se uită spre Nadia şi arătă cu mîna un bo-

lovan uriaş înfipt în celălalt mal al bazinului.

– Cine ajunge ultimul la piatra aia, cară coşul pînă la maşină.

Nadia se uită peste umăr la bolovan şi apoi la Owen.

– Pe locuri, fiți gata, start! Se aruncă şi începu să înoate cu mişcări grațioase. Avea trei lungimi de brat avans pînă ca uluitul Owen să încerce măcar să se lanseze în tentativa fără speranță de a o prinde din urmă.

Nadia se uita prin parbriz, în timp ce maşina lui Owen îşi croia încet drum prin hîrtoapele care duceau la casa ei.

În drum spre Hidden Valley trecuseră pe aici şi îşi lăsase maşina ei ca să nu meargă cu două maşini. Îşi amintea clar că o parcase lîngă casă. Cineva o mutase lîngă şură şi aprinsese lumina pe verandă. Spera ca acela care îi împrumutase maşina să fi fost tatăl sau unul dintre unchii ei. Frații ei colecționau amenzi aşa cum micul Damek colecționa pietre. Toată ziua şi o bună parte din seară şi le petrecuse cu Owen. Cine ştie în ce bucluc mai intrase familia ei.

În drum spre casă de la Hidden Valley, refuzase să intre într-un restaurant purtînd nişte haine care arătau de parcă dormise în ele. Owen

o ținuse pe a lui şi o făcuse pînă la urmă să se aşeze la una dintre mesele retrase ale unui bufet de la marginea şoselei, unde se înfruptaseră din nişte hamburgeri graşi şi suculenți, şi cartofi prăjiți atît de crocanți, cum nu mai mîncase niciodată.

Timp de două ore mîncaseră, se luptaseră cu țîntarii şi rîseseră.

Se distrase de minune ascultîndu-l pe Owen povestind despre copilăria lui. Nu numai că fusese singurul copil al celei mai influente şi înstărite familii din oraş, dar avusese o minte năbădăioasă şi intrase în mai multe bucluri decît toți frații ei la un loc.

Noaptea coborîse blînd, învăluindu-i în întunecimea ei seducătoare. Îi venise greu să părăsească acel rai de intimitate, dar ştia că nu putea dura. Minunata zi alături de Owen trebuia să ia sfîrşit. O chemau realitatea şi casa. Se uită la casă. Doar lumina de pe verandă radia un cald bun-venit, dar acesta se oprea la uşa din față. Casa în sine era întunecată şi singuratică. De cînd o deranja să se întoarcă într-o casă pustie?

Owen parcă maşina şi se uită în jur.

– Probabil că sînt la şatră. De ce tu eşti singura care locuieşti într-o casă?

– Ceilalți preferă şatra şi vechiul stil de viață. Sări din maşină şi porni spre casă.

Owen urcă după ea cele două trepte ale verandei.

– Ție nu-ți place vechiul stil?

– N-am nimic împotriva vieții simple. Se duse spre balustradă şi se uită spre dealurile unde era instalată şatra. Dar tot aşa n-am nimic împotriva unei camere de baie pe hol, a apei curente şi a electricității.

– Familia ta are toate astea. Se rezemă de un stîlp şi îi studie curba dulce a obrazului, bogăția buclelor rebele şi plinătatea provocatoare a buzei ei inferioare. Ai putea locui într-o casă mobilă la şatră.

– De ce să nu locuiesc într-o casă perfect de bună pe care am luat-o odată cu ferma?

– Nu eşti cu familia ta. Din ceea ce ştia despre Nadia, pentru ea familia era foarte importantă. La fel de importantă ca muzica.

– Familia mea e doar la un sfert de kilometru de aici, peste dealul ăla.

– Şi de ce nu eşti cu ea?

– Sînt foarte mulțumită să locuiesc singură aici.

– Dar eşti fericită?

Ea îşi încrucişă brațele la piept şi se răsti:

– Asta ce vrea să însemne?

Owen sesiză încordarea din glasul ei şi se

hotărî să dea înapoi, deocamdată. Din anumite motive, Nadia se ținea puțin diferită de familia ei, strîns unită de altfel.

– Uneori, cînd mă uit în ochii tăi, văd o mare tristețe. *Şi secrete pe care încerci să le ascunzi tuturor.*

Nadia îşi muşcă buza de jos.

– Probabil că te înşeli. Am tot ce mi-am dorit vreodată. Familia mea e bine, e aproape, şi trăieşte într-o țară fără războaie. Eu stăpînesc sau voi stăpînii în douăzeci de ani una dintre cele mai mari crescătorii de cai din Carolina de Nord. Încep o carieră formidabilă şi, posibil, extrem de profitabilă. Singurul lucru care îmi lipseşte este muzica şi imediat ce mi-o capăt, viața mea va fi împlinită.

El făcu un pas spre ea.

– Dar cu tine cum rămîne, Nadia?

– Ce-i cu mine? Ea se dădu un pas înapoi şi ajunse cu spatele lipit de stîlp.

– Eşti fericită? Se apropie şi mai mult, şi îi cuprinse gingaş obrazul.

– De ce n-aş fi? Glasul ei tremura, dar îşi ținu bărbia sus şi îşi păstră firea.

Privirea lui flămîndă se pironi pe buza ei. Se aplecă şi îşi coborî capul.

– Tu să-mi spui, Nadia. Răsuflarea lui îi mîn-

gîie colțul gurii în timp ce cu limba îi urmărea uşor conturul buzei de jos, umflate de pasiune. Spune-mi ce te-ar face fericită? Suspină în gura ei făcînd-o să-şi întredeschidă buzele şi să cedeze blîndului lui atac.

Owen simți cum brațele ei îi încercuiesc gîtul şi sînii i se strivesc de pieptul lui. Îşi înfipse limba în gura ei şi se îmbătă de dulceața ei. Toate gîndurile de a o face fericită îi dispărură din minte. O voia fierbinte, sălbatică şi tot atît de flămîndă de el cum era şi el de ea. Voia s-o ducă în brațe prin căsuța ei pustie, sus la etaj, s-o aşeze pe pat şi să facă nebuneşte dragoste cu ea pînă cînd junghiul din el avea să dispară. Mîna lui îi urmărea curba şoldului şi îi mîngîie rotunjimea fundului. O trase mai aproape şi îi lipi abdomenul de bărbăția lui care se întărea tot mai mult.

– Nadia! Îi rosti numele gemînd de dorință. Îşi slăbi strînsoarea şi îi acoperi cu sărutări fața, gîtul, plimbîndu-şi gura spre ceafa ei. Dinții i se înfipaseră uşor în locul în care pulsul ei bătea nebuneşte, înainte de a-i captura lobul gingaş. Spune-mi ce te-ar face fericită.

Nadia închise ochii şi zise în gînd o rugăciune pe ruseşte. Una care să-i confere curaj, înțelepciune şi tărie de a rezista în fața a ceea ce cerşea trupul ei – descătuşare. Să-l ia pe Owen în casă

şi în patul ei, ar fi însemnat să-l primească în inimă şi să rişte cea mai mare durere din viaţa ei. Fusese atît de tare pentru alţii, încît nu ştia dacă îi mai rămăsese ceva şi pentru ea. Viaţa ei era concentrată asupra familiei ei şi asupra muzicii. Nu-i mai rămînea nici timp, nici energie pentru altceva. Poate că atunci cînd albumul avea să fie terminat, o să poată ieşi mai mult în oraş şi poate chiar să înceapă să aibă întîlniri cu bărbaţii. Owen nu era bărbatul potrivit pentru ea, indiferent ce-i spunea trupul ei.

Oftînd adînc, se rezemă de stîlp şi îi dădu singurul răspuns pe care i-l putea da.

– Recăpătarea muzicii m-ar face fericită.

6

Owen stătea în umbra şurei şi urmărea cu uimire cum Nadia îşi ţesea magia. Avusese dreptate mai devreme; chiar era o vrăjitoare. Glasul ei dulce, blînd, era jos şi venea din adîncurile gîtlejului, iar degetele ei se mişcau cu graţia vîntului pe corzile chitarei. Habar n-avea în ce limbă cînta, nici ce spuneau cuvintele, dar cîntul ei răscolea iadul din el. Partea uimitoare era că ea nici măcar nu ştia că o făcea. Nu-l observase cînd intrase în şură în urmă cu zece minute. La început, el crezuse că îşi recăpătase muzica, dar acum îşi dădea seama că ea repeta iar şi iar, acelaşi cîntec, deşi în limbi diferite, şi se uita pe partitura pusă în faţa ei, pe fîn.

Se uită la IRS care stătea nemişcat în boxa lui,

cu ochii la Nadia. Se întrebă dacă era cu putință ca un cal să simtă nostalgie sau doar închipuirea lui îl făcea să interpreteze greşit privirea din ochii umezi ai calului? Indiferent ce era, Owen înțelegea perfect ce simțea IRS. Nadia era o apariție de vis, aşa cum stătea în fînul dulce mirositor, doar într-un şort foarte scurt şi o bluză fără mîneci, alb cu roşu. Îşi legase în jurul capului o basma roşie ca să-i țină buclele rebele să nu-i vină pe față. O văzu oprindu-se o clipă, muşcîndu-şi buza, apoi scriind repede ceva pe foaia din fața ei.

Cînd ea îşi reluă cîntecul, Owen închise ochii şi se lăsă pătruns de muzică. Ştia că lucra la un album pentru copii, dar cuvintele străine aveau un efect provocator. Înjură în gînd şi îşi schimbă poziția cînd simți că blugii îi deveniseră un pic prea strîmți. Indiferent ce făcea, Nadia părea să aibă acest efect asupra lui.

Noaptea trecută, cînd ea îi spusese că numai întoarcerea muzicii ar face-o fericită, simțise că îi ascunde ceva şi secretele din ochii ei sporiseră. Îl dorea tot atît cît o dorea şi el. O simțise în felul în care se topise în brațele lui, din felul în care înflorise sub buzele lui, dar mai ales o auzise din oftatul rupt din inimă care-i scăpase cînd el pusese capăt sărutului.

Dintr-un anume motiv, Nadia se ascundea în

spatele muzicii. O lăsase pe verandă, promițîndu-i că avea să o ajute să-şi recapete muzica şi rugîndu-se în gînd să-i cîştige inima între timp. Nu-l surprinsese prea tare cînd, în drum spre casă, îşi dăduse seama că Nadia ajunsese să însemne pentru el mai mult decît doar o femeie frumoasă cu un trup incredibil. Voia să fie cheia fericirii ei. Era îndrăgostit. Voia să fie cavalerul ei în armură strălucitoare redîndu-i muzica, apoi s-o ia pe sus şi s-o ducă în patul lui. Era al dracului de rău să fii un gentleman sudist romantic cu hormonii răzvrătiți. Inspiră adînc, se rugă ca starea lui fizică să nu fie prea evidentă şi ieşi din umbră.

Nadia prinse mişcarea cu coada ochiului şi întoarse capul. Degetele ei înțepeniră pe strune şi glasul i se stinse cînd îl văzu ieşind la lumină.

– Owen?

– M-am dus mai întîi la casă, dar nu era nimeni.

– Lui IRS îi place să mă asculte cîntînd. Adună foile împrăştiate şi le puse într-o mapă albastră. M-am gîndit că o schimbare de decor ar putea să mă inspire.

– Te-a inspirat?

Nadia clătină cu tristețe din cap şi şopti:

– Nu.

Owen se aşeză în fîn lîngă ea. Singurul ei cuvînt îi spusese enorm. Era dezamăgită şi nu

mai ştia ce să facă.

– Cîntecul pe care îl cîntai face parte din album?

– Da. Făceam doar ultimele retuşuri.

– Cîte cîntece ai compus?

– Douăzeci şi trei.

Owen o privi mirat.

– Sigur sînt suficiente ca să termini albumul.

– Nu, îmi mai trebuie unul. Ciupi o coardă trimiţînd către cer un acord trist. Albumele pentru copii diferă de cele pentru adulţi. Unele dintre cîntecele mele sînt scurte şi simple, astfel încît copiii să le poată învăţa repede şi să le cînte odată cu discul. Altele sînt mai complexe; spun o poveste şi nu mai există un refren pe care copiii să-l memoreze. Cîntecul care îmi lipseşte face parte din cele complexe.

– Cît îţi ia să compui un cîntec?

– Lucrez la album de peste doi ani. Se uită la mapă şi la toate traducerile lui *Benny cel fără de frică*, un cîntec despre un struţ pe nume Benny care refuza să-şi ascundă capul în nisip. Cînd am semnat contractul făcusem deja jumătate din album şi de atunci lucrez întruna la el.

– Şi îţi mai trebuie un cîntec? Lui nu-i părea total imposibil. Cît de greu era să compui un cîntec pentru copii după ce compuseseşi deja douăzeci şi trei?

– Nu fi atît de încrezător. Nu e chiar atît de uşor pe cît pare.

– Poţi să-l compui. Sînt absolut sigur că poţi. Am toată încrederea în tine.

– Îţi mulţumesc, dar se pare că ai uitat că îmi lipseşte principalul ingredient al oricărui cîntec – muzica.

– Improvizează. Îi culese din păr un pai şi îi gîdilă nasul.

Ea chicoti şi clătină din cap.

– Ar fi ca şi cum ai încerca să construieşti o casă fără pic de lemn. Apropo de munca ta, de ce nu eşti acolo?

– Eu sînt şeful şi am hotărît că merit să mă odihnesc într-o după-amiază frumoasă ca asta. Singurul motiv pentru care plecase devreme de la lucru era că nu făcea nimic acolo. Toată dimineaţa nu făcuse decît să se gîndească la Nadia şi la faptul că era îndrăgostit. Trebuia pur şi simplu să o vadă.

Ea îi luă paiul din mînă.

– Şi ce ai făcut atît de grozav?

– N-am spus că am făcut ceva grozav; am de gînd să fac ceva grozav. Veni mai aproape şi îşi aţinti privirea flămîndă pe gura ei.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă ea cu glas întretăiat.

– Am de gînd să te sărut.

El îi studie fascinat gura.

– O să fie grozav?

El se aplecă peste ea şi îşi coborî capul pînă ce gura lui ajunse la o fracţiune de milimetru de a ei. Privind-o adînc în ochi, şopti:

– Tu să-mi spui.

Ea îşi trecu braţele pe după gîtul lui şi zîmbi.

– Niciodată nu-mi dau verdictul dinainte.

– Nici chiar dacă ai mai trecut prin aşa ceva?

– Ei bine, există săruturi – îşi trase uşor limba peste buza lui de jos, cărnoasă şi seducătoare – şi săruturi.

Ca răzbunare, el îi ronţăi buza de sus.

– S-ar putea să ai dreptate. Gura lui se abătu flămîndă asupra ei.

Nadia capitulă în faţa dorinţelor care se luptau cu autocontrolul ei. De ce s-ar fi împotrivit lui Owen? El era tot ce căutase la un bărbat, ba chiar mai mult. Dacă el n-o lua în serios cînd ea îi spunea că nu se potrivesc, ei bine, era treaba lui, nu a ei. Treaba ei era să-şi apere inima. Owen avea capacitatea să se furişeze în inima ei şi fără să i-o distrugă.

Bărbaţi ca Owen nu voiau să trăiască pînă la bătrîneţe, fericiţi, lîngă o fată ca ea. Îşi arsese toate punţile în New York, iar acum trebuia să plătească.

Cu un geamăt pătimaş îşi strînse mai tare bra-

ţele în jurul gîtului lui şi îi răspunse cu mai multă ardoare la sărut. Simţea tremurul violent al trupului lui Owen lipit de al ei, afundînd-o şi mai mult în patul moale de fîn. Limba lui îi cotrobăia fără astîmpăr toate cotloanele gurii. Se deschise spre el ca o floare după soare.

Owen savură capitularea ei şi îi cuprinse gingaş obrazul. Netezimea catifelată a pielii ei îi încălzi palma şi inima. Îşi coborî mîna cu o încetineală înnebunitoare pînă ajunse la curbele dulci ale sînilor ei. Degetele îi tremurau cînd se opriră pe nasturele de sus al bluzei ei.

Nadia nu mai putu suporta să mai aştepte. Îi mîngîie spatele şi îi scoase în grabă cămaşa din blugi. Gura ei depunea rapid mici sărutări pe gîtul lui, în timp ce mîinile îi mîngîiau fără astîmpăr spatele sub cămaşă. O ardeau degetele în timp ce explora muşchii aceia care o intrigaseră ieri cînd înotaseră. Era mai minunat la pipăit decît îşi imaginase. Era fierbinte, solid şi incredibil de sexy.

Cu graba frustrării, începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Voia să-şi treacă degetele prin părul negru care îi acoperea pieptul. Voia să-şi plimbe gura pe pielea lui înnebunitoare.

Owen încetă să se mai joace cu nasturii bluzei ei şi o ajută, scoţîndu-şi dintr-o mişcare cămaşa şi aruncînd-o. Perspectiva de a simţi mîinile Nadiei

pe tot corpul lui îi spulberase şi bruma de control care îi mai rămăsese.

Nadia se întinse şi desenă cu limba un mic cerc puţin mai jos de urechea lui. Îi simţi tremurul corpului sub gura ei şi ştia că Owen era pe cale să izbucnească în flăcări şi că ea ţinea chibritul. Gura ei coborî pe pieptul lui, îi captură unul din sfîrcurile tari şi întunecate, şi îl ronţăi în joacă. Dogoarea emanată de trupul lui se intensifică.

Mîinile ei îi mîngîiau umerii, iar buzele ei lacome gustau fiecare milimetru al pieptului lui. Sîngele îi cînta o sarabandă în timp ce i se învîrteja prin corp, trezindu-i fiecare nerv, fiecare celulă. Era cîntecul dimineţii, iar el îi deşteptă părţi ale corpului care zăceau adormite de foarte mult timp. De prea mult timp. Sînii ei se răsculară împotriva dantelei sutienului. Îşi simţea sfîrcurile întărindu-se şi înverşunîndu-se împotriva ţesăturii. Dar cea mai rea era pustietatea arzîndă din ea. Voia să-l simtă pe Owen adînc înăuntrul ei, să-i satisfacă această foame cumplită pe care i-o provocase. Degetele ei se întinseră după capsa de la blugi.

Inima lui se opri în loc cînd auzi voci şi zgomotul unui camion care trăgea în faţa şurei. Respiră gîfîit şi gemu.

– Te rog, spune-mi că nu-i adevărat... că nu aud glasuri.

Nadia închise ochii şi oftă.

– Sînt fraţii mei şi unchiul Rupa.

Owen se rostogoli de lîngă ea şi se întinse grăbit după cămaşă.

– Vin înăuntru?

Ea se ridică în şezut şi îşi scutură paiele de pe bluză şi de pe şort.

– Aşa aş zice. Se uită la Owen şi se minună de felul în care îşi aranja cămaşa şi îi încheia nasturii. Cum putea să gîndească normal după ceea ce făcuseră? Ea nici măcar nu auzise camionul. Doar dacă nu crezi că o să ducă în casa mea calul ăla.

– Care cal? El îşi îndesa cămaşa în blugi cînd auzi nechezatul unui cal venit de afară. Se uită la IRS care răspundea nechezatului.

– Bună întrebare. Nadia se ridică şi se scutură de paie, apoi se îndreptă spre uşile deschise ale şurei.

Owen îşi trecu rapid degetele prin păr, îşi mai verifică o dată înfăţişarea şi se grăbi după ea. Nu-i plăcuse expresia feţei ei; era aceeaşi ca atunci cînd îl învinuise că din cauza lui îşi pierduse muzica. Cineva avea să dea de necaz, dar pentru prima dată nu el era acela.

Nadia ieşi în lumina soarelui, în timp ce oblonul unui camion de transportat cai se închidea cu zgomot. Urmări cum un bărbat înalt şi deşirat se urcă în cabină şi camionul o luă din loc. După

viteza cu care mergea prin hîrtoape, ar fi spus că şoferul nu era în toane bune. Ei bine, nici ea.

Se întoarse şi se uită lung la iapa frumoasă din ţarc, care inspecta curioasă împrejurimile. Părea sănătoasă, bine îngrijită şi scumpă. Nadia îşi fulgeră cu privirea unchiul şi cei doi fraţi care rezemau mîndri gardul şi admirau iapa felicitîndu-se între ei.

– Acum aducem şi chiriaşi?

Rupa rîse şi îşi bătu pe spate cei doi nepoţi.

– Nu-i aşa că-i frumoasă? O cheamă Victoria Rose.

Nadia îl auzi pe Owen icnind şi văzu cum culoarea îi dispăru în mare parte din obraji. Inima i se opri. Familia ei i-o făcuse din nou. Necazul urmărea într-adevăr casa Kandratovicilor, iar de data asta venea cu patru picioare. Se uită cu o sprînceană ridicată la iapa care era cu adevărat o frumuseţe.

– Ce caută Victoria Rose în ţarcul lui IRS?

– E casa ei acum. Rupa întinse iepei un cub de zahăr.

– Cum a ajuns aici? Se încruntă văzînd cum calul ia cubul. Îşi putea imagina cu ochii minţii lungul şir de campioni care dăduseră naştere acestei mici doamne.

– Tocmai ne-a livrat-o Wyatt Marshall.

– Nu mă refeream la cum a sosit aici. Înălţă

ochii spre cer şi se rugă pentru răbdare sau vreo minune. Vreau să ştiu *de ce* e aici?

– Oh, asta-i simplu, spuse Stevo, fratele ei în vîrstă de douăzeci şi trei de ani. Eu am cîştigat-o.

– Ai cîştigat-o? strigă Nadia. Cum ai cîştigat-o?

– Oricînd aşii lîngă decari bat reginele lîngă pătrari.

Owen se înecă, iar Nadia strigă:

– Pocker! Ai cîştigat-o la poker? Ştia că ar fi trebuit să-i ţină mai bine sub ochi pe fraţii ei. Intrau în mod constant în belea.

– Simplu şi cinstit, Nadia. N-am făcut nimic rău. Wyatt a împărţit cărţile, nu eu.

– Ei bine, du-o înapoi!

– Nu o duc, e a mea. Stevo îşi bătu cu palma buzunarul de la spate al blugilor şi zîmbi. Şi am şi acte care o dovedesc.

Nadia se uită disperată în jur şi puse prima întrebare care îi veni în minte:

– De unde ai avut bani ca să joci poker? La privirea vinovată a lui Stevo, se uită la camioneta goală a lui Rupa şi inima i se strînse mai tare. Unde sînt furajele după care v-am trimis azi-dimineaţă?

– Aveam nevoie de bani ca să intru în joc.

– Ai folosit banii pe care ţi i-am dat ca să cumperi furaje pentru IRS ca să-i joci la cărţi?

– Cineva trebuia să mă susţină, Nadia. Şi vă-

zînd că eşti cu trup şi suflet pentru familie, mi-am închipuit că ai să fii încîntată să mă ajuți.

– Ți-ai închipuit prost. Îşi întoarse privirea spre Rupa şi spre fratele ei, Gibbie. Voi doi ce făceați, în timp ce el îmi juca banii la cărți?

Ambii bărbați se foiră şi se uitară în pămînt.

– Nu fi furioasă pe ei, surioară, spuse Stevo. A fost ideea mea.

Rupa îşi drese zgomotos glasul:

– Noi l-am ajutat, Nadia.

Culoarea din obrajii ei păli.

– Cum *l-ați* ajutat? Nu e nevoie decît de un om ca să țină cărțile în mînă.

– Noi doar am stat în colțul prăvăliei de fierărie, explică Gibbie.

– Făcînd ce?

– Au stat patruzeci şi cinci de minute în fața aparatului pentru sifon, încercînd să înțeleagă cum funcționează. Stevo se uită la fratele lui mai mare şi la unchiul lui şi zîmbi. S-au prefăcut că nu mai văzuseră unul pînă atunci.

Nadia îl fulgeră cu privirea pe Owen cînd acesta izbucni în rîs. Nu era nimic amuzant în asta. Se uită neajutorată la Victoria Rose. Oare ce trebuia să facă acum?

– Aşadar, îmi spuneți că acum avem doi cai de hrănit fără mîncare nici măcar pentru unul?

– Nu chiar. Stevo se uită la fratele lui şi zîmbi.

Ne-am oprit la depozitul de furaje exact cum ne-ai spus.

– Şi unde-s furajele?

– Vor sosi pe la sfîrşitul după-amiezei.

– Depozitul ne va livra cîțiva saci de ovăz tocmai aici.

– Am comandat mai mulți, nu doar cîțiva. Victoria Rose e calul meu şi am să am mare grijă de ea.

– Ei bine, sper că ai cîştigat şi furaje la partidele tale de poker, pentru că eu n-am bani să plătesc mai mult de cîțiva saci.

– Am cîştigat ceva mai mult decît hrana unui cal, surioară.

– Ce?

– Bani. Băgă mîna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote. Dolari verzi, englezeşti, surioară. O grămadă de dolari verzi, englezeşti. Îi întinse Nadiei banii. Am plătit deja furajele, iar restul este pentru împrejmuirea păşunii din sud. Se bătu cu pumnul în piept. Mi-am spus că asta e şi ferma mea, Nadia. Vreau să contribui şi eu la ea.

Degetele Nadiei tremurară cînd luă teancul de bani.

– Ştiu că vrei să ajuți, Stevo. Dar trebuie s-o faci cinstit. Nu poți să tot umbli plătind din cîştigurile de la poker.

– Au fost cîştigaţi cinstit. Grozavul de Wyatt Marshall crezuse că fraierise un puşti imigrant cu caş la gură şi mai mulţi bani decît creier să fie al cincilea la partida lor săptămînală de poker din camera din spate a prăvăliei de fierărie. Drace, m-a lăsat chiar să cîştig primele două mîini! N-a fost vina mea că n-am fost chiar atît de fraier.

Nadia se uită la Owen pentru ajutor. El părea puţin ameţit şi uluit de Stevo, dar poate că ar fi putut explica riscurile pokerului.

– Tu ce crezi, Owen?

Owen îl studie pe fratele mai mic al Nadiei. De fapt, chiar arăta ca un puştan. Wyatt avea reputaţia că îi trăgea pe sfoară pe cei inocenţi. Poate că era timpul să se întoarcă roata. Se uită la Victoria Rose şi se încruntă; iapa fusese mîndria şi bucuria lui Wyatt. Stevo era fie cel mai norocos om la cărţi, fie cel mai dibaci. Indiferent care era adevărul, Wyatt îl luase pe Stevo drept o pradă sigură.

– Wyatt joacă, într-adevăr, săptămînal cărţi în camera din spate a prăvăliei cu articole de fierărie.

– Nu mă îndoiesc că joacă. Vreau să ştiu dacă treaba asta e legală. Îi arătă lui Owen teancul de bani. Asta-i mai trebuia, ca poliţia să-l bage pe Stevo la răcoare. Cu norocul ei, restul familiei ar

încerca să-l ajute să evadeze!

– Sigur, nu văd de ce nu. Ei i-ar fi luat banii fratelui tău fără să stea pe gînduri.

– Erau banii mei, nu ai lui Stevo, se răţoi Nadia. Dar calul?

– Dacă Stevo are acte legale, semnate şi în regulă, după cum afirmă, nu văd nici o problemă. Se uită atent la iapa scumpă şi clătină din cap. Victoria Rose este acum regina fermei Kandratavici.

Stevo, Gibbie şi Rupa îl bătură pe spate pe Owen şi intrară în şură să verifice boxa goală de lîngă cea a lui IRS.

Nadia se uita cînd la Owen, cînd la banii din mîna ei. Nu erau chiar atît de mulţi pe cît se temuse că erau cînd Stevo îi dăduse teancul, însă oricum, erau o grămadă de bani.

– Aşadar, eu ce fac acum?

Owen se uită la gura ei. Era încă roşie şi umflată din cauza sărutărilor.

– Verifici păşunea din sud şi vezi ce-i trebuie, cred. Se duse spre ţarc şi o urmări pe Victoria Rose tropotind în spatele gardului. În clipa asta Wyatt Marshall trebuie să fie furios, dacă nu gata de crimă. Mica iapă era favorita lui şi aproape garantat valora greutatea ei în aur. Era destul de bătrînă ca să prăsească primăvara viitoare şi deja

începuseră speculațiile cu privire la cine avea să fie primul armăsar norocos. Se părea că IRS cîştigase acest privilegiu.

Nadia se rezemă de gardul cojit şi îl studie pe Owen, nu iapa.

– Ce este? întrebă ea.

– Wyatt Marshall nu e recunoscut pentru cumsecădenia lui.

– Ar trebui să mă aştept la necazuri?

– Din punct de vedere legal nu prea poate face ceva.

Întinse mîna şi îi culese din păr un pai.

– Crezi că va încerca ceva ilegal?

– În afară de a fura iapa, nu poate face nimic. Cum fratele tău are acte pe ea, n-are nici o şansă. Legea e de partea voastră.

Nadiei nu-i plăcea îngrijorarea din ochii lui Owen.

– Ce crezi că va face? Nu-l cunoscuse pe Marshall, dar cunoscuse o mulțime de oameni de teapa lui.

– Impresia mea e că va încerca să vă facă necazuri fie şi familiei tale în oraş.

– Ce fel de necazuri? *Necazuri,* părea să fie numele mijlociu al familiei. Îi urmărise pe drumurile din Europa, peste Atlantic, iar acum în Crow's Head, Carolina de Nord.

– Probabil că va răspîndi nişte poveşti despre familia ta. Îi luă mîna. Cunoşti genul. Orice probleme apar în Crow's Head vor fi din vina familiei tale. Va încerca să provoace scandaluri din nimic şi poate chiar va încerca să angajeze pe cineva pentru asta.

Nadia rîse.

– Asta-i tot?

– Nu-i destul?

– Owen, de pe ce lume vii? Noi sîntem țigani. Se întinse şi îi sărută gura uimită. Întotdeauna toți vin la noi mai întîi cînd se iveşte vreo problemă. Dacă locuința cuiva e spartă, vin la şatra noastră să vadă dacă am ascuns televizorul furat. Dacă fiica cuiva fuge de acasă, vin la şatra noastră să vadă dacă n-au răpit-o bărbații noştri. Chiar şi atunci cînd cîinele cuiva se îmbolnăveşte şi moare, ne acuză pe noi că i-am făcut farmece bietului animal.

– Asta e discriminare!

– Asta e viața, Owen. Se juca cu părul fin care îi acoperea brațul. Nu ți-ai dat seama că acum zece minute erai pe cale să faci dragoste cu o paria?

Un zîmbet parşiv îi lumină fața în timp ce o înghesuia în gard.

– Pentru o paria săruți ca un înger.

– Nu încercam să fiu un înger. Buza ei de jos se bosumflă.

El i-o prinse între dinți şi i-o muşcă uşor.

– Ce încercai să fii, Nadia? Îi cuprinse în palmă obrazul şi îi mîngîie pielea fină. Te-am văzut în diverse ipostaze: compozitoare talentată, călăreață superbă, fiică respectuoasă, mătuşă caldă şi iubitoare şi soră severă dar grijulie. Cine era femeia pe care am ținut-o în brațe?

– Era o femeie, Owen. Doar o femeie.

7

Nadia se uită prin glazvandul biroului lui Owen şi clătină cu tristețe din cap în fața dezordinii ce domnea pe peluza lui. Toate membrele familiei ei erau îmbrăcate în cele mai colorate haine ale lor țigăneşti şi alergau de colo-colo. Trei corturi colorate fuseseră instalate lîngă terenul de tenis şi o masă lungă pentru bufet aglomera curtea interioară. Fuseseră închiriate şi răspîndite prin tot locul zeci de măsuțe cu umbrele colorate. Semăna mai degrabă a carnaval, decît a petrecere anuală în aer liber. Ce naiba o apucase să-i spună familiei ei să se ocupe de afacerea asta?

– Ştiu şi eu, Owen... Poate că n-a fost o idee grozavă.

– Liniştește-te. Veni în spatele ei şi îi încercui talia cu brațele. A fost ideea mea, aşa că dacă

ceva merge prost, eu îmi voi asuma vina.

– Eşti sigur că va veni cineva?

– Mătuşa Verna spune că dacă vin chiar şi numai jumătate din cei care au spus că or să vină, n-o să ai pe unde călca. Îi sărută blînd fruntea îngîndurată. Acum e în bucătărie gustînd din tot ce e la vedere.

Nadia se rezemă de corpul lui cald.

– A fost extrem de drăguţ din partea mătuşii tale că i-a angajat pe ai mei să se ocupe de treaba asta, dar mă tem că s-ar putea să şi-o fi căutat cu lumînarea aducînd ghicitoare.

– Prostii! Verna dă pe afară de bucurie. În sfîrşit, i-a luat-o înainte îngîmfatei Violet DuBois. Imaginează-ţi cum ar fi fost să aibă toată chestia asta pusă la punct de ţigani şi să nu aibă tocmai muzica şi ghicitoarele.

– Deja i-a plătit mamei şi mătuşilor mele o mică avere pentru mîncare. Şi chiar că nu era deloc nevoie să-i angajeze pe doi veri de-ai mei să ajute la parcarea maşinilor, pe cumnatul meu să cînte la vioară sau pe Yelena să danseze. Şi cum e cu ghicitul viitorului?

– Ce-i cu el? Cum crezi că ar surclasa-o Verna pe aroganta domnişoara Violet doar cu nişte mîncare şi fără nici un fel de distracţie?

– Ce-a făcut Violet anul trecut? A angajat orchestra filarmonică?

– Ceva mult mai rău. A angajat Highland Marching Band, fanfara, care practic a asurzit întreaga adunare bubuind toată după-amiaza cu tromboanele lor. Sărmana Vera s-a întors acasă cu o durere de cap care a ţinut-o două zile.

Nadia chicoti.

– Ei bine, îţi garantez că vioara lui Gustavo nu va provoca dureri de cap, dar trebuie să te avertizez, Owen, unora nu le place să li se ghicească viitorul.

– Fii pe pace! O sărută repede. Mama ta şi Verna au aranjat totul. Ghicitoarele nu fac parte din program. Dacă cineva vrea să i se ghicească, ele îi stau la dispoziţie, dar ele trebuie să plătească o taxă pentru ghicit. În felul ăsta nimeni nu o va putea învinui pe Verna pentru o prezicere rea.

– Şi dacă prezicerea e de bine?

De două săptămîni, de la incidentul din şură, Owen locuia practic la fermă. Se împrietenise cu familia ei şi era mereu gata să dea o mîna de ajutor. Îi ajutase pe Stevo şi Rupa să sape gropi pentru stîlpi şi îl angajaseră pe unchiul Yurik la compania lui de construcţii. Norocul Kandratavicilor începea să se schimbe în bine şi asta datorită lui Owen. Muzica ei nu se întorsese încă, dar avea să se întoarcă. Era convinsă.

– Sînt sigur că Verna va profita din plin de

orice prezicere bună. Deschise uşa şi o trase cu blîndeţe pe Nadia în curte. În definitiv, asta e petrecerea ei. Se uită la cele trei corturi instalate lîngă terenul de tenis. Pînă acum nimeni nu mi-a ghicit viitorul. Ce-mi recomanzi – ghicitul în palmă, în frunze de ceai sau în cărţi de tarod?

Nadia se uită nervoasă în jur, căutînd ceva de făcut.

– Sînt convinsă că ai să fii prea ocupat pentru prostiile astea. Nu avea nevoie ca vreo rudă bine intenţionată de-a ei să facă pe peţitoarea. Oamenii erau foarte susceptibili faţă de ceea ce o ţigancă cu ochi negri putea să ghicească despre viitorul lor. Dacă ea spunea să se păzească de un accident de maşină în viitorul apropiat, persoana respectivă avea să fie atît de nervoasă ori de cîte ori era la volan, încît probabil avea să *producă* accidentul. Dacă cineva ar fi făcut aluzie că Owen avea să se îndrăgostească de o ţigancă cu ochi negri, să se însoare şi să aibă mulţi copii, Owen putea să cadă pradă sugestiei. În momentul de faţă nu-i trebuia şi alte complicaţii. Habar n-avea încotro se îndrepta relaţia ei cu Owen, dar o trecere printr-un interval presărat cu petale de trandafiri ieşea din discuţie. Nu conta că sărutările lui îi înmuiau genunchii făcîndu-i ca de vată şi că în fiecare seară îi era tot mai greu să nu-l invite să rămînă. Prima ei grijă trebuia să fie familia. Ei

erau cei care aveau nevoie de ea. Nu contau nevoile ei. Chiar acum trebuia să aibă grijă ca ziua să se încheie fără cine ştie ce catastrofă majoră. Şi apoi mai erau muzica ei şi albumul de care trebuia să-şi facă griji. Owen n-avea decît să-şi ia un număr şi să aştepte la rînd.

– De ce nu vrei să mi se citească viitorul?

– Oh, uite-o pe Yelena! Nadia arătă din cap spre sora ei care se lupta cu o masă pentru jocul de cărţi şi două scaune pliante. Trebuie să mă duc s-o ajut. Ne mai vedem, Owen. Fără să aştepte răspunsul, se grăbi să-şi ajute sora.

Owen se uită încruntat după ea. Arăta încîntător de exotică şi sexy în hainele ei tradiţionale. Fusta înflorată i se învolbura în jurul gleznelor, iar bluza albă, ţărănească, era trasă de pe umeri, oferindu-i priveliştea pielii ei catifelată care parcă cerea să fie sărutată. N-o mai văzuse niciodată purtînd atîtea bijuterii de aur. Pe fiecare deget fulgerau inele, toarte mari îi atîrnau de lobul urechilor, iar o salbă de bani de aur, valorînd probabil o avere, îi înconjura gîtul.

Cînd îşi făcuse apariţia, împreună cu restul familiei, trebuise să facă apel la toată puterea lui de stăpînire să nu se repeadă la ea, s-o ducă în dormitorul lui şi să facă pătimaş dragoste cu ea toată ziua. Observase cum îşi muşcase buza cînd el îi pomenise că ar vrea să i se ghicească

viitorul. De ce oare se neliniştise? Era vorba de viitorul lui, nu de-al ei.

– Scuzaţi-mă, domnule. Sebastian se apropia de el cu calmul lui obişnuit. Sînteţi chemat în bucătărie.

– E vreo problemă, Sebastian?

– Milly ameninţă că îşi dă demisia, domnule.

– De ce ar face asta? Milly era de peste treizeci de ani bucătăreasa lor şi niciodată nu pomenise de plecare.

– Se pare că este cam deranjată de familia domnişoarei Kandratavici şi de felul lor de a găti.

– Ce are felul lor de a găti? Porni spre casă, cu Sebastian pe urmele lui.

– Două membre ale familiei domnişoarei Nadia şi mătuşa dumneavoastră sînt în grădină culegînd nişte ingrediente pentru salata lor.

– Doar nu s-o fi supărat Milly că iau cîteva din legumele ei?

– Nu sînt în grădina de legume, domnule. Sînt în grădina de *flori.*

– Oh, Ida! Trebuie neapărat să-ţi ghiceşti în palmă. Maybelle Lanston întinse mîna. Vezi linia de aici? Scumpa aia de ţigăncuşă mi-a spus că voi avea în viaţă cinci mari iubiri.

Owen se apropie mai mult de cele două femei mai vîrstnice şi îşi examină palma. Cum putea

cineva să-ţi spună cîte iubiri ai să ai doar uitîndu-se la palma ta? Poate că ar trebui să-i facă o vizită Yelenei, sora Nadiei, chiromanta cea mai bună.

– Ei bine, asta nu face decît să dovedească faptul că ai irosit cinci dolari, bombăni Ida. Doar ai fost măritată de patru ori şi, din cîte ştiu eu, *de fiecare dată* dintr-o mare iubire. Dumnezeu ştie că te-ai măritat cu toţi bărbaţii care s-au uitat la tine! Patru! Ida se servi cu o lingură din ceea ce părea a fi un fel de salată de cartofi şi o puse în farfurie. O mirosi delicat, gustă puţin, apoi continuă să-şi umple farfuria.

Maybelle pufni uşor.

– Eu i-am spus doar că am avut patru bărbaţi şi ştii ce mi-a spus ea? Ida îşi ridică ochii spre cer, apoi trecu la felul următor. Mi-a spus că atît cît trăiesc trebuie să sper.

Owen începu să se înăbuşe. Luă repede un pahar cu apă.

– Ai optzeci şi unu de ani; cine, întreg la minte, te-ar mai vrea? întrebă Ida.

– Eşti geloasă, asta e!

– De ce?

– Eşti geloasă că tu ai avut numai doi bărbaţi şi Neville Walker îmi arunca mie ocheade duminică la biserică. Maybelle trecu razant pe lîngă Ida şi se duse la o masă la care stăteau deja alte două doamne.

Owen nu se mai putu abține să nu izbucnească în rîs cînd Ida bombăni:

– Maybelle asta e oarbă ca un liliac bătrîn. Neville Walker îmi face ochi dulci în fiecare duminică, de cînd reverendul Howland a ținut predica aia despre păcatele cărnii. Termină de umplut farfuria şi o luă încet după Maybelle.

Owen clătină amuzat din cap şi se uită prin curte. Toți care spuseseră că vor veni veniseră şi după cîte se vedea îşi aduseseră şi un prieten. Ar fi fost o minune ca Violet să poată surclasa anul viitor petrecerea asta.

O zărise doar de două ori pe Nadia de cînd oaspeții începuseră să sosească şi în ambele dăți era tot într-o fugă între bucătărie şi masa cu bufetul. Îi simțea lipsa. Cu o licărire drăcească în ochi, porni spre intrarea laterală care ducea la bucătărie. Poate era timpul să verifice cum se descurcau ajutoarele angajate.

Intră în bucătărie şi se opri. Nadia stătea lîngă plită, agitînd în aer o lingură de lemn şi strigînd ceva într-o limbă străină uneia dintre mătuşile ei. Mama ei şi cealaltă mătuşă îşi fluturau lingurile de lemn şi răcneau şi ele la ea. Habar n-avea de ce se certau, dar era fericit că setul de cuțite al lui Lilly era în celălalt capăt al încăperii. Făcu vreo cîțiva paşi spre Nadia.

– Salut, ai nevoie de ajutor?

Nadia lăsă lingura şi îşi fulgeră cu privirea rudele.

– Ce zici de un arbitru? glumi Owen.

Mama Nadiei începu să-i spună ceva lui Owen într-o limbă străină.

– Englezeşte, Olenka. Nu înțeleg rusa, spuse Owen şi zîmbi ezitant.

– Vorbeam în poloneză, iartă-mă. Îşi fulgeră fiica şi îşi încrucişă brațele peste pieptul voluminos. Owen va fi judecătorul nostru.

– Ce să judec? Nu-i plăcea cum suna asta.

Nadia dădu din cap şi îi înmînă lui Owen lingura de lemn. Ridică capacul unei oale uriaşe, care clocotea pe plită.

– Spune-ne dacă ți se pare că mai trebuie sare.

– Sare? Se uită derutat la oală. Toată gîlceava asta e din pricina sării?

– Gustă! se răți Nadia.

Owen se uită la oală şi iar la Nadia.

– Îi mai trebuie sare? Nu avea nici o idee care era punctul ei de vedere în problema respectivă, dar ştia destul ca să nu critice felul în care gătea femeia pe care o iubea. Căci o iubea. Se înşelase că începea să se îndrăgostească de Nadia. Se îndrăgostise deja, şi încă tare.

– *Nyet, nyet!* răcni Olenka. Nadia, să nu îndrăzneşti să-i spui ce crezi tu. Trebuie să judece

cu gustul lui, nu cu *sertze*[1].

Nadia se uită mînioasă la mama ei şi se întoarse spre Owen.

– Ia şi gustă, te rog.

Owen gustă. Se uită la toate cele trei femei şi gustă din nou. Nu prinse nici un semnal din partea Nadiei, aşa că lăsă lingura în jos şi zîmbi.

– E delicioasă!

– Dar nu-i mai trebuie sare? întrebă Olenka.

Owen îi înmînă lingura Nadiei.

– Nu, cred că e perfectă aşa cum e. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

Nadia se uită la mama ei şi îi spuse ceva care semăna suspect cu „Ţi-am spus eu", şi se aruncă în braţele lui Owen. Îi umplu gîtul cu sărutări.

El o ţinu strîns şi zîmbi cu gura pînă la urechi. Era pentru prima dată cînd ea îi arătase cît de cît afecţiune în faţa alor ei. Aştepta acest semn de peste două săptămîni. Poate că, în sfîrşit, Nadia începuse să se deschidă spre el. Poate că acum îi putea descoperi secretele din ochi. Chicoti moale şi depuse un sărut cast pe fruntea ei.

– Ce ai fi făcut dacă spuneam că mai trebuie sare?

Ea continua să zîmbească şi i se desprinse din braţe ca să umple un platou gol adus de sora

1. sertze = inimă (lb. rusă).

ei, Sonia.

– Mai adăugam sare.

Owen se uită la Sonia şi se încruntă. Femeia abia se mai ţinea pe picioare. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fie acolo, ci într-o sală de naştere cu un medic lîngă ea care să urle: „Împinge! Împinge!" Sonia era gravidă, *foarte gravidă.* Cînd femeia întinse mîna după platoul plin, Owen înaintă şi îl luă el.

– Îl duc eu, zise el zîmbindu-i Nadiei şi adăugă în şoaptă: Ne vedem mai tîrziu.

După plecarea lui, Nadia rămase mult timp în prag privind în gol.

Sofia se uită mult timp în ceaşca de ceai înainte să-şi ridice capul şi să se uite la Owen.

– Vrei să-ţi spun ce vrei să auzi sau vrei să-ţi spun adevărul?

– Ştiu deja ce vreau să aud, aşa că spune-mi adevărul.

– Eşti constructor. Puse la loc ceaşca pe masă, în faţa lui.

Owen căută să-şi ascundă dezamăgirea. Se aşteptase la mai mult de la Sofia. Toată lumea ştia că este arhitect şi că are o companie de construcţii. Îi luase o jumătate de zi ca să se hotărască ce formă de ghicit ar prefera. Trăsese cu neruşinare cu urechea oriunde se ghicea, încer-

cînd să-şi dea seama care metodă era cea mai bună. În cele din urmă, prin eliminare, o alesese pe Sofia. Yelena, la cei nouăsprezece ani ai ei, părea prea dulce şi prea inocentă pentru a-i răspunde la întrebările pe care avea de gînd să le pună. Volga Yonkovici, sora însărcinatei Sonia, ghicea în cărți de tarod. Nu-i surîdea deloc să aibă vreo legătură cu cărți intitulate „Spînzuratul" sau „Moartea". Aşa că mai rămăsese Sofia.

– Eşti constructor de visuri.

Owen continuă să se încrunte. Bineînțeles că putea fi numit constructor de visuri. Fiecare casă sau clădire pe care o construia era visul cuiva.

– Nu mă crezi? întrebă Sofia.

Dezamăgit, spuse:

– Ba da, te cred, Sofia.

Jumătate de zi de frămîntări pentru nimic! Nadia nu încerca să-l apere de vreun viitor necunoscut cînd refuzase să vorbească despre darul de a ghici al familiei ei. Încercase să ascundă faptul că familia ei nu avea nici un dar de a ghici. Realitatea era că nici el nu se aşteptase ca Sofia să se uite în frunzele de ceai şi să-i spună că toate visurile lui aveau să se împlinească, dar ar fi fost drăguț să-l amețească baremi un pic.

Sofia se lăsă pe spătarul scaunului şi studie fața tînărului care devenise atît de important pentru nepoata ei.

– Nu vorbesc despre case sau clădiri cu birouri.

– Nu? Atunci despre ce vorbeşti?

– Despre tine. N-ai venit aici să afli despre afacerile tale, nu-i aşa?

– Ştiu deja cum stau cu afacerile.

– Sînt foarte prospere, spuse Sofia. Zîmbi recunoscătoare şi dădu din cap. Şi vor prospera şi mai mult de-a lungul anilor, pentru că ai să ai mulți copii care or să te ajute.

Owen se holbă uimit în ceaşcă.

– Îmi poți spune toate astea după cîteva frunze de ceai?

– Nu. Îmi folosesc darul înțelepciunii ca să ştiu că afacerile tale vor prospera şi darul văzului ca să ştiu cît de mult iubeşti copiii. Eşti foarte bun cu toți micuții de la fermă.

– Şi atunci ce îți spun frunzele de ceai?

– Îmi spun că acum făureşti un alt vis. Unul care priveşte fericirea.

– Se va împlini visul ăsta?

– Nu-mi dau seama. Se uită la Owen şi adăugă: Pot să-ți spun că e un vis foarte puternic. Unul care e clădit din inimă.

Owen se ridică fără grabă.

– Mulțumesc, Sofia.

– Te-am dezamăgit, nu-i aşa? Te aşteptai probabil să-ți prezic călătorii, aventuri grozave sau

întîlniri norocoase. Iartă-mă, uitasem că eşti *gagiu* şi ţi-am spus din greşeală adevărul în loc să inventez.

El oftă şi îşi trecu degetele prin păr. Cum putea el oare să-i explice Sofiei ce căutase.

– Tu ar trebui să mă ierţi. Am venit să caut un răspuns sau cel puţin un indiciu că sînt pe drumul cel bun.

Sofia zîmbi.

– Inima ta îţi va spune dacă eşti pe drumul cel bun. Cît despre visul tău, nu pot spune ce sfîrşit va avea. Îşi îndulci vorbele cu un zîmbet. Numai tu ai putea să-ţi modelezi visurile.

Owen se înclină uşor.

– Mulţumesc, Sofia. Se întoarse spre deschizătura cortului. Era timpul să dea altcuiva ocazia să-şi afle viitorul.

– Owen? îl strigă moale Sofia.

– Da.

– Noroc la visul tău. Zîmbi cunoscătoare, în timp ce el se aplecă şi ieşi din cort.

– Cum adică Sonia naşte? întrebă strigînd Owen. Nimeni nu părea să dea zor să plece undeva. Unde erau geamantanul, soţul înnebunit şi bunicii îngrijoraţi? Se uită la Nadia care ajuta la descărcatul mîncării rămase de la petrecere. Acasă la el totul fusese strîns şi pus la locul lui în

urmă cu cîteva ore. Unde e?

– În pat, unde-i e locul, spuse Nadia. Luă o pungă de hîrtie plină cu pateuri şi porni spre una din casele mobile.

– Locul ei e la spital! strigă Owen. În cinci minute mă duc acasă la tine să-mi iau maşina şi o duc eu.

Nadia se încruntă la Owen şi puse cu blîndeţe o mînă pe umărul uneia dintre micile verişoare.

– Coboară glasul, Owen. Îi speri pe copii.

Owen se uită la fetiţa cu ochi negri şi se încruntă. Chiar că arăta speriat de moarte, dar din cauză că strigase el? Îi văzuse pe ai Nadiei certîndu-se între ei, iar a spune că strigau ar fi fost un eufemism.

– De ce să se sperie?

– Nu mai pomeni de *spital,* îi şopti Nadia. Îi zîmbi încurajator fetiţei şi îi dădu punga de hîrtie s-o ducă. Aşteptă pînă ce fetiţa se îndepărtă.

– Ştiu că în America toată lumea se duce la spital din te miri ce. Dar acolo de unde venim noi nu te duci la spital pentru o tăietură sau luxaţie.

Owen se uită la casa mobilă în care ştia că se afla Sonia. Începea să simtă un gol în stomac.

– Voi nici cînd naşteţi nu vă duceţi la spital?

– Nu. Pentru majoritatea familiei mele, spitalul este ultima soluţie. De regulă, înseamnă că nu mai există nici o altă speranţă.

– Cine va moşi copilul?

– Aceleaşi femei care i-au moşit şi pe ceilalţi doi copii, mama şi Saşa.

– Mama ta îşi moşeşte propriii nepoţi?

– Poţi găsi o persoană mai grijulie?

– E foarte bine să fii grijuliu, dar cum rămîne cu experienţa, cu calificarea şi cu diploma banală de medic atîrnată pe perete? Ochii lui îngroziţi rămăseseră pironiţi pe casa mobilă. În întunericul care se lăsa, cineva aprinse lumina în dormitorul din fund. În spatele acelor pereţi, Sonia năştea.

– Ce treabă are o bucată de hîrtie atîrnată pe perete cu moşirea unui copil? Mama şi Saşa trebuie să fi moşit peste două sute de prunci.

– Sînt moaşe?

– Pentru neamul nostru, da, sînt moaşe. Se uită la el şi zîmbi. Linişteşte-te, Owen. N-o să mai dureze mult.

Owen păli şi mai tare.

– A muncit toată ziua cărînd de colo-colo platouri grele cu mîncare. N-au apucat-o durerile naşterii din cauza asta, nu-i aşa?

– Nu, dădea semne de naştere mai devreme de asta, Owen. Toţi ştiau, aşa că am stat cu ochii pe ea. N-am lăsat-o să care ce era cu adevărat greu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mama naibii aţi lăsat-o să muncească?

– Pentru că aşa a vrut ea, se răţoi Nadia. Nici mie nu mi-a surîs ideea de a-mi urmări sora servind la masă pentru bufet în timp ce stătea să nască, Owen. Închise ochii şi oftă. Trăgînd adînc aer în piept, se aşeză pe platforma camionetei unchiului său. Voia să cîştige şi ea nişte bani. Luna trecută a văzut un pat de copil într-o prăvălie cu lucruri la mîna a doua. Are leagănul în care au crescut ceilalţi copii ai ei, dar i-a rămas inima la ăsta. M-am oferit să-i cumpăr eu pătuţul, dar a refuzat. Consideră că şi aşa fac prea multe pentru ei. Sonia are partea ei din încăpăţînarea Kandratavicilor.

Owen se aşeză lîngă ea.

– Şi-acum ce facem?

– Aşteptăm, spuse zîmbind Nadia şi îi luă mîna. Nu fi îngrijorat, aducerea pe lume a unui copil este un lucru foarte firesc pentru o femeie.

– Dar dacă... Glasul i se stinse în timp ce ţipetele unui nou-născut răzbătură pînă la ei. Mîna Nadiei îşi mări strînsoarea şi toată lumea păru să se oprească din ce făcea şi să se uite la casa mobilă.

O clipă mai tîrziu, Gustavo, mîndrul tată, ieşi în uşă ţinînd în braţe un mic ghemotoc învelit într-o pătură moale.

– E fată! Aşteptă ca ţipetele de bucurie să se domolească. Mama şi fiica sînt amîndouă bine şi

frumoase. Ridică pruncul şi anunţă: În cinstea fiicei noastre care este prima Kandratavici care e născută în America, îi punem numele Liberty. Dispăru iar în casă în uralele celor prezenţi.

Owen se întoarse spre Nadia şi îi şterse cele două lacrimi care i se rostogoleau pe obraji. Îi era teamă că şi el afişa aceeaşi uşurare şi fericire. Glasul îi tremura uşor şi trebui să şi-l dreagă înainte de a întreba:

– Ei bine, mătuşă Nadia, şi noi ce facem acum?

Ea îşi plimbă privirea prin şatră şi zîmbi. Tatăl şi unchii ei deja scoteau vinul, iar Celka şi Sofia încărcau mesele cu mîncare. Cineva luase o vioară şi începu să cînte o melodie antrenantă.

– Acum, Owen, trebuie să luăm parte la o mare tradiţie ţigănească. Îi luă mîna şi îl trase către mese.

– Adică?

– Sărbătorim!

8

Owen stătea în întuneric şi se mistuia. Fiecare legănare seducătoare a şoldurilor Nadiei îi săgeta testiculele. Încitanta fulgerare a unei gambe goale, armonia seducătoare a braţelor ei cînd chema un iubit imaginar îi trimitea prin vene un alt val de fierbinţeală. Părul ei negru flutura ca un steag mîndru în timp ce se învîrtea şi dansa în jurul focului. Cu cît cînta mai repede muzica, cu atît mai repede zburau prin iarbă picioarele goale ale Nadiei.

De două ori îl atinsese în treacăt, ameţindu-l şi mai mult cu zîmbetul ei visător şi cu fulgerarea dorinţei ce ardea în ochii ei. Se ruga ca trupul ei să îndeplinească promisiunile care îi luminaseră ochii toată noaptea.

Cîndva, în cursul zilei de azi, relaţia lor se

schimbase. Era mai deschisă, permiţîndu-i să se apropie mai mult de ea. Micile sărutări din bucătărie fuseseră numai începutul.

Toată noaptea fusese lîngă el, ţinîndu-l de mînă, atingîndu-i umărul sau doar zîmbind.

La început crezuse că era prinsă în vîltoarea petrecerii, dar apoi începuse să observe diferenţele dintre ea şi familia ei. Vinul curgea în valuri, dar o văzuse bînd un singur pahar, la fel ca el. Poveştile trecuseră de la îndoielnic la exagerat, dar ea nu spusese nici una, deşi le savurase pe toate în aparenţă. Rîsese acolo unde fusese cazul, dar nu trebuia să fii medium ca să ştii că mintea ei nu era la poveşti. Şi după privirile arzătoare pe care i le aruncase toată seara, el avea sentimentul că ştia la ce se gîndea. La acelaşi lucru la care se gîndise şi el tot timpul: la sărutările fierbinţi, fără sfîrşit care durau toată noaptea intrînd în dimineaţă. Nu voia să plece acasă şi să petreacă încă o noapte de nesomn într-un pat care devenise brusc prea mare pentru o singură persoană.

Nadia se învîrtea şi mai repede în ritmul muzicii care se îndrepta spre apogeu. Avea ochii închişi şi braţele ridicate atingeau întunericul. Strălucirea focului se răsfrîngea în culorile fustei ei, iar părul reflecta flăcările care dansau. Sînii se izbeau de bluza adînc decoltată vrînd să se eli-

bereze, iar clinchetul blînd al bijuteriilor ei îi aţîţa simţurile. Nu fusese deloc pregătit s-o urmărească pe Nadia dansînd. Era primitivă, sălbatică. Se contopea cu muzica. Pasiunea, dorinţa vibrau în jurul ei în timp ce îşi chema iubitul imaginar. Îl chema pe el.

Într-o finală frenezie, muzica şi Nadia se opriră brusc. Gustavo îşi coborî încet vioara, iar Nadia îşi plecă fruntea şi inspiră adînc. Owen îşi ţinu respiraţia şi rămase în aşteptare, în timp ce ai ei aplaudau.

Nadia îşi ridică încet capul şi se uită peste foc, întîlnind privirea flămîndă a lui Owen. Ochii ei se întunecară, devenind două lacuri de dorinţă, iar respiraţia întretăiată i se înăspri şi mai mult. Îşi ignoră familia şi strigătele care cereau să se mai aducă vin. Cu paşi neauziţi, traversă iarba şi se opri în faţa lui Owen.

– Am dansat pentru tine.

El se simţi înecîndu-se în sinceritatea din ochii ei.

– Nici o femeie n-a mai dansat pînă acum pentru mine.

Întinse mîna şi îi mîngîie gingaş obrazul încins. Sub degetele lui, pielea ei era fierbinte şi umedă, ca a unei femei care tocmai făcuse dragoste.

– Mulţumesc. Voi păstra veşnic, ca pe o comoară, amintirea asta.

– Înțelegi ce înseamnă cînd o femeie dansează pentru un anumit bărbat?

Owen își luă privirea de la ochii ei arzători și se uită spre foc. Familia Nadiei era ocupată cu altă sticlă de vin, iar Yurik era în mijlocul unei noi povești. Păreau că uitaseră de Nadia și de Owen, și își continuau petrecerea. Se retrase și mai mult în întuneric, luînd-o pe Nadia cu el.

– Înseamnă că ești atrasă de mine?

Ea veni mai aproape. Briza răcoroasă a nopții îi încolăci fusta în jurul pantalonilor lui, parcă legîndu-i.

– Înseamnă că te vreau. Își lipi palmele de pieptul lui și își aținti privirea pe chipul lui frumos. Întunericul era prea dens pentru a-i putea vedea reacția. Am nevoie de tine, Owen. Glasul îi vibra de dorință. Am nevoie de tine mai mult decît de aer. Mîinile îi tremurau și genunchii îi erau ca de gelatină. Am nevoie de tine mai mult decît de muzica mea.

Owen închise ușa după el și o depuse încetișor pe Nadia pe podeaua bucătăriei. O cărase în brațe tot acel sfert de kilometru, de la șatră pînă la casă din cauză că era în picioarele goale, or, el nu voia să mai irosească nici un minut prețios căutîndu-i sandalele. Odată cu închiderea zăvorului, ferma Kandratavici și familia ei rămîneau în

partea cealaltă. Acum erau doar el și Nadia; nimic din ce se afla dincolo de ușă nu conta. În noaptea asta nu avea să-i mai întrerupă nimeni.

Nadia își culcă obrazul pe pieptul lui și îi ascultă bătăile inimii.

– Ți-am spus că sînt prea grea ca să mă cari atîta drum în brațe.

– Am reușit, nu-i așa? Degetele lui se jucau cu decolteul elastic al bluzei ei.

– Am avut îndoieli cînd am urcat ultimul deal. Își lipi buzele de vena de pe gîtul lui care pulsa puternic.

Trupul lui fu scuturat de un tremur ușor.

– A fost vina ta, nu a mea. Îi alungă o șuviță de păr și îi mîngîie tandru curba obrazului. Niciodată să nu te joci cu urechea unui bărbat în timp ce te cară pe un *munte*.

Ochii ei scăpărară de rîs cînd se uită la urechea pe care o rontăise.

– Nu m-am putut abține. Își plimbă un deget peste lob și zîmbi. Să fiu cărată pe dealul ăla *itsy-bitsy* a fost cel mai romantic lucru care mi s-a întîmplat. Se înălță și îl mușcă în joacă de ureche.

– N-ar mai fi fost atît de romantic, dacă te scăpam. Se cutremură cînd dinții ei îi atinseră lobul.

Nadia chicoti și suflăpeste pielea umedă.

– Sînt sigură că găseam noi ceva de făcut în

timp ce zăceam pe pământ.

Owen o ridică din nou în brațe şi stinse lumina din bucătărie. Lumina slabă a lunii căzută la picioarele scării, îl călăuzi prin încăpere.

– Vei considera că e romantic dacă te car în sus pe scara asta?

– Ştii şi tu, Owen... Ne-am putea rupe gîtul dacă nu reuşeşti. Îşi lipi din nou buzele de gîtul lui.

– Dacă nu încetezi – îşi schimbă poziția ca să-şi ferească gîtul de gura ei – nu o să reuşim niciodată să urcăm treptele astea. Începu să urce scara.

Nadia rîse şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Aud icnete şi pufăituri.

– Consideri astea icnete şi pufăituri? Se uită la fața ei zîmbitoare şi îşi încreți sprîncenele. Aşteaptă cinci minute şi am să-ți arăt eu icnete şi pufăituri. Păşi pe palier şi se opri.

Nadia îi arătă din cap una din uşi. După ce el o trecu peste prag, sări în picioare şi bîjbîi după comutator. Lumina inundă camera. Simți sub tălpi răcoarea gresiei albe şi se uită în jur încercînd să vadă încăperea prin ochii lui Owen. Oare ce părere va avea el despre simțul ei ciudat cu care o decorase. Poate că n-ar fi trebuit să caute să fie atît de americancă.

Owen clipi din cauza luminii bruşte, apoi clipi

din nou din cauza camerei. Nadia nu-l adusese în dormitorul ei. Se aflau în mijlocul băii. O baie care era decorată cu un singur motiv: Mickey Mouse. Nadia însufleți se pereții simpli, albi, cu şoarecele favorit al Americii. Perdeaua de la duş era transparentă, cu excepția a nenumărați Mickey tălpoşi, presărați peste tot. Prosoape alb cu roşu drapau suporturile de prosoape, două carpete roşii punctau albul pardoselii, perdele alb cu roşu atîrnau la fereastră, iar o cutie de metal pentru gunoi, pictată şi ea cu un Mickey, stătea lîngă chiuvetă.

Pe pereți atîrnau două postere înrămate. Unul cu Mickey şi Minnie sărutîndu-se pe un fundal presărat cu duzini de inimi, iar altul cu imaginea lui Mickey în rolul Ucenicului Vrăjitor din filmul *Fantezie.*

Camera îi spunea ceva foarte important despre cea care o decorase. Sub toate grijile Nadiei, mocnea un încîntător simț al umorului. Ea îşi făcea neîncetat griji pentru familia ei, pentru muzica ei, pentru bani. Dar îți trebuia o doză zdravănă de ghiduşie ca să faci o baie la Disney.

Se mai uită o dată în jur, apoi îi zîmbi femeii din fața lui.

– Complimentele mele decoratoarei.

– Sînt sigură că Walt ar fi apreciat asta.

Nadia închise încet uşa, îşi scoase centura şi o lăsă să cadă pe pardoseală. Începu să-şi des-

facă bijuteriile şi le aşează piesă cu piesă în vasul de ceramică de lîngă chiuvetă.

– Chestiile astea arată grozav cu costumul – îşi scoase toartele groase din urechi –, dar cîntăresc o tonă.

Owen se rezemă de uşă şi o urmări cum îl seducea din nou cu fiecare bijuterie pe care şi-o scotea. Cînd ridică piciorul şi îşi desprinse uşor o brățară de la gleznă, el era deja pe punctul de a-şi pierde mințile. Mîinile îl săgetau de dorința de a o ajuta, dar degetele îi tremurau atît de tare, încît ştia că n-ar fi fost în stare să desfacă în veci capsele alea micuțe.

Nadia se îndepărtă de chiuvetă, cîntărind mai puțin cu două kilograme. Îi susținu privirea lui Owen în timp ce îşi trase bluza peste cap şi o aruncă în direcția unui coşuleț roşu.

– Am muncit toată ziua în bucătărie. Degetele ei desfăcură nasturele de la spate al fustei şi materialul înflorat căzu la picioarele ei. Îl împinse cu piciorul într-o parte. Miros ca un gulaş cu *kapusti*[1].

Owen uită să respire. Stătea în fața lui doar într-un sutien alb fără bretele care abia dacă îi acoperea sfîrcurile întunecate şi o fîşioară de mătase roşie care îi ascundea feminitatea.

Nadia întinse mîna la spate şi desfăcu su-

1. kapusti = varză (lb. rusă).

tienul. Două globuri pale zvîcniră uşor. Sfîrcurile întunecate împungeau semețe aerul prin rotunjimea lor. Cu o mişcare grațioasă îşi scoase chiloții, făcîndu-i să alunece în jurul picioarelor şi, agățîndu-i cu un deget, îi trimise în zbor peste mormanul de haine de pe podea. Continuă să se uite întrebătoare la Owen.

El părea fie amețit, fie complet uluit. Poate că era prea agresiv insinuantă. Oare judecase chiar atît de greşit femeile americane? Din experiența ei din aceşti patru ani, femeile americane nu erau doar insinuante, erau directe, îndrăznețe şi uneori de-a dreptul agresive. Poate că Owen prefera o femeie ceva mai puțin agresivă. Poate că trebuia să aştepte s-o dezbrace el, dar se săturase de aşteptat.

De două săptămîni aştepta ca el să facă prima mişcare, iar el n-o făcea. La naiba cu gentlemenii sudişti, ea nu mai voia să aştepte! Fusese absolut sinceră cu el mai devreme; avea nevoie de el mai mult decît avea nevoie de muzică.

Îi zîmbi timid, ezitant, înainte să intre în cadă.

– Aş putea ruga pe cineva să mă frece pe spate. Trase perdeaua şi dădu drumul la apă.

Owen îşi ieşi din amețeală cu o bufnitură. Ea tocmai îi propusese cea mai bună ofertă din viața lui, iar el nu făcea decît să stea pironit într-un loc, cu gura căscată. Era mai mult decît frumoasă, era

răpitoare. Se uită lung la trupul ei incitant de după perdea. Folia grea de plastic îi distorsiona trupul exotic, iar veselii, rînjiții Mickey păreau pictați în cele mai înnebunitoare locuri. Îşi aruncă pantalonii şi îşi smulse nasturii de la cămaşă. În dosul acelei perdele caraghioase se afla un spate fantastic care striga să-i dea atenție. Restul hainelor lui nici măcar nu atinseseră podeaua cînd el împinse perdeaua într-o parte şi intră în cadă lîngă ea. Nadia îşi dădu de pe ochi părul şiroind de apă şi se uită peste umăr la Owen. Imaginația ei nu-l nedreptățise. Era superb clădit, de la umerii largi, la coapsele musculoase şi la gambele groase. Apa împroşcată de duş îi umezea părul negru împrăştiat pe corp. Privirea ei coborî de pe pieptul lui în jos, peste abdomenul plat, şi rămase pironită pe bărbăția lui atîtată țîşnind dintr-un cuib negru de cîrlionți. Owen stătea în cada ei tare şi mîndru. Trupul ei fremătă de excitare. Îşi ridică iute privirea şi schiță un zîmbet. Îi întinse un săpun, îşi dădu la o parte părul ud şi se întoarse cu spatele la el.

Owen îşi săpuni palmele, puse săpunul jos şi începu să spele spatele delicat al Nadiei. Palmele lui alunecau pe fiecare curbă, urmărindu-i şira spinării, netezimea umerilor şi arcuirea şoldurilor. Cu fiecare mîngîiere a mîinilor lui, dorința se aprindea mai tare, pînă cînd a gîndi deveni o im-

posibilitate. Nu mai putea decît să pipăie.

Nadia tremură cînd mîinile alunecoase ale lui Owen îi atinseră partea laterală a sînilor. Cînd trecură a doua oară, se lăsă mai mult pe spate şi oftă cînd el îi cuprinse sînii în palme şi le testă greutatea. Sfîrcurile i se întăriră şi mai mult, străpungînd stratul de spumă şi împungîndu-i podul palmelor. El le strînse cu gingăşie, apoi mîinile lui îşi continuară treaba săpunindu-i abdomenul, şoldurile şi peticul cîrlionțat dintre coapse. Ea se topi în brațele lui, în timp ce degetele lui pipăiau şi frămîntau dorința adunată acolo. Degete îndemînatice îşi croiau drum prin cîrlionții deşi mîngîind dulce pielea umedă ce aştepta atingerea lor şi apoi se retrăgeau iar în desişul negru.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi şopti:

– *Pajalossta*[1].

El chicoti şi îşi făcu mîinile să alunece iar către sînii ei întăriți.

– Oricît îmi place să te aud vorbind în alte limbi, nu înțeleg un cuvînt din ce îmi spui. Îi strînse uşor globul sînilor şi îi prinse între degete sfîrcurile tari ca niște pietricele. Spune-mi în engleză ce vrei.

Nadia îşi muşcă buza în fața plăcerii care îi trecea prin corp în spirală.

1. Pajalossta = Te rog (lb. rusă).

– Pe tine, Owen, te vreau pe tine.

Gura lui urmări curba lină a umărului ei, în timp ce bărbăția lui îi împungea blînd dosul bombat.

– Eşti gata să ieşi din cadă? Era tare ca piatra, dar nu avea de gînd să facă prima dată dragoste cu ea într-o cadă alunecoasă. Voia ca totul să fie perfect. Voia s-o facă pe îndelete, şi dulce, şi s-o satisfacă total, astfel încît ea să-şi amintească veşnic de prima lor noapte de dragoste.

Sînii ei zvîcniră în mîinile lui, iar dosul ei se contractă.

– Nu mi-am spălat încă părul.

– Părul tău e perfect.

– E deja ud. Nu-mi ia decît un minut ca să-l spăl. Se uită peste umăr la el, făcînd botic. Refuz să fac dragoste cu tine cu părul mirosind a varză.

Owen se întinse după flaconul de şampon de pe marginea căzii şi îşi turnă în palmă o cantitate generoasă.

– Asta miroseam eu? O trase de sub jetul duşului şi începu să-i şamponeze părul bogat. Îmi pare rău că trebuie să te informez, dar mirosul de varză poate fi foarte exotic.

Nadia închise ochii şi se lăsă în voia degetelor pricepute ale lui Owen care îi masau pielea capului.

– Dacă crezi că *kapusti* e erotic, abia aştept să

văd ce ai să spui despre borş.

El îi spălă părul. Parfumul incitant de mere umplu spațiul îngust.

– Pe tine probabil că miroase delicios. Intră sub jet, trăgînd-o după el. O cascadă de balonaşe albe se revărsă din părul ei învăluindu-i tot trupul pînă la tălpi. El îşi trecu degetele prin coama mătăsoasă, eliberînd-o de ultimele balonaşe. Gata, nu mai miroşi a varză.

– Bine. Nadia se întinse după săpun şi începu să-i săpunească blînd pieptul. E rîndul meu să te torturez. Mîinile ei alunecară mai jos. Rîse cînd degetele ei întinseră spuma peste părul aspru care îi înconjura membrul semeț.

– Nu cred că e o idee prea bună, Nadia. Întinse mîinile să i le apuce pe ale ei.

Nadia şi le feri. Cu o mînă îl încercui, în timp ce degetele celeilalte se înfăşurară în jurul arogantului trofeu.

Zîmbi victorioasă cînd el îşi aruncă pe spate capul şi se înfipse mai adînc în mîna ei. Buzele ei presăreau pe pieptul lui mici sărutări.

– Ce spuneai?

Owen încercă să respire cînd un cutremur violent îi zgudui trupul. Degetul ei mic începu să se mişte şi îl înnebunea.

– Am spus că eşti o vrăjitoare.

Nadia lăsă să-i scape din dinți sfîrcul mic şi

tare şi îşi ridică privirea. Un zîmbet minunat îi lumină faţa.

– Cred că începe chiar să-mi placă acest cuvînt.

Zîmbetul ei îl dădu gata. Nu mai putu rezista nici o clipă dulcii torturi. O cuprinse fulgerător în braţe, opri apa şi ieşi din cadă. O aşeză în picioare pe una din carpetele roşii şi îi aruncă un prosop.

– Ai exact un minut ca să te ştergi.

Ea zîmbi şi făcu din prosop un turban în jurul părului.

– Nu-mi pot usca părul într-un minut. Întinse mîna după alt prosop şi începu să-şi şteargă faţa şi braţele.

Owen termină de frecat corpul care îl săgetă şi aruncă prosopul ud pe stativ.

– Ţi-au rămas zece secunde.

Nadia îşi ştergea degetele de la picioare cînd Owen o luă din nou pe sus şi deschise uşa băii.

– Timpul s-a scurs!

Nadia se agăţă de trupul lui cald şi uscat.

– De ce atîta grabă? Îi arătă peste umăr uşa dormitorului ei.

– Pentru că nu mai suportam mai mult de şaizeci de secunde să te urmăresc ştergîndu-te. O secundă dacă mai dura, am fi fost pe podea terminînd ce ai început în cadă. Intră în cameră şi

întrezări în întuneric forma patului. Din doi paşi traversă podeaua şi începu s-o lase uşurel pe pat.

– Eu! Simţi sub spatele gol moliciunea plăcută a pledului şi căldura trupului lui Owen acoperind-o încet.

– Da, – gura lui se închise pe unul din sfîrcurile ei, sugîndu-l blînd – tu, mică vrăjitoare!

Nadia îi mîngîie spatele, apoi îi cuprinse în palme muşchii încordaţi ai feselor. Coapsele ei se desfăcură blînd pentru degetele lui cercetătoare.

– Acum sînt sigură că-mi place cuvîntul. Îşi arcui spatele şi îşi ridică şoldurile, în timp ce degetele lui îi găseau bobocul umed. Cîrlionţii care îi păzeau floarea pasiunii erau încă umezi de la duş, dar umezeala pe care o întîlneau degetele lui nu avea nici o legătură cu apa, ci doar cu el. Coapsele ei se deschiseră şi mai mult cînd degetele lui se strecurară înăuntrul ei pipăind-o, frămîntînd-o. Owen, *pajalossta!* Capul ei se mişca dintr-o parte în alta pe pernă, desfăcînd prosopul şi aruncîndu-şi părul în toate direcţiile. Şoldurile ei zvîcniră în sus cînd el îşi scoase degetele, lăsînd-o pustie şi înfometată. Te rog, Owen!

El îşi mută corpul, sprijinindu-şi greutatea în braţe. Bărbăţia lui împunse deschizătura umedă.

– Eşti gata să mă primeşti, Nadia? Nu vreau să te doară.

Ea se agăță de șoldurile lui și îl trase.

– Acum mă doare, Owen. Își încolăci picioarele în jurul coapselor lui. Pune capăt durerii din mine.

– Va fi o plăcere pentru mine. O sărută și o străpunse încetișor. Moliciunea ei catifelată se strînse în jurul membrului lui ca o sută de degete lacome. Spatele lui se arcui de plăcere cînd o penetră complet. Oh, Nadia, gemu el. Ce plăcere minunată! Îi simțea pereții fierbinți, alunecoși strîngîndu-se în jurul lui și plonjă mai adînc. Iar și iar. Nu se putea sătura de ea. Dulcea ei dogoare și micile gemete pe care le scotea îi luau mințile. Voia totul. Avea nevoie de tot.

Pulpele ei se strînseră și degetele i se înfipseră în spatele lui pe măsură ce ritmul sporea. Îi întîmpină fiecare penetrare și cerea lacomă altele. Presiunea crescu pînă cînd în ea nu mai rămase nici un locșor. Erupse într-o explozie care îi zgudui corpul. Climaxul începu din străfundurile ei și se reverberă pretutindeni. Îi făcea vîrfurile degetelor să tremure, coapsele care îl învăluiau pe Owen să se cutremure.

El simți micile contracții strîngîndu-l mai tare, o străpunse o ultimă dată și se destinse împreună cu ea.

Zăcea în întregime acoperită de trupul lui, as-

cultîndu-i respirația. Degetele ei îi mîngîiară spatele umed, tremurînd. Și el simțise explozia. Tot ce citise, ce auzise și ce aflase despre sex de-a lungul anilor se spulberase. Nimic nu o pregătise pentru Owen. Îi rosti numele cu uimire:

– Owen.

El se rezemă în coate și îi înlătură părul umed de pe față.

– Hmmm... La lumina palidă a lunii nu-i putea vedea bine fața, dar probabil că o zdrobea cu greutatea lui. Încercă să se ridice.

– Nu! spuse Nadia sporindu-și strînsoarea. Îi plăcea să-i simtă trupul acoperind-o, îi plăcea la nebunie să-l simtă în ea.

– Sînt prea greu.

– Nu ești. Ești perfect.

El rîse și încercă să-și recapete respirația.

– Nici gînd să-ți dau drumul, așa că ține-te. Cu o mișcare grațioasă se rostogoli pe spate, luînd-o cu el.

Nadia își desfăcu pulpele, își ridică genunchii și îi încălecă șoldurile. Încă îi mai simțea în ea bărbăția odihnindu-se. Își lăsă capul pe umărul lui și o mînă pe pieptul lui. Îi simțea cu vîrful degetelor fiecare bătaie a inimii.

– Ești o pernă minunată. Se ghemui mai aproape de pieptul lui, căscă și închise ochii. A

fost o zi lungă. Glasul i se stinse, înăbuşit de un alt căscat.

Braţele lui Owen se încolăciră în jurul trupului ei cald. Înjură în gînd în timp ce corpul lui reacţiona la dulceaţa umedă ce încă îi mai înconjura bărbăţia.

Nadia efectiv dormea pe el. Îşi merita somnul. Era sculată din zori, trebăluise toată ziua acasă la el, nu stătuse o clipă şi ca să pună capac la toate, îi venise pe lume încă o nepoată, iar petrecerea tradiţională a Kandratavicilor care urmase ar fi dat gata şi cea mai rezistentă persoană. Trebuia să dea Cezarului ce era al Cezarului – Kandratavicii ştiau să sărbătorească sosirea pe lume a unui prunc. O revăzu pe Nadia dansînd în jurul focului, seducîndu-l cu ochii şi cu trupul.

Braţele lui se strînseră în jurul femeii ghemuite pe pieptul lui, în timp ce tot sîngele i se adună în testicule.

Nadia se ondula uşor, în timp ce el creştea în ea, dilatîndu-i pereţii feminităţii cu dulci pulsaţii. Îşi undui încetişor şoldurile şi zîmbi visătoare cînd el îi apucă pulpele şi îşi înfipse adînc în ea membrul tare ca piatra. Respiraţia ei îi mîngîie gîtul cînd se întinse şi îi luă între dinţi lobul urechii.

Owen gemu.

– Nadia... Îi spuse corpului său să fie cuminte,

dar şoldurile lui se arcuiră. Dormi?

– Dacă dorm, ăsta e cel mai minunat vis pe care l-am avut vreodată şi nu vreau să mă trezesc. Îşi undui mai repede şoldurile şi îşi arcui spatele.

Privirea lui se aţinti pe sînii care jucau. Mîinile lui îi ghidau şoldurile într-un ritm sălbatic, în timp ce gura lui se întinse după sfîrcurile obraznice, rigide.

Nadia îi simţi gura frămîntîndu-i sînii şi ajunse la paroxism. Climaxul o făcu să se prăbuşească, agăţîndu-se de singurul lucru solid la îndemînă: Owen.

El strigă răguşit: „Nadia", zvîcni în sus şi explodă adînc în ea. Un timp rămaseră amîndoi inerţi. Apoi, cînd respiraţia lui reveni cît de cît la normal, întrebă în glumă:

– Dormi şi acum?

– Şşt... Tocmai am avut cel mai fantastic vis.

El chicoti şi îi eliberă faţa de părul de acum uscat.

– Tu, mica mea ţigăncuşă, eşti clar o vrăjitoare. Îi sărută fruntea netedă. O vrăjitoare superbă, seducătoare şi minunată la pat. Cît pe ce să-i spună că o iubea. Ştia că orice cuvînt care angaja ar fi făcut-o să sară ca un iepure speriat.

Nadia se cuibări mai bine şi zîmbi.

– Chiar îmi place la nebunie cuvîntul ăsta. Închise ochii şi căscă delicat.

Braţele lui Owen se strînseră o clipă în jurul ei, ca apoi să cadă inerte în lături. Adormiră amîndoi în fierbinţeala nopţii, încă împreunaţi.

Nadia deschise încet ochii şi se strîmbă la lumina zilei care se revărsa pe fereastră.

Observă imedat două lucruri. Unul era cearceaful uşor care o acoperea, iar celălalt era perna moale care luase locul pieptului solid al lui Owen. Prefera pieptul lui.

Îşi încreţi nasul şi inspiră adînc. Undeva, în apropiere, era cafea! Întoarse capul şi se ridică în aşternut. Owen stătea în faţa mesei ei de toaletă şi se uita la fotografiile vechi, alb-negru, pe care ea le prinsese în rama oglinzii. Nu era îmbrăcat în blugii decoloraţi pe care îi purtase seara trecută. Împinsese la o parte cîteva lucruri de-ale ei ca să facă loc tăvii pe care se aflau două ceşti de cafea, un borcan cu dulceaţă de zmeură şi un coşuleţ cu chifle proaspete, renumitele chifle ale mătuşii Sofia. Se încruntă o clipă la chifle, apoi întrebă:

– Cafeaua e încă fierbinte?

Owen se răsuci rapid şi zîmbi. Era tot atît de răpitor de frumoasă cînd o lăsase dormind cu jumătate de oră în urmă. Părul ei se uscase într-o

masă de cîrlionţi care i se revărsau pe umeri, gura îi mai era încă roşie de la sărutări, iar ochii întunecaţi şi misterioşi ca întotdeauna. Privirea lui alunecă fierbinte şi admirativă spre sînii ei catifelaţi. Rîse cînd ea îşi trase repede cearceaful pînă sub bărbie.

– Tocmai am făcut-o.

Ea îşi aruncă privirea la chifle.

– Ai făcut şi chiflele?

– Nu. Luă tava şi o duse spre pat. Nu mă pot lăuda cu ele. Îi puse tava în poală, înconjură patul, îşi scoase pantalonii şi se strecură cu grijă sub cearceaf.

Nadia ţinu tava cînd patul se mişcă sub greutatea lui.

– Pot să îndrăznesc să te întreb unde ai găsit coşuleţul cu chifle?

– Poţi să mă întrebi ce vrei. Luă o chiflă, o rupse în două şi unse ambele jumătăţi cu dulceaţă. Îi întinse una Nadiei şi zîmbi. Mi le-a dat Sofia. Muşcă din chiflă şi gemu de plăcere. Nadia se uită lung la jumătatea ei.

– Unde ai dat de Sofia?

– Jos, cînd m-am dus să fac cafea. Muşcă din nou din chiflă. N-am găsit decît cafea instant. Sper că e în regulă.

– N-am decît cafea instant. Se uită la Owen

cum dădea gata şi ce mai rămăsese din chiflă. Vrei să spui că Sofia era în bucătărie cînd ai coborît?

– Nu. Tăie altă chiflă. A bătut la uşă cînd eram deja jos.

– Şi tu i-ai deschis! Grozav, n-am ce zice! Nu ți-a trecut prin cap cum trebuie să fi arătat treaba asta? Agită chifla prin fața lui răspîndind pe cearceaf bobițe de zmeură. Ai răspuns la uşa mea, pe jumătate îmbrăcat, dimineața la prima oră?

El se întinse netulburat după ceaşca lui de cafea.

– Ştia deja că sînt aici.

– De unde?

– Maşina mea a stat în fața uşii tale toată noaptea. Sorbi o gură de cafea şi o studie pe Nadia. Nu prea se speriase cînd Sofia bătuse la uşă, dar avusese de ales: fie să ignore ciocăniturile şi să creeze o situație jenantă pentru el, pentru Nadia şi pentru Sofia, fie să înfrunte realitatea. Se hotărîse să înfrunte realitatea.

Nadia muşcă în sfîrşit din chifla ei.

– Ce-a spus?

– A spus că-ți place dulceața de zmeură cu chifle şi că bei cafea cu frişcă, nu cu zahăr. Nu se putu abține să nu zîmbească. O urmări vrăjit cum îşi termină chifla, apoi cum îşi linge încet degetele

unse cu dulceață.

Privirea lui luă foc cînd se gîndi ce altceva mai puteau face cu dulceața de zmeură.

– N-a mai spus nimic?

– A spus o grămadă de chestii. Veni mai aproape şi îi pregăti o altă chiflă. Îi datora mii de mulțumiri Sofiei. Micul dejun în pat fusese ideea ei. Cînd ea bătuse la uşă, el era în bucătărie căutînd cafeaua ca să-şi facă o ceaşcă pentru el. Avea de gînd s-o lase pe Nadia să doarmă cît voia. Dar Sofia intrase în bucătărie ca o vijelie, înhățînd o tavă, găsind borcanul cu cafea instant în fundul frigiderului şi explicîndu-i cum bea Nadia cafeaua. Se părea că Sofia îi indicase drumul cel bun. Cărei femei nu-i plăcea să i se aducă micul dejun la pat?

– Ce chestii? Îşi termină chifla şi restul de cafea.

– Nu ştiu. Luă tava şi, aplecîndu-se peste trupul Nadiei, o puse pe podea. Îşi cufundă degetul în dulceață înainte să revină la poziția dinainte. Jumătate din ce spunea era într-o limbă străină.

Nadia urmări cum degetul lui plin de dulceață îi mîngîie blînd curba sînului pînă la sfîrc, lăsînd în urmă o dîră lipicioasă. El îşi trecu cealaltă parte a degetului peste sînul celălalt, oferindu-i acelaşi tratament. Privirea ei îi urmări degetul, în timp ce

el şi-l duse la gură şi îl linse, lăsîndu-l curat.

– Owen, ce faci?

– Iau micul dejun în pat.

În colțul gurii ei înflori un zîmbet.

– L-am luat deja.

– Ba nu, nu l-am luat. El îi trase cearceaful mai jos ca să-şi poată desfăta în voie privirea cu sînii ei. Ăla a fost aperitivul. Limba lui linse dîra lipicioasă de pe sînul ei, apoi gura lui culese o boabă de zmeură lipită pe sfîrc, sugîndu-l. Privirea lui flămîndă se înfipse în a ei. Ăsta e micul dejun.

Nadia se topi sub atacul lui blînd. Întinse brațele după el şi şopti:

– Voi lua tot ce e în meniu.

9

Owen se uită la tatăl Nadiei care zăcea pe patul de spital şi ridică puțin glasul:

– Ai să rămîi în patul ăsta pînă îți va spune doctorul că poți să te scoli. Dacă trebuie să te leg, am să te leg.

– Eu plec acum acasă, spuse Miloş.

– Nu în seara asta. Clătină cu tristețe din cap. Ai auzit ce a spus doctorul.

– Doctor, şmoctor ce ştie el? E abia un puşti.

Owen trase lîngă pat scaunul pe care stătuse mai devreme şi se aşeză.

– Ascultă, Miloş, ştiu că ți-e greu să stai în spital, dar este spre binele tău.

– Mi-ar fi mai bine să plec acasă.

Owen rîse.

– Eşti un căpos, Miloş.

– Aşa mi-a spus şi doctorul, că sînt tare de cap cînd mi-a făcut pozele alea trăsnite. Miloş rînji şi-şi atinse capul în locul în care se formase un cucui imens. Mi-a spus că bara aia de oţel ar fi trebuit să mă omoare, nu doar să-mi ciobească nitel capul.

Owen se încruntă şi, ridicîndu-se iute, se duse la fereastră. Nu voia ca Miloş să-l vadă copleşit de emoţie. Tatăl femeii pe care o iubea fusese cît pe ce să fie omorît pe şantierul lui. De două săptămîni el şi Nadia erau amanţi, petrecîndu-şi toate nopţile împreună. Apropierea dintre ei creştea. Şi acum trebuise să se întîmple asta! Cînd văzuse trupul lui Miloş prăbuşit la pămînt îi venise să moară. Cum să-i explice Nadiei că tatăl ei a murit lucrînd pentru compania lui? Cel mai greu lucru din viaţa lui fusese s-o sune pe Nadia din Camera de Gardă şi să-i spună despre accident. În cel mult zece minute ea şi mama ei aveau să fie aici.

– Hei, şefule, mai povesteşte-mi o dată despre drumul cu ambulanţa.

Owen îşi smulse gîndurile de la Nadia şi de la reacţia ei la telefon. Îi explicase de zeci de ori că Miloş avea să se facă bine, dar rămăsese cu impresia că ea nu-l credea. Ce se întîmplase cu chestia aia numită încredere? Se înapoie şi se aşeză pe scaun.

– Stai să văd. Îşi frecă bărbia. Mai întîi, te-am

prins cu curele de brancarda asta, apoi ţi-am pus în jurul gîtului gulerul ăsta uriaş. Ţi-au pus pe faţă o mască de oxigen şi te-au împins în „duba de carne" ca pe un sac greu de cartofi.

Rîsul bubuitor al lui Miloş umplu încăperea.

– Ce poveste va ieşi din asta.

Owen zîmbi. Pentru Miloş şi restul familiei totul era o poveste.

– Dacă promiţi că ai să fii cuminte, am să-ţi spun de ce ţipa tipul care era lîngă tine în Camera de Gardă.

– Cel de după perdeaua galbenă?

– Ăla. Vorbeam cu soţia lui cînd ai fost dus să ţi se facă pozele alea trăsnite.

Ochii lui Miloş se măriră şi faţa îi păli. Se uită în jur, temîndu-se să nu fie auzit.

– A murit?

– Nu. Owen zîmbi. L-au trimis deja acasă.

Miloş era pe punctul de a pune altă întrebare, cînd uşa se izbi de perete. Nadia şi mama ei intrară în grabă, urmate de douăzeci şi opt de membri ai familiei. Jurik rămăsese pe şantier ca să obţină unele răspunsuri despre accident. Owen o localiză pe Sonia legănînd-o pe micuţa Liberty şi încercă să refacă numărătoarea. Renunţă. Un lucru era cert – erau al dracului de mulţi Kandratavici în camera mică de spital. Ţîncii plîngeau, copiii mai măricei arătau speriaţi de moarte, fe-

meile jeleau toate şi îşi făceau cruce, iar bărbaţii se certau între ei pe ruseşte, agitîndu-se de colo-colo. Owen clătină din cap şi se întrebă cum reuşiseră să treacă de ghişeul infirmierelor. Îşi croi drum către Nadia şi mama ei.

Întinse mîna şi o trase pe Nadia în braţele sale, apoi îi şterse lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

– De ce plîngi? Ţi-am spus că o să se facă bine. Se uită la Miloş şi îi făcu cu ochiul. Nu-i vine lui de hac o amărîtă de bară de oţel.

Nadia se uită la tatăl ei lîngă care stătea nevasta lui, agăţîndu-i-se de mîini şi bocind pe ruseşte. Era puţin palid, dar altfel era bine.

– Dacă e bine, de ce nu vine acasă?

– Se cheamă că are o contuzie. Doctorul vrea să-l ţină aici peste noapte, ca măsură de prevedere. Nu vreau să sune aşa, dar de ce au venit *toţi?* Era mirat că personalul nu chemase încă paza, cu toată hărmălaia pe care o făceau.

– Au venit din respect pentru tatăl meu. Îi zîmbi bărbatului din pat care îşi consola nevasta.

– Ştii că există o regulă cu privire la cîţi vizitatori au dreptul să intre în acelaşi timp la un pacient?

– De unde să ştiu? Nadia se uită în jur. Vaietele se transformaseră în cîteva suspine cînd femeile îşi dăduseră seama că Miloş nu era la

poarta raiului. Cearta bărbaţilor se domolise şi doar Liberty mai protesta împotriva faptului că-i fusese deranjat somnul de după-amiază. Am stat doar o singură dată în spital, şi asta ca să-i aduc ultimul omagiu bunicului meu. Nadia se cutremură uşor şi se lipi mai tare de Owen. A murit în noaptea aia în somn.

– Îmi pare rău, iubito. O îmbrăţişă şi o sărută pe creştet. Nu era de mirare că Miloş voia să plece acasă şi că familia lui era atît de agitată. În tot cazul, un lucru era sigur. Miloş era angajatul lui şi avusese nevoie de asistenţă medicală, iar singurul loc potrivit pentru asta era spitalul.

– Tatăl tău a fost reţinut, Nadia, şi am făcut ce am crezut că e mai bine pentru el.

– Ştiu, Owen. Se înălţă şi îl sărută pe obraz. Îţi mulţumesc că ai avut atîta grijă de el.

Howe Cartland, şeful de şantier, băgă capul pe uşă, îl salută cu mîna pe Miloş şi îi făcu semn lui Owen să iasă. Acesta dădu din cap şi-şi coborî privirea spre Nadia.

– Mă întorc imediat. O sărută repede şi-şi făcu loc să ajungă la uşă.

Nadia se încruntă. Ceva se petrecea. Se strecură printre mătuşile ei şi-şi sărută tatăl.

– Vin repede, tată, să fii cuminte. Ieşi repede după Owen.

Îi găsi pe hol pe Owen, pe Howe Cartland şi

pe unchiul ei, Yurik, care îl înhățase pe un tînăr de guler, la ceafă, ținîndu-l ca pe un pui. Bărbații o observară, dar își continuară discuția:

– Trebuia să pară că Miloş a prins de mîntuială bara de oțel în lanțurile macaralei. Bara avea să alunece, să se îndoaie, iar dumneavoastră l-ați fi concediat pe Miloş pentru incompetență, spuse Howe.

Owen se întoarse spre tînărul roşu la față care părea gata să-şi dea duhul de spaimă.

– Vreau să aud şi versiunea ta, Bill.

– Nu trebuia să fie nimeni rănit.

– Spune-i asta lui Miloş, se stropşi la el Owen. Bara aia s-a desprins şi se îndrepta direct spre Jimmie Lee. Dacă Miloş nu-l împingea pe Jimmie Lee într-o parte, ar fi fost strivit. Şi aşa Miloş are noroc că mai e în viață.

Bill părea gata să izbucnească în lacrimi.

– Dar nu trebuia să fie nimeni rănit. El a spus că n-o să fie nimeni rănit.

– Care *el?*

– Wyatt Marshall mi-a spus cum să fac asta. Îşi şterse fața cu brațul, lăsînd în urmă o dîră de unsoare şi mizerie. Mi-a spus că n-o să fie nimeni rănit.

– Cu cît te-a plătit? se răsti Owen.

– Cu nimic. Mi-a anulat datoria. Îi datoram două sute de dolari de la partida de cărți de luna

trecută. N-am putut să-i dau înapoi.

Privirile lui Owen şi ale Nadiei se întîlniră. Amîndoi ştiuseră că Marshall avea să încerce ceva, dar nu se aşteptaseră la asta.

– Tatăl tău e un erou, spuse Owen.

Nadia ridică din umeri.

– Să ți se înfigă o bară de oțel în țeastă nu-mi sună a eroism, ci mai degrabă a prostie.

– Apropo de proşti, spuse Yurik. Mă duc să-mi văd fratele. Îl împinse pe înspăimîntatul Bill spre Howe Cartland.

Owen dădu mîna cu Yurik.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Yurik. Fără tine ne-ar fi luat o grămadă de timp să lămurim incidentul.

Yurik îşi trosni încheieturile degetelor şi rînji la semnul roşu de pe maxilarul lui Bill.

– Mi-a făcut o deosebită plăcere.

– Dacă tot intri acolo, spune-i lui Miloş ce s-a întîmplat, Yurik. Vin şi eu în cinci minute ca să discut cu el cum să depună plîngere. Owen se întoarse spre Howe. Păzeşte-l pe Bill cît mă duc eu în camera surorilor să dau telefon la poliție. O luă pe Nadia de mînă şi porni în lungul holului.

Nadia se uită pieziş la Owen.

– Trebuie neapărat să chemi poliția?

– Cascadoria asta era cît pe ce să coste viața a doi oameni, dintre care unul este tatăl tău. Se

încruntă în fața agitației din camera surorilor. Trei surori, un doctor, două mătuşi ale Nadiei şi un unchi se aflau acolo certîndu-se. El şi Nadia se furişară mai aproape şi ascultară. Surorile voiau ca în rezerva lui Miloş să fie doar doi vizitatori. Doctorul voia ca pacientul său să se odihnească, iar mătuşile şi unchiul se prefăceau de minune că nu înțeleg o iotă de engleză.

Owen rîse şi o îmbrățişă mai strîns pe Nadia.

– E familia ta, vrei tu să te ocupi de asta sau trebuie s-o fac eu?

Nadia oftă, le zîmbi dulce surorilor şi doctorului, şi făcu să cadă tencuiala de pe pereți cînd se repezi în familia ei pe ruseşte.

Owen luă deoparte o soră şi o întrebă dacă putea da un telefon la poliție. Sora se arătă foarte amabilă.

Douăzeci de minute mai tîrziu poliția îl ridicase pe Bill, iar Nadia reuşise să-i dea afară pe toți din rezerva lui Miloş în afară de mama ei. Nadia se uită la salonul supraaglomerat şi bombăni.

Familia ei se instalase ca la ea acasă printre pacienții care îşi părăsiseră saloanele ca să vadă ce era cu toată zarva aia. Yeledea stătea pe podea în fața unui cărucior de invalid ghicindu-i în palmă unui bătrîn în pijama albastră.

Într-un colț, Volga ținea sfat cu trei doamne bătrîne, povestindu-le despre cum o vrăjitoare bă-

trînă îi deochease toată familia.

Un grup de pacienți făcuseră cerc în jurul țîncilor, făcîndu-le giumbuşlucuri şi luînd-o pe rînd în brațe pe micuța Liberty. O soră arăta amețită şi uluită, dar Nadia nu putea spune dacă din cauza aglomerației sau din cauză că Stevo se dădea la ea.

– Owen, nu pot s-o fac pe mama să plece. Nu vrea să vină cu noi acasă.

El o îmbrățişă îndelung.

– Mă ocup eu de asta. Se îndepărtă vioi, lăsînd-o să se descurce cu ceilalți douăzeci şi nouă de membri ai familiei.

Se întoarse după cinci minute.

– S-a aranjat.

– Vine?

– Nu, rămîne şi ea.

– În spital? Nadia o puse pe micuța Tatiana, în vîrstă de doi ani, în brațele mamei ei. Nu poate rămîne în spital... nu e bolnavă.

– Am aranjat să i se pună un pat pliant în rezerva tatălui tău. Poate să doarmă acolo la noapte.

– E permis?

– Cum el e într-o rezervă, iar ea are un efect liniştitor asupra lui, or să încalce regulamentul de data asta. O trase către rezerva tatălui ei. Le-am explicat că fără ea nu rămîne nici el.

Nadia se opri în fața uşii.

– Eşti sigur că e în regulă?

El întinse mîna şi îi mîngîie tandru obrazul.

– Ai încredere în mine, Nadia?

Ea îl studie o clipă. Cum putea să nu aibă încredere în bărbatul pe care îl iubea? Era tandru, dulce şi incredibil de sexy. Îşi dorea să fie iubita lui mai mult decît orice pe lume. Îi cîştigase încrederea şi dragostea cu săptămîni în urmă, dar ea nu-i răspunse la fel. Cum putea să se aştepte ca Owen să aibă încredere în ea cînd ea tăinuia secrete? Secrete menite să-i despartă. Da, avea încredere în Owen.

Îi luă mîna şi o duse la gură. Buzele ei îi mîngîiară palma aspră.

– Da, Owen, am încredere în tine.

– Încetează, mă gîdilă! spuse Nadia încercînd să-i ia din mînă firul de iarbă cu care îi gîdila tălpile. Mi-ai promis că de data asta ai să fii cuminte.

– Sînt cuminte. Owen îi trecu firul de iarbă peste gleznă şi apoi peste gamba bronzată. N-am încă hainele pe mine?

– Uimitor, da. Atinse într-o doară cu vîrfurile degetelor corzile chitarei.

– Asta dovedeşte că sînt cuminte. Băgă mîna în coşul de picnic de lîngă el şi scoase un măr.

Săptămîna trecută cînd te-am adus aici n-am fost cuminte şi ne-am ales cu arsuri de la soare pe o parte foarte jenantă a anatomiei mele. Îşi frecă dosul cu mîna.

– Uite ce se întîmplă cînd adormi pe mine. Îşi încrucişă picioarele şi se îndreptă de spate.

– Vrei să auzi *Răutăciosul Niki* în poloneză sau ce?

Owen zîmbi pasiv şi o tachină:

– Aş alege „sau ce".

Nadia simți că începe să se topească sub cheful lui de joacă. După toate aceste săptămîni, Owen mai avea încă puterea s-o răscolească doar cu un zîmbet, o privire fierbinte sau un cuvînt. Se uită în jur. IRS şi Victoria Rose păşteau liniştiți iarba înaltă la umbra protectoare a unui pîlc de copaci. Pîrîul era la cîțiva metri mai încolo, bolborosind cînd apa rece se rostogolea pe pietre în drumul ei spre aval. Flori sălbatice împestrițau poienița, iar soarele îi încălzea pielea şi sufletul. Era colțişorul lor de rai pe care îl găsiseră în cel mai îndepărtat capăt al fermei Kandratavici. Nimic nu-i putea ajunge aici. Nici Wyat Marshall şi apropiata înfățişare la tribunal. Nici grija muzicii ei dispărute şi a ultimului cîntec. Şi mai ales, secretele pe care i le tăinuia lui Owen.

Degetele ei încremeniră pe strune. Nu se mai simțea în stare să mai exerseze astăzi. Voia să-l

ia în brațe pe Owen și să-și făurească încă o amintire.

– Parcă spuneai că vrei să auzi cîteva limbi străine.

Palma lui îi mîngîie șoldul.

– Vreau. Degetul urmări linia unde se termina șortul pe coapsă. Zîmbi cînd ea se înfioră. Știi că rostești cuvinte într-o limbă străină cînd facem dragoste? Îi luă chitara din mînă și o puse pe pătură, lîngă el.

– Scuze. Obrajii ei se îmbujorară. Uneori mă ia valul și uit în ce limbă vorbesc. Era pe jumătate adevărat. Celălalt motiv pentru care vorbea în alte limbi era că voia să-și ascundă adevăratele sentimente. De două ori îi spusese că îl iubea; în ambele cazuri o spusese pe ruseşte și el nu înțelesese o iotă.

Degetele lui urcară pe șortul ei pînă la nasturii bluzei.

– Nu te scuza. O lăsă ușurel pe spate, pe pătură. Este al dracului de erotic să te aud șoptindu-mi la ureche toate cuvintele alea străine. Îi mîngîie cu pulpa degetului buza cărnoasă. Interpretez în felul meu propriu înțelesul lor.

Ea își băgă mîna pe sub cămașa lui și îi mîngîie spatele cald. Nu conta cum îi interpreta el cuvintele; habar n-avea el ce însemnau unele cuvinte pe care i le șoptea ea în întuneric.

– Am o poveste pentru tine, iubito. A fost odată o bufniță bătrînă și înțeleaptă pe care o chema Owen...

– Cine?

– Taci și ascultă, Nadia. Îi opri a doua întrebare cu un sărut. A fost odată o bufniță bătrînă și înțeleaptă pe care o chema Owen, care știa că prin răbdare și înțelegere avea să afle secretele tuturor cuvintelor din întreaga lume a sălbăticiunilor. O sărută din nou, de data asta mai încet. Într-o zi, un trandafir sălbatic țigănesc i-a înmînat cheia secretelor, și știi ce a găsit?

Mîinile Nadiei rămaseră nemișcate.

– Nu, Owen. Ce a găsit?

– Fericirea, adevărata fericire. Îi captură gura într-un sărut lung. Într-o zi, Nadia, îmi vei spune înțelesul acelor cuvinte.

Ea îi trase capul în jos și îl sărută cu patimă. Nu voia ca el să-i vadă lacrimile care îi umpleau ochii. Deschizîndu-și puțin mai mult inima, lăsă magia să-i poarte spre acel dulce loc unde doar Owen putea să-i ducă.

Owen încetini viteza cînd trecu prin fața casei Nadiei, dar continuă să coboare drumul denivelat care ducea spre șatră. Cu puțin noroc, poate că nu avea să se aleagă cu o ciondăneală între Nadia și tatăl ei. Cum sfîrșea el întotdeauna prin a-i

ocoli familia era un total mister pentru el. Bănuia că treaba asta avea legătură cu inocența lor copilărească. Se uită la Miloş care stătea mîndru pe scaunul de lîngă el şi se strîmbă la uriaşa pungă de gheață pe care o ținea pe ochi.

– Eşti sigur că nu vrei un doctor să arunce o privire la asta?

– *Nyet,* îmi place ca Olenka să – cum spuneți voi? – să se agațe în jurul meu.

– Să se *agite* în jurul tău. Să aibă grijă de tine.

– Da, da, să aibă grijă de mine. Îți mulțumesc încă o dată, prietene, că ai venit să mă iei. Apucă mîna lui Owen de pe volan şi i-o scutură viguros. Cîți dolari îți datorez?

Owen abia reuşi să evite o groapă.

– Mulți, prietene. Se uită în față la şatră şi se încruntă cînd o văzu pe Nadia stînd lîngă mese cu unchii ei. Nu-i vorba de bani, Miles, nu din pricina lor sînt eu îngrijorat, ci din pricina căpoasei tale fiice.

Miloş rîse puternic.

– Da, da, cap de catîr, dar are inima ca o gogoaşă.

Owen se încruntă o clipă, apoi zîmbi.

– Vrei să spui ca o prăjitură cu cremă, nu ca o gogoaşă. Opri maşina şi urmări cum Nadia şi restul familiei porneau către ei. Era prea tîrziu ca să întoarcă. Acum era sigur că o să izbucnească

tămbălăul. Şi după privirea Nadiei, se temea că o să treacă neobservat în toiul bătăliei. În momentul de față nu arată deloc ca o prăjitură cu cremă, Miloş.

Miloş mîrîi, îşi puse din nou pe ochi punga cu gheață şi îi făcu cu ochiul lui Owen.

– Ştiu eu cum să mă descurc cu micuța mea Nadia. Deschise încet portiera şi şopti: O fac de douăzeci şi opt de ani, prietene; ascultă şi învață. Cu un geamăt exagerat se îndreptă de spate şi îşi înfruntă familia care se apropia.

Owen văzu cum expresia feței Nadiei se schimbă din furie în îngrijorare şi clătină din cap. Bănui că bătrînul ştia exact ce făcea. Curios să vadă cum avea să iasă Miloş din treaba asta, deschise portiera şi se alătură mulțimii.

– Unde ai fost, tată? întrebă Nadia. Îi aruncă o privire curioasă lui Owen.

– Ce-ai pățit la ochi? țipă Olenka, croindu-şi drum printre ceilalți şi înlăturînd punga cu gheață.

– Am fost în iadul din America, fata mea, spuse Miloş. Îi zîmbi drăgăstos nevestei lui, în timp ce ea se agita şi se văita la ochiul lui multicolor.

Owen oftă în fața privirii întrebătoare a Nadiei. Deci aşa avea de gînd să se descurce Miloş cu ea – lăsîndu-l pe el să scoată castanele din foc.

– A fost la puşcărie.

Nadia se uită la tatăl ei şi strigă:

– Te-au lovit la puşcărie?

– Nimeni nu l-a lovit odată ajuns la puşcărie, Nadia. Calmează-te. Asta-i mai lipsea – s-o vadă dînd fuga la poliție şi să se ia la harță cu şeriful. Owen îl fulgeră cu privirea pe încăpățînatul şi liniştitul Miloş. Se pare că tatăl tău s-a dus la Wyalt Marshall şi l-a luat la întrebări în legătură cu faptul că l-a pus pe Bill să umble la macara.

– Nu se poate, tată! Se puse în fața lui şi îşi fulgeră unchii care se uitau la Miloş cu un respect crescînd. Era vorba să laşi tribunalul să se ocupe de asta.

– I-am spus lui Owen că nu depun plîngere. Îşi arătă cu degetul pieptul masiv şi declară: Eu sînt Miloş Kandratavici, şi sînt un om liber. N-am să las ca nu ştiu ce bărbat în rochie neagră să-mi spună ce e drept şi cum să-mi apăr familia.

Nadia se uită la Owen.

– Cum rămîne cu înfățişarea la proces de luna viitoare?

– Cum familia ta refuză să depună plîngere, o va face compania mea. Wyalt Marshall trebuie să plătească pentru ce a făcut. Cineva putea fi omorît şi nu vreau ca el să creadă că e liber să mai pună la cale ceva. Data viitoare s-ar putea ca cineva să nu mai fie atît de norocos.

– Grozav. Nadia oftă. Îşi fulgeră cu privirea tatăl. Bănuisem că Marshall ți-a înfrumusețat ochiul.

– M-a lovit doar o dată, se răsti Miloş, şi asta din cauză că e un laş. M-a pocnit cînd nu mă uitam.

– Şi de ce ai fost la puşcărie?

– Din cauză că l-am lovit şi eu.

Nadia se uită din nou la Owen.

– În America oamenii ajung la puşcărie pentru că se apără?

– Păi, nu, recunoscu Owen. Tatăl tău are o condiție fizică excelentă, pe cînd Marshall... S-a ramolit, să zicem. Owen se uită la Miloş şi încercă să-şi ascundă respectul pe care îl simțea pentru bătrîn. Se pare că tatăl tău l-a scos binişor din circulație.

– Şi tu cum ai nimerit în chestia asta? întrebă Nadia. Să nu-mi spui că tu l-ai dus cu maşina la Marshall.

– Fireşte că nu. N-am ştiut nimic despre asta pînă cînd mi-a telefonat din puşcărie. Se pare că tatăl tău a considerat că eram cel mai bun candidat care să vină să-l scoată de acolo.

Nadia se întoarse agale spre tatăl ei, ridică un deget şi îl împunse în piept.

– Cum ai putut...

Miloş îi dădu degetul la o parte, se desprinse

de capota maşinii lui Owen, îşi pocni palmele de două ori şi urlă:

– Familie, am de făcut un anunţ! Peste mulţime se lăsă tăcerea. Cel mai bun prieten al meu din America ne-a făcut mie şi familiei mele un mare serviciu venind să mă salveze şi să mă susţină. Îi datorez recunoştinţă şi în sfîrşit am găsit cum să-l răsplătesc. Se uită în jur pînă cînd se convinse că toată lumea era atentă. Eu, Miloş Kandratavici, îţi dau ţie, Owen, una dintre cele mai mari comori ale mele, mîna fiicei mele, Nadia Katrinka.

Owen rămase cu gura căscată.

Nadia nu se uită la Owen, ci continuă să se holbeze la tatăl ei de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Un val de roşeaţă îi inundă faţa în timp ce le spunea liniştită ceva pe ruseşte părinţilor. Cu fiecare propoziţie glasul ei se ridica şi cuvintele ieşeau mai repede. Îşi accentua cu braţele cuvintele, iar familia ei făcuse un pas înapoi pentru mai multă siguranţă.

Miloş continua să rînjească, în timp ce vorbele ei deveneau tot mai sonore şi mai repezite. Nadia îşi termină admonestarea în furie, îşi puse ambele mîini în şolduri şi se uită ameninţătoare la tatăl ei.

Lui Owen nu-i plăceau zîmbetul de pe faţa lui

Miloş şi roşeaţa periculoasă a obrajilor Nadiei. Majoritatea rudelor ei găsea că toată treaba era nemaipomenit de amuzantă. Oare de ce ea nu gusta gluma asta evidentă? Se hotărî să facă apel la simţul umorului Nadiei.

– Bănuiesc că asta a fost un nu.

Răspunsul ei, în ruseşte, veni repede şi furios. Bătu din picior şi îşi agită pumnul micuţ, şi, fără să priceapă o vorbă, Owen înţelese că îl blestema să aibă parte de o moarte lentă şi dureroasă.

Într-un vîrtej de praf, Nadia plecă lăsîndu-şi familia să se uite lung şi uimită după ea.

Owen făcu o mişcare ca s-o urmeze, dar fu oprit de mîna lui Miloş.

– Dacă ţii la viaţa ta, las-o mai întîi să se răcorească, tu, cel mai bun prieten al meu din America.

– Eu sînt singurul tău prieten din America, Miloş. Owen se eliberă de mîna lui şi se uită la dealul pe care Nadia tocmai îl urcase. Nu se îndrepta spre casă. Se ducea spre pîrîu. Vrei să-mi spui de ce Nadia a reacţionat cu atîta furie la o glumă? Se uită la Miloş şi se încruntă. Spune-mi că *a fost* o glumă.

– Da, da, a fost o glumă, spuse Miloş. I-am spus cu mult timp în urmă că poate să se mărite din dragoste. Se uită la nevasta lui şi zîmbi blînd.

Noi vrem ca toți copiii noștri să aibă ce avem noi.

– Atunci ce a supărat-o?

– Își aminteşte de prea multe lucruri. Miloş clătină cu tristețe din cap. Își aminteşte de prietene care au fost obligate să se mărite cu bărbați pe care nu-i iubeau şi uneori cu bărbați pe care nu-i cunoşteau. Practica aranjărilor căsătoriilor încă mai funcționează în multe triburi de țigani.

Owen îşi trecu degetele prin păr.

– Atunci de ce dracu' glumeşti cu astfel de lucruri?

Miloş zîmbi cu mîndrie.

– Ca s-o opresc să-mi țină o predică pentru că am ajuns la puşcărie.

Owen înjură în gînd.

– Nu mai fi atît de dărîmat, prietene, spuse Miloş şi îl bătu pe spate. Lucrurile sînt splendide.

– Cum poți să spui asta?

– N-ai observat cum mi-a atacat fiica mea planul?

– Putea oare să-mi scape? Era furioasă ca naiba.

– Da, da, asta e bine. Ar fi fost rău dacă ar fi rîs. Asta ar fi arătat că nu simte nimic pentru tine. Dar cum e furioasă ca naiba, asta doveşte că are multe simțăminte pentru tine, prietenul meu american.

Owen îşi frecă o clipă bărbia.

– În momentul ăsta nu ți-aş da o para chioară pe sentimentele ei.

– Ce e aia o para chioară?

– E... nu contează, Miloş. Porni să traverseze şatra ca s-o urmeze pe Nadia. Miloş, cel mai bun prieten țigan al meu, vrei să-mi faci o imensă favoare?

– Spune şi a ta va fi.

– Data viitoare cînd mai ajungi la puşcărie, nu mă mai chema.

10

Owen o găsi pe Nadia stînd sub un copac şi aruncînd pietricele în pîrîu. Se apropie agale şi se aşeză lîngă ea.

– E mai sigur aici?

– E o țară liberă. Nu catadixi să se uite la el, ci continuă să culeagă pietricele din fața ei şi să le arunce în apa limpede.

– O fi o țară liberă, dar ferma e a ta.

– Poate că am ,două treimi din fermă, dar cealaltă treime e a *Companiei* de *Credit Ipotecar Prescott.* Cine spune că nu stai acum pe treimea *Prescott?*

– Pentru ultima dată, Nadia, n-am nici o legătură cu *Compania* de *Credit Ipotecar.*

– Îți poartă numele.

El oftă din greu, se rezemă în coate şi îşi încrucişă picioarele.

– De ce îmi cauți motiv de ceartă? Din cauză că tatăl tău m-a chemat pe mine să-l scot din puşcărie şi nu pe tine? Sau din cauză că tatăl tău a făcut o glumă nesărată? Ambele par să fie adevăratele motive pentru care îți verşi nervii pe mine.

Nadia îşi înconjură genunchii cu brațele şi îşi sprijini bărbia de ele.

– Îmi pare rău, Owen, nu pe tine sînt furioasă. Nici măcar pe tatăl meu. N-a făcut nimic la care să nu mă fi aşteptat să facă. Îi datora lui Owen cel puțin o parte din adevăr. Sînt furioasă pe mine.

– De ce?

– Pentru că am ars podurile. O piatră aterizâ în mijlocul pîrîului cu un pleoşc sonor.

Owen se uită lung la chipul ei serios.

– Ce poduri ai ars, Nadia?

– Nimic capital. Rîse trist. Doar pe cele mai importante. *Pe cele care duceau la fericire şi dragoste.*

– Vrei să-mi vorbeşti despre ele?

– Nu-i cine ştie ce.

– Parcă spuneai că ai încredere în mine.

Nadia îi susținu privirea rănită.

– Chiar am încredere în tine, Owen.

– Dar nu destul ca să-mi împărtăşeşti secretele tale?

– Încrederea n-are nici o legătură cu asta. Îşi luă privirea de la el în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Secretele mele sînt ruşinea mea. Trebuie să le suport singură povara.

Owen îi cuprinse blînd bărbia şi o sili să-şi întoarcă faţa spre el. Zîmbetul lui era plin de tandreţe şi dragoste.

– Unii spun că am umeri puternici.

Ea îşi aruncă privirea spre umerii lui largi.

– Ai dreptate, Owen. Umerii tăi sînt minunat clădiţi. Îşi amintea cum se agăţa de ei ca de singurul lucru solid de pe lume cînd noapte de noapte Owen o purta către stele.

– M-ai înţeles greşit, Nadia. Nu mă refeream la forma lor, ci la capacitatea lor. Cînd se spune despre cineva că are umeri puternici, asta înseamnă că este în stare să preia şi problemele altora. Ştiu să ajute la căratul poverii.

– De ce să vrei să-mi suporţi problemele? Eu mi le-am creat, nu tu.

Expresia relaxată de pe chipul lui dispăru.

– Cînd iubeşti pe cineva, Nadia, împarţi cu el povara. Privirea lui îi parcurse milimetru cu milimetru faţa. Te iubesc, Nadia. Buzele lui urmară acelaşi drum. Lasă-mă să împart povara cu tine. Gura lui prinse o lacrimă solitară care luneca pe obrazul ei palid.

– Mi-e frică.

– De ce?

Ea întinse mîna şi îi mîngîie uşor obrajul. Trecuseră ore de cînd nu se mai întîlnise cu aparatul de ras. În clipa asta ar fi trebuit să fie cea mai fericită femeie din America, dar nu era. Bărbatul pe care îl iubea tocmai rostise cele mai preţioase cuvinte pe care un bărbat i le putea spune unei femei, iar ea nu putea să i le întoarcă. Nu putea să-şi declare dragostea şi, în acelaşi timp, să aibă secrete faţă de el. Owen merita mai mult. Merita mai mult decît o femeie care era a dracului de egoistă ca să renunţe la el. Mi-e frică să nu te pierd.

El zîmbi şi îşi frecă obrazul ţepos de palma ei.

– N-ai să mă pierzi.

– De ce eşti atît de sigur? Tu nu-mi cunoşti trecutul.

– Există un soţ de care nu ştiu?

– *Măritată!* Crezi că sînt măritată! N-ai o părere prea bună despre mine, nu-i aşa?

El zîmbi şi îi sărută degetele.

– Treaba e că am o părere foarte bună despre tine, iubito. Tu eşti cea care ai probleme cu autoapărarea. Tocmai am menţionat cel mai rău lucru la care mă puteam gîndi. Mi-am imaginat că atîta timp cît nu eşti măritată cu altcineva, orice altceva va fi floare la ureche. Îi ronţăi vîrful unui deget. Nu eşti căutată de poliţie sau mai ştiu eu ce?

– Nu fi caraghios!

Owen ţintea prea aproape de casă. Poliţia o interogase ore, zile, săptămîni întregi pînă să-i treacă prin cap că ea nu ştia nimic. Ea fusese doar un paravan, foarte bine plătită pentru ignoranţa ei.

– Mă rog, dacă nu eşti măritată şi nici căutată de poliţie, nu văd care-i problema.

– Cum rămîne cu trecutul?

– Ce-i cu el?

Buzele lui îşi urmară drumul peste încheietura delicată a mîinii ei şi pe pielea sensibilă din interiorul cotului.

– Nu-ţi pasă de ce aş fi putut să fac?

Se înfioră cînd buzele lui urcară mai sus pe netezimea umărului ei pentru ca să se joace cu gulerul bluzei.

Owen îşi înălţă capul.

– Am să fiu sincer cu tine, iubito. Fireşte că sînt curios ce te-a făcut să te simţi atît de rău, dar, indiferent ce a fost, nu va schimba cu nimic ceea ce simt pentru tine. O împinse blînd pe spate pe iarba plăcut mirositoare. Nu-mi pasă de trecutul tău, Nadia. Se aplecă peste ea şi îi înlătură cu gura o buclă neagră. Viitorul tău mă preocupă. Respiraţia lui îi mîngîie buzele care aşteptau. Viitorul nostru, Nadia, al tău şi al meu împreună.

– Dar...

Îi puse un deget pe buze.

– În America *dar* înseamnă sfîrşitul, aşa că discuţia asta s-a încheiat. Buzele lui luară locul degetului într-un sărut tandru. Dacă într-o bună zi ai să vrei să-mi povesteşti despre trecut, bine. Am să te ascult cu atenţie, dar n-am să te judec, iubito. Trecutul nu e important.

Nadia se cutremură sub buzele lui dulci, seducătoare. El îi oferea încă o zi în paradis, aşa că ea o înhăţa cu ambele mîini. Owen se înşela. Trecutul conta. El o făcuse mai puternică, mai independentă, şi îi fura inocenţa. El o făcuse ceea ce era azi, iar într-o zi Owen va vrea să ştie ce avea ea de spus. În ziua aceea paradisul îi va fi luat.

Îşi încleştă mai mult braţele în jurul gîtului lui Owen. Îl simţi răspunzîndu-i şi se topi. O iubea! Sărutul ei deveni mai fierbinte, mai disperat. Trebuia să se ţină de paradis cît de mult timp putea.

Nadia puse încet receptorul în furcă şi se uită la Owen care stătea în bucătăria ei pe scaunul şubred, căutînd cu disperare să se prefacă a nu fi tras cu urechea. Încercă să schiţeze un zîmbet, eşuă lamentabil, se duse la uşa de plasă şi se uită lung spre şură. Gardul fusese reparat în întregime şi se lăfăia sub un strat proaspăt de vopsea albă. Ieri, unul dintre fraţii ei îşi petrecuse

toată ziua cosind iarba şi nivelînd curtea, iar Rupa fixase uşa şurei ca să nu mai atîrne într-o balama. Ferma Kandratavici se îmbunătăţea văzînd cu ochii. Pînă şi IRS şi Victoria Rose tropăiau mîndri prin ţarc, de parcă ei ar fi făcut toată treaba. Ce aveau să se facă dacă ea nu putea plăti ipoteca pe fermă? Puteau să piardă tot.

Owen veni în spatele ei şi îi înlănţui talia cu un braţ. Îşi propti bărbia pe creştetul ei şi întrebă încet:

– Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

– Era studioul de înregistrări. Se rezemă de el, lăsîndu-se înconjurată de căldura şi tăria lui. Au devansat programul de înregistrări cu trei săptămîni. Închise ochii şi se concentră pe sunetul adierii uşoare de vară şi pe bîzîitul unei albine ce se căţăra pe marginea verandei. Auzea toate zgomotele zilei de vară, inclusiv răsuflarea lui Owen, dar nu putea detecta nici măcar o notă muzicală. Muzica ei nu se întorsese, iar timpul trecea în goană. Mi-a rămas mai puţin de o lună să termin de compus cîntecele.

Braţele lui se strînseră uşor şi o sărută pe creştetul capului.

– Va veni, Nadia. Dă-i o şansă.

– I-am dat mai mult de o lună şi tot nimic. Doar tăcere. Toate celelalte cîntece sînt terminate. Sînt gata să le înregistrez de şase luni. Singurul lucru

care mă opreşte este ultimul cîntec. Dădu cu palma în rama de metal a uşii de plasă. Sînt pedepsită, pentru că am fost lacomă, Owen!

El încercă să nu rîdă şi sfîrşi prin a se îneca. După ce putu să respire iar, întrebă uluit:

– Tu, lacomă? Era cea mai altruistă fiinţă pe care o întîlnise. I-ar fi dat şi luna de pe cer dacă ea i-ar fi cerut-o. Nu avea mobilă în camera de zi, totuşi îşi cheltuise banii, primiţi pentru munca ei, la petrecerea anuală a mătuşii Verna pe un dulap pentru micuţa Liberty.

– Am vrut totul.

Tot ce? Habar n-avea ce voia, dar avea să aibă grijă să capete.

– Am vrut să-mi iau familia din Europa. Am vrut un loc drăguţ, unde să putem trăi cu toţii în pace şi libertate.

– Asta nu-i lăcomie, Nadia, e iubire. O răsuci în braţele sale ca s-o poată privi. Nu vezi? Ai toate astea.

– Am sacrificat toate lucrurile în care am crezut, doar ca să-i scot de acolo, Owen. Îşi luă ochii de la el. Nu e ceva cu care să mă mîndresc, dar aş face-o din nou. Cît despre fermă... Ridică din umeri. M-am împrumutat pentru un vis. Unul care e acum pe cale să se destrame. Dacă albumul eşuează, pierd primul cămin adevărat pe care familia mea l-a avut vreodată.

– N-ai să pierzi ferma, iubito. Îi ridică bărbia şi îi atinse buzele cu un sărut tandru. N-am să te las *eu* s-o pierzi.

– N-am să-ți accept ajutorul, Owen.

– De ce nu? Sînt pe deplin capabil să te ajut să ieşi din situația asta. Poți să-mi dai banii înapoi cînd ți se întoarce muzica şi îți poți înregistra albumul.

– *Bani! Îmi oferi bani?* Se desprinse din brațele lui. În decurs de o clipă el redusese totul la dolari şi cenți. Se vînduse o dată şi nu avea s-o facă din nou. Prefera să-şi vadă familia trăind în *vardos* şi rătăcind pe drumurile lăturalnice ale Americii decît să-i permită lui Owen să pună un preț pe dragostea lor.

– Îți ofer o şansă să-ți salvezi visul, Nadia.

– Nu, Owen. Te oferi să-l cumperi. Se îndepărtă şi mai mult de el. Chiar vrei să faci ceva pentru mine?

– Ştii bine că da.

– Atunci ajută-mă să-mi găsesc muzica.

– S-ar putea să nu fiu în stare să-ți găsesc muzica, Nadia. Un zîmbet ştrengar îi înflori în colțul gurii. Dar pot să-ți arăt unde să găseşti muzica altora.

Nadia se uită cu nespusă încîntare prin magazinul aglomerat. Discuri, casete şi CD-uri erau în-

grămădite în fiecare centimetru disponibil de la podea la tavan.

Un cîntec vechi al lui Glenn Miller se revărsa din două difuzoare aflate de o parte şi de alta a uşii. Munți de învelitori de discuri zăceau sub mesele supraîncărcate care gemeau sub greutatea casetelor şi albumelor. Oriunde se uita, era muzică. Muzică de operă şi clasică, muzică western şi country, jazz, blues şi rock. Totul era un talmeş-balmeş. Găsise raiul, şi el se numea *Paul's Music Emporium.*

– Owen, cum naiba ai găsit locul ăsta?

– Am dat de el cam acum cinci săptămîni. Se uită la Nadia care se rotea de jur împrejur. Habar n-avea de unde să înceapă. Ăsta era efectul magazinului *Paul's* asupra noilor clienți. Lui îi trebuiseră trei drumuri ca să-şi dea seama că nu o să poată niciodată cerceta toată marfa, aşa că de fiecare dată se oprea şi o lua din altă zonă a magazinului, scoțînd la lumină comori fără vîrstă. Peste cinci ani şi jumătate, bogata lui colecție de muzică provenise de la *Paul's.* Secretul să găseşti ceva e să-ți alegi un loc şi să începi să cauți prin el.

– Nu-i nici o ordine? Îşi trecu degetele peste un teanc de albume. Alice Cooper era amestecată cu Mozart şi Willie Nelson.

– Cred că a existat cîndva, dar asta a fost cu

mult timp înainte ca să intru eu pe uşă.

– Iarăşi te vaiţi, bogătaşule? se stropşi un bărbat masiv în spatele lui Owen.

Owen se răsuci şi dădu mîna cu el.

– Paul, şarpe bătrîn, văd că încă te mai furişezi pe la spatele oamenilor. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu o doamnă foarte deosebită, Nadia Kandratavici. Se întoarse spre ea. Nadia, el este patronul, Paul.

Nadia se uită la patron şi îşi ascunse mirarea. Se aşteptase ca magazinul de muzică să fie al cuiva puţin diferit. Paul avea un metru nouăzeci şi cinci, şi un trup de hamal. Purta nişte blugi uzaţi şi un tricou negru *Harley-Davidson* întins la maximum. Un lanţ gros, cromat, îi ţinea loc de curea, iar în picioare avea cizme negre de motociclist, care îşi trădau nu numai vîrsta, ci şi faptul că buşiseră cîteva uşi în tinereţea lor. Părul, aproape alb, îi atîrna pînă la mijlocul spatelui într-o coadă de cal, iar barba deasă îi acoperea în întregime vulturul auriu pictat pe tricou. Întinse mîna şi zîmbi la cele trei toarte de aur pe care la avea Paul în urechea dreaptă.

– Bună, Paul, îmi face plăcere să cunosc persoana care se ocupă de toate astea. Îşi flutură mîna, arătînd în jur.

Paul îi luă mîna şi îi sărută uşor degetele.

– Acum înţeleg de ce n-a mai trecut Owen pe

la mine de două luni.

Nadia se uită la Owen şi roşi.

– Pot să te asigur că dacă aş fi ştiut mai devreme de locul acesta, am fi fost aici. Se mută spre alt teanc de albume şi începu să caute prin el.

Owen clătină din cap cînd Paul rîse.

– Poate ţi se pare nostim acum, dar ce te faci peste şase ore cînd închizi şi n-o s-o putem scoate de aici? întrebă Owen.

Paul se rezemă de tejghea şi admiră înfăţişarea Nadiei aplecată peste masă.

– Ţin deschis pînă tîrziu, cred.

Owen veni mai aproape de Nadia ca să vadă ce album îi captase atenţia.

– Atunci îţi sugerez să-ţi suni nevasta şi cei cinci copii, şi să le spui că întîrzi la cină.

Două ore mai tîrziu, Owen o bătu pe umăr pe Nadia.

– Masa e gata.

– Masa?

– E trecut de ora unu, iubito. Arătă cu mîna spre tejghea, unde Paul muta într-o parte un teanc de discuri pentru a face loc prînzului lor. M-am gîndit că, din moment ce s-ar părea că vom avea ore întregi de cotrăbăit prin munţii ăştia de discuri, n-ar fi rău să iau ceva de mîncare.

– Ai fost plecat?

Owen gemu şi îşi duse mîna la piept.

– De ce nu-mi înfig un cuțit în inimă? Ar fi mai puțin dureros.

Nadia se înroşi auzind rîsul răsunător al lui Paul. Îşi şterse de blugi mîinile murdare.

– Ei bine, puteai măcar să-mi fi spus. Luă cu grijă cîteva albume pe care le alesese.

– Ți-am spus, Nadia. Ți-am spus că dau o fugă alături să cumpăr nişte sandvişuri şi apă minerală, şi tu ce mi-ai răspuns?

Nadia şterse de praf fiecare album, cu gesturi drăgăstoase. Nu-şi putea permite să le cumpere, dar era gata să nu mănînce o săptămînă ca să fie ale ei. Unele lucruri erau mai importante decît mîncarea.

– Dacă nu-mi amintesc că ai plecat, cum să ştiu ce ți-am răspuns?

– Mi-ai spus să conduc atent. Scoase dintr-o pungă de hîrtie un morman de sandvişuri şi o pungă mare cu cartofi prăjiți.

– Şi? Se uită la mîinile ei murdare. Pot să mă spăl undeva pe mîini, Paul?

Paul îi făcu semn spre perdeaua de mărgele.

– În spate e un vestiar cu o chiuvetă.

– Mulțumesc. Puse cu grijă deoparte setul de albume. Nu lăsați pe nimeni să se atingă de

astea, spuse ea şi dispăru după perdea.

Paul clătină din cap şi-i zîmbi prietenului său.

– E moartă după muzică, nu-i aşa?

– Ştii, e cîntăreață.

– Serios? Cu cine cîntă?

Paul luă un pumn de cartofi prăjiți.

– Cu nimeni, e singură. Luna viitoare înregistrează un album pentru copii în şase limbi.

Sprîncenele stufoase şi albe ale lui Paul aproape să ajungă la rădăcina părului.

– Formidabil! Şi înainte ce a făcut?

– A cîntat în nişte cluburi de noapte din New York. Foarte selecte, pentru lumea bună.

Paul o studie gînditor pe Nadia cînd ea reveni lîngă ei.

– Owen mi-a spus că ai cîntat în New York. În care club?

Nadia se concentră asupra despachetării unui sandviş.

– Era un local mic... probabil n-ai auzit de el. Îi zîmbi lui Owen care îi întindea un pahar cu apă minerală. Ai fost vreodată la New York, Paul?

– Mă duc acolo de două ori pe an. Părinții mei locuiesc acolo şi le place să le vină nepoții în vizită. Muşcă din sandviş şi se uită la Nadia care ciugulea nervoasă din al ei. Îmi pari extraordinar de cunoscută. Ai apărut vreodată la televizor?

– Nu, *n-am cîntat* niciodată la televizor. Faptul că reporterii îi băgaseră aparatele în față şi microfoanele sub nas ca să sporească audiența ştirilor de la ora şase, nu putea fi interpretat ca o apariție la televizor într-un show. Muşcă zdravăn din sandviş, fără să-i simtă gustul. Paul o recunoscuse! În orice clipă avea să-i alăture figura titlurilor de pe prima pagină a ziarelor care îi isterizaseră luni la rînd pe locuitorii New York-ului. Nu conta că jumătate din ce se tipărise era neadevăr, iar cealaltă jumătate pure speculații. Ceea ce conta era că un mucos de reporter o botezase „Amanta din Manhattan" şi îi atribuise rolul principal într-o dramă de prima mînă.

– Aş putea să jur că te-am mai văzut undeva, murmură Paul.

Owen studie obrajii palizi ai Nadiei.

– Se spune că toată lumea are o dublură.

– Asta trebuie să fie, zise Paul. Se uită la Nadia şi zîmbi. Ai fost vreodată în California?

– Tărîmul surferilor, al cutremurelor de pămînt şi al Hollywood-ului? Nadia clătină din cap. Mă tem că nu. Vrînd să-l abată pe Paul de la subiect, întrebă: Ai fost vreodată la Budapesta?

– Nu. I-am dat călcîie prin Albuguergue odată cînd mi-a murit porcul.

Nadia se uită derutată la Owen. De ce vorbea

Paul despre o fermă de animale?

Owen rîse văzîndu-i fața mirată.

– Paul vrea să spună că a străbătut pe jos Albuguergue, un oraş din New Mexico, odată cînd i s-a stricat motocicleta.

Nadia îi întoarse lui Paul zîmbetul.

– N-am fost niciodată în New Mexico şi nici n-am călărit un porc.

Strînseră resturile şi le aruncară la coş, apoi Nadia se întoarse în colțul în care cotrobăise prin albumele vechi. Stătea intenționat cu spatele la Paul, ferindu-şi fața. Dacă ar fi insistat să plece acum, după ce toată dimineața stătuse grămadă pe albume, Owen şi-ar fi dat seama că nu era ceva în regulă. Şi aşa era destul de rău că tot timpul cît mîncaseră o privise cam ciudat; nu-i trebuia şi alte bănuieli. Cu puțin noroc şi ferindu-se din calea lui, Paul poate că avea să uite să se mai întrebe unde o mai văzuse.

Paul stătea pe scaun, uitîndu-se gînditor la Nadia şi trăgîndu-se de barbă. Owen stătea lîngă o stivă de discuri şi se uita cînd la Paul, cînd la Nadia. O cută adîncă îi brăzda fruntea.

Nadia se strecură printre două mese şi se întinse după un teanc de albume acoperite de praf. Împrăştiind praful în toate direcțiile, scoase un album al lui Pat Boone. Încercă să-i zîmbească

tînărului chipeş de pe copertă, dar dădu greş. Magia căutatului prin această încîntătoare peşteră a comorilor dispăruse. Nu mai voia decît să plece înainte ca Paul să-şi dea seama unde o mai văzuse.

– Ştiu şi eu, Owen, poate că ar trebui să mergem acasă la mine, spuse Nadia. Se uită la casa impresionantă a lui Owen, în timp ce maşina intra pe alee. Nu se simţise niciodată în largul ei aici şi inventase nenumărate pretexte ca să evite să-şi petreacă noaptea în patul regesc al lui Owen, cu cearceafurile lui făcute pe comandă.

– Tu ai fost cea care a spus că vrea să asculte discurile astea la combina mea stereo.

Nadia se întinse după plasa cu duzina de albume pe care le cumpărase de la Paul. Durerea de cap pe care şi-o inventase ca scuză pentru a pleca de la magazin devenise realitate. Deschise portiera şi se încruntă la reşedinţa impozantă.

– N-o s-o deranjăm pe mătuşa ta?

– Mătuşa Vera a plecat cu două prietene la Cape Hatteras pentru cîteva zile. Înconjură maşina şi o luă de braţ. Aşa că toată casa e numai a noastră.

– Dar Sebastian şi Milly? Se uită la cele două urne de ceramică abundînd de flori care străjuiau

uşa de la intrare.

Toate florile arătau proaspete şi se asortau perfect. Nici o petală nu se ofilise. Reprezentau perfecţiunea şi stilul de viaţă al lui Owen. Avea o casă superbă, o mătuşă minunată, o carieră ideală şi o reputaţie solidă în societate. Totul era perfect în viaţa lui... în afară de ea.

Owen îi cuprinse obrazul în palmă.

– Ce ţi-or fi făcut florile astea? O conduse în holul răcoros. Te mai doare capul? Îi luă punga din mînă şi o puse pe masa de lîngă uşă.

Nadia îşi frecă tîmplele.

– Ai o aspirină?

– Aduc eu, domnule, rosti tărăgănat Sebastian.

Nadia se uită la valetul care intrase neauzit.

– Îmi iau eu singură, Sebastian, dacă-mi spui de unde. Se simţea ca o mare impostoare, avîndu-l pe Sebastian s-o servească.

Owen continuă să se uite la Nadia.

– E un flacon cu aspirine în toaleta biroului meu, Nadia.

– Mulţumesc. Îi zîmbi lui Sebastian înainte de a porni spre biroul lui Owen.

Se întoarse după cîteva minute şi îl găsi pe Owen punînd un disc. În faţa canapelei, pe o măsuţă, se afla o tavă cu răcoritoare şi prăjiturele.

– Văd că Sebastian a avut de lucru.

– Eu le-am ales. Owen apăsă pe cîteva butoane şi primele acorduri ale unui concert de Mozart umplură camera. Le-am dat liber lui Sebastian şi lui Milly în noaptea asta.

– De ce?

– Pentru că, din anumite motive, îţi creează o stare nervoasă. Se aşează pe canapea şi îşi luă paharul. Vrei să-mi spui de ce?

– Nu mă fac nervoasă, zău! Doar că nu sînt genul căreia să-i placă să fie servită.

– Să-ţi aducă două aspirine nu prea e acelaşi lucru cu a-l avea pe Sebastian la cheremul tău.

– Pun pariu că dacă vărs paharul ăsta, într-o clipită ar fi aici curăţînd tot înainte ca aceste cuburi de gheaţă să ajungă să se topească pe covor.

– La noapte vom curăţa singuri după noi. Deja a plecat. Îşi puse paharul la loc pe tavă şi se ridică. Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Nadia îi luă mîna întinsă şi se ridică de pe canapea.

– Ai de gînd să încerci să mă seduci?

El clătină din cap şi o conduse în hol.

– Te mai doare capul?

– Nu prea tare.

– Bine. O trase uşor spre scara interioară masivă.

– Asta înseamnă că ai de gînd să mă seduci?

– Anunţă-mă cînd nu te mai doare deloc şi vom discuta atunci despre asta. Începu să urce treptele de stejar. În momentul de faţă vreau să vezi pe cineva.

– Parcă spuneai că avem toată casa la dispoziţia noastră.

– Aşa şi e. O conduse în sus pe scări, pe lîngă portretele în rame aurite ale strămoşilor lui. Nu-i dădu răgaz să studieze tablourile, ci continuară să urce pînă ajunseră în holul de la etaj. Se opri în faţa unui portret uriaş, luminat discret. Vreau s-o vezi pe stră-străbunica mea, Ochii Dimineţii Prescott.

Nadia studie uluită tabloul. Nu semăna cu celelalte tablouri care împodobeau casa scării. Tînăra fecioară indiancă, stînd lîngă un izvor, era fermecătoare şi tot atît de graţioasă ca natura care o înconjura. Era îmbrăcată într-o rochie din piele de căprioară, cu franjuri şi mărgele colorate. Părul ei negru ca noaptea era împletit, iar pometii îi erau înalţi şi mîndri. Dar ceea ce îi reţinu atenţia Nadiei erau ochii ei. Erau albaştri precum cerul dimineaţa.

– Stră-străbunica ta a fost indiancă?

– Pe jumătate indiancă. Mama ei era o cherokee, dar tatăl ei necunoscut a fost alb. Cînd avea cinci ani, mama ei a murit, lăsînd-o în grija

unei fete bătrîne care era învățătoare şi care a crescut-o ca pe fiica ei. Jeremiah Prescott s-a îndrăgostit de ea din prima clipă cînd a văzut-o. După trei săptămîni s-au căsătorit.

– E o poveste minunată! Ochii Dimineții trăise visul oricărei femei – să fie luată pe sus de bărbatul iubit.

– La început n-a fost chiar atît de minunat. Tot oraşul s-a opus căsătoriei eroului din Războiul Civil, generalul Prescott, cu o „corcitură amărîtă", cum se exprima Ochii Dimineții.

– Asta-i cumplit! strigă Nadia.

– De acord. Ochii Dimineții n-a avut de înfruntat doar snobismul întregului oraş, ci şi o situație nouă – acum avea servitori la ordinele ei.

– Şi ce-a făcut?

– Mai întîi, s-a rugat de Jeremiah să renunțe la jumătate din personal; dar el a refuzat.

– De ce? Mi se pare o cerere rezonabilă.

– Pentru că nu aveau unde să se ducă. Era chiar după război şi toată lumea stătea prost cu banii. Nimeni nu i-ar fi angajat. Cel puțin aici aveau un acoperiş deasupra capului, masa asigurată şi cîțiva bănuți în buzunar.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Cînd Ochii Dimineții a născut al şaptelea copil, îşi dublase personalul. Rîse şi se uită la portret. Se pare că de-a lungul anilor i-a angajat

pe toți vagabonzii care băteau la uşa din spate ca să ceară de lucru sau vreun ajutor. Au mai circulat zvonuri şi că servitorii familiei Prescott erau cel mai bine plătiți din tot statul.

Nadia se uită la tablou şi zîmbi.

– Stră-străbunica ta a fost o femeie deşteaptă.

– Aşa e. Era bună la suflet şi darnică. Întinse mîna şi îşi plimbă degetele peste obrajii netezi ai Nadiei, apoi îşi înfăşură mîna cu o şuviță din părul ei. Îmi aminteşti de ea.

– Eu? zise Nadia rîzînd.

– Bărbații din familia Prescott şi-au făcut o tradiție din a-şi alege cele mai grozave soții. Îşi eliberă mîna şi îi cuprinse ceafa în palmă. Dacă îți promit că le măresc salariul lui Milly şi lui Sebastian, te măriți cu mine, Nadia?

Privirea ei zbură spre fața lui. Era serios! Oh, Doamne, ce avea să se facă?

– Eu... eu... Îşi înghiți nodul din gît şi căută să găsească totuşi ceva de spus. Eu...

Owen zîmbi.

– Te bîlbîi, iubito.

– Eu... Îşi şterse palmele umede de blugi, în timp ce mintea i se învîrtejea. Să-i spună nu... să-i spună da...? Să-i spună totul şi să-i dea ocazia să-şi retragă propunerea? Să-şi țină gura şi să se roage ca Owen să nu-i afle niciodată trecutul? În criză disperată de timp, se bîlbîi din nou:

– N... nu ştiu ce să spun.

– Spune da. O trase aproape şi o sărută uşor. Ce-ţi mai face durerea de cap?

Ea clipi derutată.

– Care durere de cap?

El rîse şi se pregăti s-o ia în braţe cînd, în acel moment, sună telefonul.

– Să nu te mişti de aici. O luă în lungul holului spre cel mai apropiat telefon. Continuăm discuţia cînd mă întorc. Mai făcu un pas şi îi zîmbi peste umăr. Şi să ştii că aştept un răspuns.

Nadia îl urmări dispărînd într-o cameră. Se întoarse cu faţa la tabloul lui Ochii Dimineţii şi se uită lung la femeia care stătea atît de senină sub copacul de lîngă pîrîu. *A fost oare dragostea ta şi a lui Jeremiah destul de puternică pentru a învinge dispreţul şi diferenţele dintre voi?* Îşi aminti că Owen îi spusese că Ochii Dimineţii născuse şapte copii. *Prostească întrebare!*

Stătea în mijlocul holului şi simţea ecourile fericirii care umpluse casa de-a lungul anilor. Copiii alergaseră pe scările astea, iar un băiat năzdrăvan sau doi, probabil că îşi făcuse vînt pe balustrada asta, spre spaima mamei sau poate spre încîntarea ei.

Avea convingerea că Ochii Dimineţii i-ar fi înţeles dilema. Să-l scutească pe Owen de o durere viitoare şi să-i frîngă inima acum spunîndu-i că nu

se putea mărita cu el? Sau să aibă tăria lui Ochii Dimineţii şi să admită faptul că uneori dragostea nu-ţi lasă de ales?

Nadia îşi îndreptă umerii şi se uită solemn la Ochii Dimineţii. Avea să-i spună lui Owen adevărul despre trecutul ei, iar dacă el tot mai voia să se însoare cu ea, avea să se repeadă asupra ocaziei cu atîta grabă, încît o să pară indecent.

– Nadia?

Se răsuci repede şi surîsul îi dispăru de pe faţă. Owen avea o privire foarte ciudată.

– Ce s-a întîmplat?

– La telefon era mama ta. S-ar părea că avem o mare problemă. O problemă cu adevărat serioasă.

– Ce e?

– Oraşul e în mare fierbere şi se cere sînge.

Nadia închise ochii şi întrebă:

– Ce-au mai făcut ai mei de data asta?

– Fratele tău, Nikita, a fugit cu fiica primarului.

11

– Dar, domnule ofițer, v-am spus deja că Nikita nu-i aici! strigă Nadia. Hărmălaia din stradă era de nedescris şi abia dacă se puteau auzi om cu persoană. Nu doar că şeriful sosise la fața locului cu două din ajutoarele lui, dar aduseseră cu ei şi jumătate dintre oraş, printre care furiosul primar şi soția lui. După toate informațiile, dulcea Anna Leigh, fiica dispărută, avea douăzeci şi trei de ani. În mod sigur destul de mare ca să ştie ce vrea. După cum reacționa primarul, ai fi zis că Nikita îi furase bebeluşul. Chiar dacă el şi Anne ar fi fost aici, tot n-ar fi avut ce face. Amîndoi sînt adulți şi au făcut-o de comun acord.

Owen gemu cînd soția primarului scoase un vaiet menit să trezească şi morții şi să-l lase surd. Se dădu mai aproape de Nadia şi şopti:

– Poate o faci pe mama ta să verifice dacă Nikita şi-a luat ceva din lucrurile lui.

Nadia se uită la mama ei şi spuse ceva pe ruseşte. Olenka dădu fuga spre casa mobilată unde îşi ținea Nikita majoritatea lucrurilor. Nadia clătină din cap în fața harababurii care domnea în şatră. Unii dintre bărbații din oraş încercau să-i interogheze pe ai ei, care recurseseră iarăşi la trucul lor preferat. Se prefăceau că nu înțeleg un cuvînt în engleză.

– Treaba asta este caraghioasă, Owen. Este limpede că la ora asta sînt la zeci de kilometri de oraş.

– Ştiu, iubito. O trase în brațele sale şi o ținu strîns. Nu chiar aşa plănuisem să-mi petrec seara. Aveam în mine ceva mai puțină lume. Se jucă cu o buclă de pe umărul ei. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Nadia fu salvată de apariția mamei ei care vorbea într-o rusă rapidă şi dădea sălbatic din mîini. Nadia află şi se uită la şerif, care aştepta un răspuns.

– Mama spune că lucrurile lui Nikita au dispărut.

– Îi mulțumesc mamei tale că s-a uitat, spuse şeriful.

Primarul îşi înfipse un deget în pieptul şerifului şi se răsti la el:

– Evan, fă ceva, şi fă acum!

– Ce anume ai vrea să fac? Să închid toată familia ca s-o interoghez?

Soţia primarului se văită şi mai tare, iar primarul se făcu roşu ca focul.

– Nu-mi pasă ce faci, şerifule, dar vrem ca mica noastră Anna Leigh să apară în clipa asta!

– Priveşte realitatea în faţă, *primarule*, mica ta fiică, fiica ta trecută de vîrsta majoratului, a plecat de bunăvoie spre un loc necunoscut cu Nikita Kandratavici şi nu poţi face nimic în privinţa asta.

– A răpit-o! strigă primarul. Ăsta-i un delict federal.

– Victimele răpite nu-şi fac geamantanele şi le lasă părinţilor lor bilete în care le spun să nu-şi facă griji pentru ele pentru că şi-au găsit dragostea şi fericirea. Şeriful îşi încrucişă braţele şi îl fulgeră cu privirea pe cheliosul primar. Am fost de acord să vin aici numai ca nu cumva să-ţi treacă prin cap să-l linşezi pe bietul băiat dacă el şi Anna Leigh erau aici.

– Vei plăti pentru asta! strigă primarul.

– Nici una dintre nevestele voastre nu e în siguranţă! ţipă cineva din mulţime.

Owen o împinse blînd pe Nadia într-o parte şi făcu un pas înainte. În surdină spuse:

– Wyatt Marshall.

– Zăvorîţi-vă uşile şi ascundeţi-vă nevestele!

Sînt cu toţii mincinoşi şi hoţi! strigă Wyatt. Mai întîi, au trişat la cărţi şi mi-au luat iapa premiată, pe Victoria Rose. Apoi au încercat să dea vina pe mine pentru incompetenţa unui bătrîn.

Cineva strigă:

– Să-i trimitem înapoi de unde au venit!

– Da, cine are nevoie de unii ca ei aici? strigă o altă voce mînioasă.

Owen ignoră vocile şi mai făcu cîţiva paşi ameninţători către colericul Wyatt care arăta de parcă ar fi băut o săptămînă.

– Ţine-ţi gura, Wyatt! Pe nimeni nu interesează să audă ce are de spus whisky-ul din tine!

Wyatt făcu un pas împleticit spre Owen.

– Ia te uite! Domnul apărător al celor asupriţi! Ai mai angajat nişte hoţi în ultimul timp?

Peste şatră se lăsă tăcerea.

– Te avertizez, Wyatt, rosti Owen.

– Mă mir că mai poţi vorbi, Prescott. Îmi închipui că trebuie să-ţi fie destul de greu cu nasul îngropat în fustele tîrfei ăsteia...

Pumnul lui Owen pîrîi cînd întîlni maxilarul lui Wyatt. Omul dădu ochii peste cap şi se prăvăli la pămînt. Owen se uită în jos la mormanul de haine jegoase şi la bărbatul din ele, şi se cutremură. Îşi mută privirea pe pumnul care îi zvîcnea şi mormăi pentru sine:

– L-am pocnit!

Miloş îl luă pe Owen pe după umeri şi se uită lung la bărbatul inconştient de jos.

– Ai făcut bine, prietene. Fără să-i pese dacă îl auzea cineva, întrebă în englezeşte: Acum îl spînzurăm?

– Nu, Miloş. Lăsăm legea să rezolve asta. Se uită la şeriful care stătea lîngă el. Evan, vrei te rog să-l închizi pînă se trezeşte?

Şeriful încercă să-şi ascundă un zîmbet şi le făcu semn ajutoarelor sale.

Owen se uită la Nadia şi îi întinse mîna. Ea înaintă şi i-o luă cu gingăşie. Owen îşi plimbă privirea peste mulţime. Primarul se uita tîmp la trupul ghemuit al lui Wyatt. Ochii îi ieşiseră din cap şi rămăsese cu gura căscată. Nevasta lui se oprise, în sfîrşit, din văitat. Cei cîţiva bărbaţi din oraş păreau să fi înţeles în cele din urmă că Miloş vorbise într-o engleză fluentă şi că înţelesese fiecare insultă a lui Wyatt. Owen oftă şi o strînse de mînă pe Nadia.

– Astăzi nu sînt mîndru că sînt american, îi spuse el mulţimii. Aţi venit cu toţii aici plini de prejudecăţi şi porniţi împotriva unei rase despre care nu cunoaşteţi nimic. Fiecare are strămoşi care au venit în această ţară mare şi au suferit de pe urma aceloraşi prejudecăţi de care aţi dat voi dovadă azi. N-am învăţat nimic în ultimii trei sute de ani. Unde este măreaţa ospitalitate sudistă de

care vorbeşte mereu toată lumea? N-a ieşit deloc în evidenţă de cînd Kandratavicii au venit aici. Poate că fac lucrurile niţel mai altfel decît voi, dar cine sînteţi voi ca să spuneţi că felul în care le fac ei e greşit. Fiecare dintre voi a pierdut bani jucînd cu Wyatt şi a trebuit să-i plătească. Dar cînd el a pierdut-o pe Victoria Rose la o partidă de cărţi corectă, strigă că e furat. Owen se uită la Miloş. Toţi îl cunoaşteţi pe Jimmie Lee, băiatul lui Eugenne. Dacă nu era Miloş care să-şi rişte propria viaţă, Jimmie n-ar mai fi fost astăzi printre noi. Şi cum răsplătim noi familia asta? Urmărindu-le copiii în magazinele noastre, de parcă ar fi nişte hoţi gata să ne lase rafturile goale. Refuzînd să-i angajam pentru munci pe care probabil sînt mai mult decît calificaţi să le facă. Îl ţintui cu privirea pe un bărbat înalt şi slab. Al, de luni de zile dai anunţuri pentru un mecanic, dar cînd Zanko a venit la uşa ta i-ai spus că postul s-a ocupat. Chris, cum e cu postul cu jumătate de normă pe care îl ai liber la moară?

Owen le dădu un minut să digere faptele înainte de a se întoarce spre primar.

– Ellis, te ştiu de-o viaţă. N-ai venit aici să-ţi cauţi fiica; ai venit să-ţi exerciţi puterea asupra oamenilor. N-a fost nici o încălcare a legii. Fiica ta e destul de matură ca să ia decizii. Ţi-a trecut o clipă prin cap că poate familia Kandratavici este

îngrijorată pentru fiul ei? El e în țara asta numai de șase luni. Poate că ei se întreabă ce fel de fiică ai crescut de le-a ademenit băiatul să plece de lîngă ei într-o lume despre care nu știe nimic. Owen clătină din cap cu tristețe. Poate că dacă ai fi venit aici ca tată și ai fi stat de vorbă cu ei ca niște părinți, poate ai fi aflat unde au dispărut tinerii îndrăgostiți. Dar așa, s-au irosit ore prețioase.

Începu s-o tragă pe Nadia departe de mulțimea tăcută.

– Oricît îți iubesc familia, nu mai vreau să mă ocup de problemele ei în seara asta.

Nadia se uită la ai ei, la șerif, la primar. Owen rezolvase superb ultima criză a Kandratavilor.

– Cred că putem pleca liniștiți, spuse ea.

El îi deschise portiera.

– Ce șanse avem să fim deranjați din nou?

Ea se uită la mulțimea care se dispersa și îl văzu pe primar dînd mîna cu tatăl ei. Ceilalți bărbați din oraș discutau cu unii membri ai familiei ei, iar ajutoarele șerifului îl puneau pe Wyatt pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Un zîmbet îi înflori în colțul gurii.

– Cred că șansele sînt de partea noastră.

– Grozav! Owen trînti portiera și se grăbi să-și ocupe locul de la volan. Ne întoarcem la mine, Owen? Trebuie să-ți arăt ceva foarte important.

El porni motorul.

– Să nu-mi spui că și tu ai portretele strămoșilor tăi.

– Nu, ceva mult mai relevant. Se uită la mîinile care îi tremurau. Vreau să-mi vezi trecutul.

Nadia desprinse cîteva cuburi de gheață din tăvița lor și le puse într-un prosop de vase curat. Se duse la Owen și îi așeză prosopul pe mîna dreaptă.

– Nu cred că s-a rupt ceva. E doar umflată.

El își îndoi degetele. Îl dureau puțin, dar putea să și le miște.

– Îmi pare rău, Nadia. N-am obiceiul să pocnesc lumea. Își flexă iar degetele. De fapt, este prima dată cînd am lovit pe cineva fără să fiu în autoapărare.

Ea începu să scoată din frigider preparatele pentru sandvișuri și le puse pe masă.

– A căutat-o cu lumînarea. Se uită la ceas. Era trecut de opt. Sper că n-ai nimic împotrivă să mîncăm sandvișuri. E prea tîrziu să încep să gătesc ceva.

– Aveam de gînd să te hrănesc la mine acasă.

Nadia zîmbi și întinse maioneză pe o felie de pîine.

– Ce am fi avut?

– Chifle, dulceață de zmeură și șampanie frapată. Întinse mîna și luă o felie de șuncă. Aveam

de gînd să sărbătorim.

– Da, mă rog, în privința asta... Puse carnea pe pîine şi cu un gust îndîrjit tăie sandvişul în două.

Owen urmări lama ascuțită care diseca al doilea sandviş şi îşi înghiți nodul din gît.

– Nu mi-ai dat nici un răspuns. Din cîte ştia, nici un bărbat nu fusese vreodată înjungheat pentru că-i ceruse unei femei să se mărite cu el.

Ea se încruntă la sandvişuri şi trînti o mînă de cartofi prăjiți pe fiecare farfurie.

– Tu ai secrete mari în trecutul tău? întrebă ea.

Owen îşi simți toți muşchii contractîndu-se.

– Trecutul meu este o carte deschisă, Nadia. Crow's Head e o comunitate foarte mică. Ar fi imposibil să ascund în debara vreun secret mare. Întinse mîna şi îi mîngîie tandru degetele. Are importanță că n-am?

– Nu. Întoarse mîna şi îi prinse degetele. Dar eu am o debara plină. Şi crede-mă, nu-s deloc fleacuri.

– Dacă le împarți cu mine, vor fi pe jumătate cît sînt.

– S-ar putea totuşi ca povara să fie prea mare pentru tine ca să te poți descurca cu ea. Privirea ei îi studie chipul frumos. Îi mîngîie drăgăstoasă maxilarul puternic şi buzele ademenitoare. Degetele ei se strînseră tremurătoare pe mîna lui.

– De ce nu mă laşi pe mine să judec? Te iubesc, Nadia, şi tot voi dori să fii soția mea, indiferent despre ce e vorba.

Ea încercă să zîmbească.

– Frumoase vorbe pentru un bărbat care nu cunoaşte faptele.

– Spune-mi faptele, iubito, şi lasă-mă să-ți dovedesc că vorbele sînt adevărate.

Nadia îşi coborî privirea pe sandvişurile din fața ei.

– Mai întîi mănîncă.

Owen zîmbi şi muşcă zdravăn din sandvişul lui. Ultimul obstacol spre inima Nadiei era pe cale să fie depăşit. Nu avea să se mai ascundă după secretele ei. Îi cîştigase încrederea. Nu-i mai rămînea decît să-i cîştige dragostea.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Owen stătea în dormitorul liber, în fața debaralei, cu o rangă în mînă.

– Cînd mi-ai spus că ai o debara plină, m-am gîndit că glumeşti. Introduse ranga între uşă şi toc şi se lăsă cu toată greutatea pe rangă.

– Vrei să-mi mai spui o dată de ce ai bătut uşa în cuie?

Nadia îşi muşcă buza de jos.

– N-am vrut să descopere cineva din întîmplare ce se află în spatele uşii.

– Ai avut vreun motiv să foloseşti atîtea cuie? Şi de ce a trebuit să fie atît de mari? Reuşi să crape uşa cu încă un sfert de centimetru. Voiai să nu intre nimeni sau e ceva înăuntru care nu voiai să iasă?

În faţa puterii lui, uşa se deschise brusc şi Owen se dezechilibră şi ateriză în fund în faţa debaralei. Acum nu mai era cale de întoarcere. Secretele ei ieşeau în sfîrşit la iveală.

Owen se uită în debara. Se frecă la ochi şi se uită din nou. Imaginea era aceeaşi.

– Majoritatea oamenilor au schelete în debara, iubito, dar nu tu. Întinse mîna şi pipăi tivul unei rochii roşii. Ai în el hainele tale. Se uită peste umăr la ea. Ce original!

– Owen J. Prescott, vreau să faci cunoştinţă cu trecutul meu. Întinse mîna spre debaraua înţesată.

Owen se uită cînd la Nadia, cînd la debara. Înaintă cu un pas şi cotrobăi fără rost printre umeraşe. În mica debara era destulă mătase şi atîtea rochii cu paiete cît s-o ţină un an fericită pe Elizabeth Taylor. Nici una dintre toaletele alea nu părea potrivită pentru Nadia. Părea ca şi cum cineva avea o rudă care lucra la departamentul expediţie a magazinului *Fredrick's* din Hollywood. Se uită pe spatele uşii unde se afla un suport de pantofi. Cele douăzeci de buzunare erau înţesate cu cel

puţin treizeci şi cinci de perechi de pantofi cu toc cui, tot atît de fără gust şi ţipători ca şi rochiile. Sub rochii, pe podea, se afla o cutie de carton. Owen mîngîie o rochie de culoarea untului, se uită la etichetă şi se încruntă. Era un model original, din mătase pură. Nadia închisese în debara rochii valorînd o avere.

– Primesc vreo explicaţie sau trebuie să ghicesc?

– Explicaţia e în cutia de carton. Întinse mîinile şi scoase cutia din debara. Am salvat tot pe ce am putut pune mîna. Luă cutia şi i-o dădu.

Owen clătină cutia şi îi testă greutatea.

– Toată asta e despre tine?

– Nu toată, dar eu sînt una dintre protagoniştii.

Owen se uită la cutie şi se încruntă.

– De ce nu-mi spui direct despre ce e vorba? Astfel aş putea sări peste toate astea şi aş afla adevărul în acelaşi timp.

– Dar publicul nu mă percepe în adevărata lumină, Owen. El ştie doar ce a citit sau a văzut la televizor. Pentru restul vieţii mele voi fi judecată după ceea ce se află în cutia asta.

– Aşadar, Paul te-a recunoscut de la televizor.

– Dacă vara trecută era în New York şi avea un televizor prin preajmă, i-ar fi fost imposibil să nu mă vadă.

Owen fluieră moale.

– Acum chiar sînt curios. Cîntări din nou cutia. Ce-ai făcut, ai comis o crimă?

– Nu, n-a murit nimeni.

– Am să capăt adevărul?

– După ce treci în revistă albumele cu tăieturi din ziare, iar dacă vei mai fi interesat să cunoşti şi versiunea mea, da, Owen, am să-ţi spun adevărul. Se duse spre uşă. Găseşte-ţi un loc confortabil şi descoperă ce fel de femeie ai cerut de soţie. Cînd termini, mă găseşti în bucătărie.

Owen rămase în camera goală, liniştită, ţinînd cutia în braţe şi ascultînd paşii ei coborînd scara. Apoi se aşeză pe covor, se rezemă de perete, deschise cutia şi se pregăti să înfrunte trecutul Nadiei.

Nadia îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, luă o înghiţitură şi aruncă întreaga ceaşcă la canal. Stomacul ei nu mai suporta atîta cofeină. Trecuseră două ore şi Owen tot nu părăsise camera. Iar ea trebuia să fi ştiut. Stătuse într-o tăcere totală, numărînd minutele şi ascultînd să-i audă paşii.

Ştia ce spunea fiecare articol din cutia ei. Le citise pe toate de cel puţin zece ori, pe unele chiar mai mult. Fiecare fotografie îi era întipărită în memorie de parcă ar fi fost ieri.

Acum cinci ani, cînd pusese prima dată pi-

ciorul în America, avusese un singur ţel: să facă destui bani ca să-şi aducă familia în America. Îşi pusese toate speranţele în această ţară. America trebuia să fie tărîmul tuturor posibilităţilor. Un loc unde visurile deveneau realitate. După un an de servit toată ziua pe la mese şi de cîntat prin baruri de noapte, abia strînsese bani cît să-i scoată din Rusia pe trei dintre fraţii ei. Familia ei îi refuzase oferta – fie veneau toţi, fie nici unul. Îşi simţise visurile şi speranţele îndepărtîndu-se tot mai mult. Unul dintre albumele ei cu tăieturi din ziare conţinea cîteva anunţuri, cîteva fotografii publicitare, dar nici unul din visurile ei.

Articolele următoare îi înfăţişau ascensiunea rapidă. În cîteva luni ajunsese să cînte la unul dintre cele mai selecte cluburi de noapte din Manhattan şi să primească un salariu astronomic. De asemenea, avea legături cu unul dintre cei mai renumiţi mafioţi din New York, Anthony Ciatti, mai cunoscut sub numele de Big C. Împărţea cu el un apartament de lux, cu vedere spre Central Park, şi de multe ori era pe post de anfitrioană la seratele date de el. FBI încerca să-i întocmească un dosar lui Big C. pentru escrocherie, dar nu putea strînge destule dovezi. Treaba a atins apogeul cînd Fiscul l-a închis, în sfîrşit, pentru evaziune fiscală.

Procesul a ţinut capul de afiş al ziarelor seară

de seară, iar ea a fost etichetată ca „Amanta din Manhattan", care nu voia să vorbească. Big C. a primit între cinci şi şapte ani de închisoare, iar „Amanta din Manhattan" a fost uitată.

Nadia se duse la uşa de plasă şi se uită în noapte. În cutie nu exista nimic care să-i explice acţiunile. Owen nu avea nici un motiv să se îndoiască de acele articole. După toate aparenţele, fusese amanta şi confidenta lui Anthony Ciotti.

Oftă şi îşi lipi obrazul de metalul rece al ramei. Doi ţînţari flămînzi, sesizînd o victimă caldă, bîzîiau pe plasă. Ar fi fost mai uşor să-i spună mai întîi adevărul, iar apoi să-i dea să citească articolele, dar trebuise să fie sigură. Avea el destulă încredere în ea ca să-şi dea seama că nu putea fi femeia din articolele alea? O iubea suficient cît să vrea să cunoască adevărul? Un al treilea ţînţar li se alătură celorlalţi doi.

Scîrţîitul podelei de sus o anunţă că aşteptarea luase sfîrşit. Owen se îndrepta spre scări.

12

Owen intră în bucătărie şi se uită la femeia care stătea cu spatele şi privea în noapte. Apoi, punînd cîteva fotografii pe masă, se îndreptă spre ibricul de cafea. I-ar fi priit mai mult ceva tare, dar se opri la cafeaua Nadiei. Se rezemă de masă şi spuse moale:

– Au fost unele dintre cele mai bune scrieri de ficţiune pe care le-am citit în viaţa mea.

Nadia se întoarse încet.

– Ficţiune?

– Doar nu-ţi închipui că aş fi crezut aşa ceva.

– Partea cu Big C. închis pentru evaziune fiscală a fost adevărată. Plecă de lîngă uşă şi se uită la fotografiile de pe masă. Toate erau fotografiile ei.

– Tipul era vinovat pentru mult mai multe. O

urmări cum umblă prin fotografii.

Ea ridică din umeri.

– Probabil. Alese o fotografie alb-negru făcută cu patru ani în urmă, cînd sosise în America. Arăta atît de tînără şi naivă, plină de visuri şi speranţe! Tony are o calitate de netăgăduit, îşi iubeşte soţia şi copiii.

– Soţia? În articole n-am găsit nici o menţiune despre soţie şi copii.

Nadia lăsă fotografia să-i cadă din mînă peste celelalte.

– Ştiu. Se uită la Owen. Cum se face că nu crezi ce e scris negru pe alb?

El puse ceaşca pe masă.

– Te cunosc, Nadia. Ai fost tu jucăria unui mafiot cum sînt eu vedetă de rock-and-roll.

– Te-am auzit cîntînd sub duş, Owen.

Owen întinse mîna şi îi cuprinse blînd obrazul în palmă.

– Atunci ştii că nu mă simt în stare să cînt o melodie ca lumea. Mai bine te-ai ruga ca odraslele noastre să moştenească vocea şi răbdarea mea. O sărută uşor pe buze.

– Odraslele? şopti Nadia. Deci tot mai vrei să te însori cu mine fără să cunoşti adevărul.

– Cum te poţi îndoi de asta? O mai sărută o dată. Trebuie să recunosc că sînt extrem de curios de ce ai stat cu un bărbat însurat şi mare

mafiot. Ai cinci minute ca să-mi explici totul despre Big C.

Ea îi înconjură gîtul cu braţele şi scînci.

– De ce numai cinci minute?

– Pentru că doar atît mă pot abţine să nu fac dragoste cu tine.

Ea zîmbi o clipă, apoi întinse mîna după o fotografie şi deveni serioasă.

– Asta sînt eu acum patru ani cînd am coborît de pe vapor. Tocmai primisem prima mea slujbă într-un băruleţ.

– Mi-am dat seama.

– Cum? Se uită la fotografie. Purta aceeaşi rochie roşie cu care se îmbrăcase la prima întîlnire cu Owen.

– După ochi. Le împrăştie pe masă şi le aranjă într-o perfectă ordine cronologică. Uite – arătă prima fotografie – aici eşti fericită şi ai ochii plini de visuri. Degetul lui trecu la următoarea. Aici tot mai visezi, dar ţi-e mai greu.

– Asta e făcută cînd mi-am dat seama că îmi trebuie mai mult decît visuri şi muncă pe brînci ca să-mi scot familia din Europa.

– În asta încetaseşi să mai visezi. Iar în asta au început secretele.

Nadia îşi muşcă buza şi studie fotografia.

– Într-o noapte, după ce mi-am terminat numărul, m-a vizitat un domn foarte bogat. Mi-a

oferit un tîrg pe care n-am putut să-l refuz. Se părea că acest domn avea o fiică pe care o iubea foarte mult şi ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Maria, aşa o chema pe fiica lui, era îndrăgostită de un bărbat pe care ştia că tatăl ei nu l-ar fi acceptat niciodată şi erau căsătoriţi în secret.

– Anthony Ciotti, îngînă Owen.

– Cum spuneţi voi, binko?

– Bingo, iubito. Continuă.

– Tony şi Maria şi-a tăinuit căsătoria pînă cînd urma să se nască primul copil. I-au spus tatălui Mariei şi, cum îţi poţi imagina, s-a dezlănţuit iadul. Tony i-a ascuns pe Maria şi pe fiul lor, şi a încercat să-şi făurească singur un nume în singurul fel pe care-l ştia – pe străzi. Pe măsură ce reputaţia şi bogăţia lui creşteau, i s-au înmulţit şi duşmanii. Maria se certa încontinuu cu tatăl ei. Refuza să-l părăsească pe Tony, iar acum era pe drum cel de-al doilea copil al lor. Tatăl Mariei şi-a dat seama că Maria şi nepoţii lui aveau nevoie de mai multă protecţie decît le putea oferi Tony. Nimeni, nici chiar cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Tony, nu ştia de familia lui. Duşmanii lui Tony adulmecau întruna, căutînd să-i afle punctul slab.

– Aşa că tatăl Mariei te-a angajat să faci pe amanta lui Tony.

– De la Tony n-aş fi luat un ban, căci nu ştiam precis de unde provenea, dar cu tatăl Mariei era

altă poveste. Toţi banii lui proveneau din surse licite. Din ce mi-a dat el şi din ce am cîştigat eu cîntînd în clubul de noapte, am adunat destul cît să-mi pot aduce aici întreaga familie.

– Pe Maria n-o deranja că trăiai cu Tony?

– N-am trăit cu Tony, Owen. Bătu cu piciorul în podea. Jucam doar nişte roluri. Tatăl Mariei i-a instalat pe ea şi pe copii într-un apartament elegant în Manhattan. Tony şi cu mine aveam apartament alăturat. Erau trei apartamente la etajul nostru – al meu, al Mariei şi al nu ştiu cărui pilot care nu era niciodată în New York. Tony mă lua de la club şi mergeam împreună acasă în fiecare noapte. El se ducea în apartamentul Mariei, eu în al meu. De cîteva ori am dat nişte petreceri în apartamentul meu ca paravan. Timp de doi ani ne-am jucat rolurile, prostind pe toată lumea şi pe duşmanii lui Tony. Zîmbi unei amintiri. De cîteva ori, chiar am avut grijă de copiii lor, ca Maria şi Tony să poată petrece singuri cîteva ore.

Owen se uită la fotografii. Acum înţelegea secretele din ochii Nadiei. Timp de doi ani Nadia încetase să existe. Îşi sacrificase douăzeci şi patru de luni din viaţa ei din dragoste pentru familia ei.

– A meritat?

Ea se uită la femeia strălucitoare, dacă nu chiar ţipătoare uneori, care o privea din fotografi,

şi zîmbi slab. Trecutul ei zăcea în faţa bărbatului pe care îl iubea, dar el nu fugise îngrozit sau dezgustat.

– Aş face-o din nou dacă ar trebui. Se uită în jur. M-am ales cu ceva din asta. N-a mai trebuit să servesc toată ziua pe la mese, aşa că am lucrat la cîntecele mele pentru copii. La vremea cînd s-a terminat procesul, aveam destule ca să contactez o companie de înregistrări care s-a arătat interesată de ideea mea de a face un album pentru copii.

– Ce s-a întîmplat cu Tony şi Maria?

– După ce a fost condamnat, ea l-a pus să aleagă: ori acceptă oferta tatălui ei de a primi un post într-o ţară străină cînd avea să iasă din închisoare, ori nu avea s-o mai găsească acolo cînd avea să fie eliberat. Se pare că Maria se săturase să-şi mai vadă bărbatul ţinîndu-mă în braţe în toate ziarele, şi spunea că băieţii aveau nevoie de un tată. Ultimul lucru pe care l-am auzit este că Tony va pleca în cîţiva ani în Brazilia.

– Ai mai avut vreo veste de la ei?

– Nu. Tatăl Mariei ştie unde locuiesc, totuşi. La două zile după ce m-am mutat aici, a sosit Fiscul cu un bilet de mulţumire de la el. Îmi spunea că îmi va fi veşnic recunoscător că n-am suflat o vorbă despre faptul că Tony avea o soţie şi că n-am vorbit la proces.

– Ai mințit în boxa martorilor? Owen înlemni.

– Fireşte că nu. Asta e America. Poţi ajunge în puşcărie dacă minţi în tribunal. Nimeni nu m-a întrebat dacă Tony avea soţie. M-au tot întrebat despre afacerile lui şi le-am spus adevărul. Nu ştiam nimic.

Owen se ridică.

– Aşadar, acum îţi cunosc toate secretele. Înaintă spre ea.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu le-ai sufla alor mei despre cum am făcut rost de bani ca să-i aduc pe toţi aici.

– Ei cum cred că ai strîns atîţia bani?

– Asta e America, Owen. Ei încă mai cred că aici totul e posibil.

– Serios? O rezemă de masă şi expresia afabilă îi dispăru. Dacă mai pui vreodată la cale un număr de senzaţie ca ăsta, te pun pe genunchi şi îţi ard o mamă de bătaie la fund de n-ai să poţi sta jos o săptămînă.

Nadia făcu ochii mari.

– De ce ţipi aşa?

– Pentru că sînt furios pe tine. Dădu în masă cu pumnul umflat şi se strîmbă de durere. Ai vreo idee de ce putea să ţi se întîmple?

– Eu...

– Nu poţi fi chiar atît de naivă să nu ştii la ce pericol te-ai expus? O înghesui în masă şi strigă:

În Rusia nu există criminali? Nu ştia dacă s-o zgîlţîie sau dacă s-o sărute în neştire. Ridică mîna şi îi mîngîie obrazul. Puteai să fii omorîtă.

Ea îl privi mirată.

– N-am fost. Cînd lucrurile au început să devină un pic riscante, Tony mi-a angajat un bodyguard.

Owen se trase de lîngă masă şi îşi trecu degetele prin păr.

– Doamne, Nadia, n-ai înţeles pericolul? Nu l-ai văzut?

– Zilnic. Dar am mai văzut şi pericolul ca familia mea să rămînă într-o ţară destabilizată. Am văzut zilnic pe CNN omoruri şi lupte, şi m-am rugat ca printre cei ce zăceau morţi pe străzi să nu fie nimeni dintre cei pe care îi cunoşteam.

Owen se opri din mers şi se uită bine la Nadia. Spaima pe care o simţise ea încă mai avea puterea să-i facă glasul să tremure. Oare el ce-ar fi făcut dacă familia lui era acolo? Ar fi avut destul curaj să-şi rişte viaţa s-o aducă la adăpost? Îi plăcea să creadă că ar fi avut, dar Nadia o dovedise. Deschise braţele şi spuse:

– Nu credeam că e posibil, dar cred că te iubesc şi mai mult.

Ea zbură în braţele lui, murmurînd nişte cuvinte ruseşti, melodioase.

El rîse şi o strînse mai tare.

– Îmi sună cunoscut... Ce înseamnă? Îşi amintea că ea şoptise aceleaşi cuvinte în nopţile lor.

– Aşa se spune în ruseşte „te iubesc". Zîmbi radioasă şi se întinse după gura lui.

Owen o luă pe sus şi porni cu ea spre scară.

– Cele cinci minute s-au scurs.

Nadia îşi trecu mîna peste pieptul lui şi peste partea din faţă a blugilor. Zîmbi cînd fu cît pe ce să-şi piardă echilibrul pe prima treaptă.

– Asta-i nimic, spuse ea.

Owen o prinse mai bine şi continuă să urce, rînjind.

– N-ai pic de ruşine, femeie?

Nadia îşi aruncă pe spate capul şi rîse din toată inima.

– Nu, Owen, ruşinea s-a dus odată cu secretele. Nu mi-a rămas pentru tine decît dragoste şi cinste.

El o lăsă încet lîngă pat. Se întinse şi aprinse lumina. Asta era Nadia care pusese piciorul în America. Ochii ei străluceau de speranţă şi de visuri de viitor. Nici urmă de secrete pe care le purtase cu atîta curaj.

– Doamne, cît te iubesc! O trase în braţe şi o sărută cu promisiunea de a-i îndeplini fiecare vis.

Nadia zîmbi pe pieptul lui cald. În somn, respiraţia lui era domoală şi regulată. Se întinse să

tragă cearceaful, căci briza răcoroasă a nopții învolbura perdelele.

După o clipă renunță. Cearceaful era înfăşurat printre picioarele lui, iar ea nu avea inima să-l trezească. Se întinse încet peste marginea patului şi trase pledul care căzuse pe podea în timp ce făcuseră dragoste.

Îl întinse uşor peste trupurile lor goale şi se cuibări din nou la pieptul lui. Chiar şi în somn brațele lui o înconjurau cu tandrețe! Închise ochii şi se pregăti să adoarmă.

O clipă mai tîrziu ochii i se deschiseră brusc, dar nu îşi mişcă nici un muşchi. Nici măcar nu respiră. Asta era. Nu fusese o închipuire. O melodie dulce izvora într-un colț al minții ei şi creştea cu fiecare clipă. Era un cîntec plin de speranțe, visuri şi iubire. Era un cîntec despre o bufniță bătrînă şi înțeleaptă pe nume Owen, care refuza să renunțe. Nadia închise ochii şi lăsă muzica s-o pătrundă, s-o înconjoare cu simpla ei bucurie. Ce bine se potrivea faptul că îşi compunea ultimul cîntec în timp ce se afla în brațele iubitoare ale lui Owen!

Epilog

– Dacă nu ne grăbim pierdem avionul, Nadia, spuse Owen. I-l încredință pe fiul lor de trei ani, Jeremiah, lui Sebastian, ca să ia cele două geamantane pe care valetul le cărase pe scări.

– Vin! strigă Nadia din bucătărie unde le dădea lui Milly şi mamei ei ultimele instrucțiuni cu privire la programul lui Zachary, copilul lor de opt luni. Dedi, rețineți, nu-i plac legumele verzi, ci numai cele galbene. Verifică din nou itinerariul lor care era lipit pe uşa frigiderului, completat cu numele hotelurilor, numere de telefon şi numere de la Salvare. Aveți grijă să-şi bea laptele şi nu-l lăsați să mănînce iar săpun în cadă.

– Plecați doar pentru zece zile, Nadia, se vaită mama ei. Cred că pot să mă descurc cu nepotul

meu zece zile.

Îl luă în braţe pe micul Zachary care rînjea în braţe cu gura pînă la urechi şi începu să-i şoptească cuvinte drăgăstoase în ruseşte.

– Nadia! strigă Owen din nou. N-ai uitat să-ţi iei vitaminele?

Ea se întinse şi luă de pe frigider uriaşul flacon albastru cu vitamine preparate şi îl băgă în poşetă.

– Le-am luat, dragă, Se mîngîie uşor pe burta uşor rotunjită şi ieşi din bucătărie urmată de mama ei, de Milly şi de fiul ei. N-ai uitat biletele?

Owen îşi verifică buzunarul.

– Nu le-am uitat. Îşi văzu soţia luîndu-l pe Zachary din braţele mamei ei. Ne aşteaptă şoferul, iubito.

Nadia îşi sărută băieţelul şi îl îmbrăţişă lung.

– Să mai aştepte o clipă. Îl mai sărută o dată, zgomotos, înainte de a i-l trece lui Owen. Întinse mîinile după micul Jeremiah care şedea pe umărul lui Sebastian. Vino sufleţel, şi mai dă-i mămicii tale un pupic. Jeremiah veni din tot sufletul. Acum promite-mi că ai să fii băiat cuminte şi ai să-i asculţi pe mătuşa Vera, pe bunica şi bunicul, pe Sebastian şi pe Milly, şi pe unchiul Stevo şi mătuşa Yelena...

– Iubito, dacă îi înşiri pe toţi din familie care rămîn aici să aibă grijă de doi copilaşi, sigur o să

pierdem avionul, şi cum va arăta asta? Primul tău tur european şi ai să-ţi ratezi debutul. I-l luă pe Jeremiah din braţe şi i-l dădu lui Miloş.

Nadia se uită la feţişoarele dulci ale fiilor ei şi simţi că ochii i se umplu de lacrimi.

– Poate că ar trebui să aşteptăm pînă...

Owen o trase pe uşă, în timp ce Sebastian se grăbea în faţa lor cu bagajele.

– Acum doi ani ai promis companiei de înregistrări şi micuţilor tăi fani un tur incluzînd opt oraşe.

– Asta a fost înainte să ştiu că era gravidă cu Zachary. Se uită peste umăr şi le făcu semn cu mîna tuturor celor care se înghesuiau la uşa din faţă să le ureze drum bun.

– Dacă nu plecăm acum, or să mai treacă doi ani. Se uită la burta ei şi zîmbi. Winslow o să aibă nevoie ca mămica lui să stea cu el acasă primele cîteva luni.

– Nu-i pun eu copilului nostru numele Winslow! Şi, oricum, cine poate spune că nu e fată?

Owen le făcu semn cu mîna fiilor lui şi celor doisprezece baby-sitteri, în timp ce limuzina se îndepărta de casă. Se uită la soţia lui şi zîmbi.

– Sofia ţi-a întors zilele trecute ceaşca de ceai şi ţi-a ghicit în frunze. Se întinse şi îi înlătură cu un sărut îngrijorarea maternă. Fiii lor erau pe mîini bune şi, în sfîrşit, avea s-o aibă pe Nadia numai

pentru el. Numai pentru el şi alte cîteva mii de mici fani care o adorau. Mi-a spus că iar a văzut albastru. Se uită la geamul fumuriu care îi separa de şofer şi zîmbi. Trăgînd-o în braţe şopti: Albastru, albastru şi iar albastru... o grămadă de albastru. Gura lui poposi pe a ei şi nici unul din ei nu mai dădu atenţie milelor de şosea înghiţite de maşină în drum spre aeroport.

SFÎRŞIT

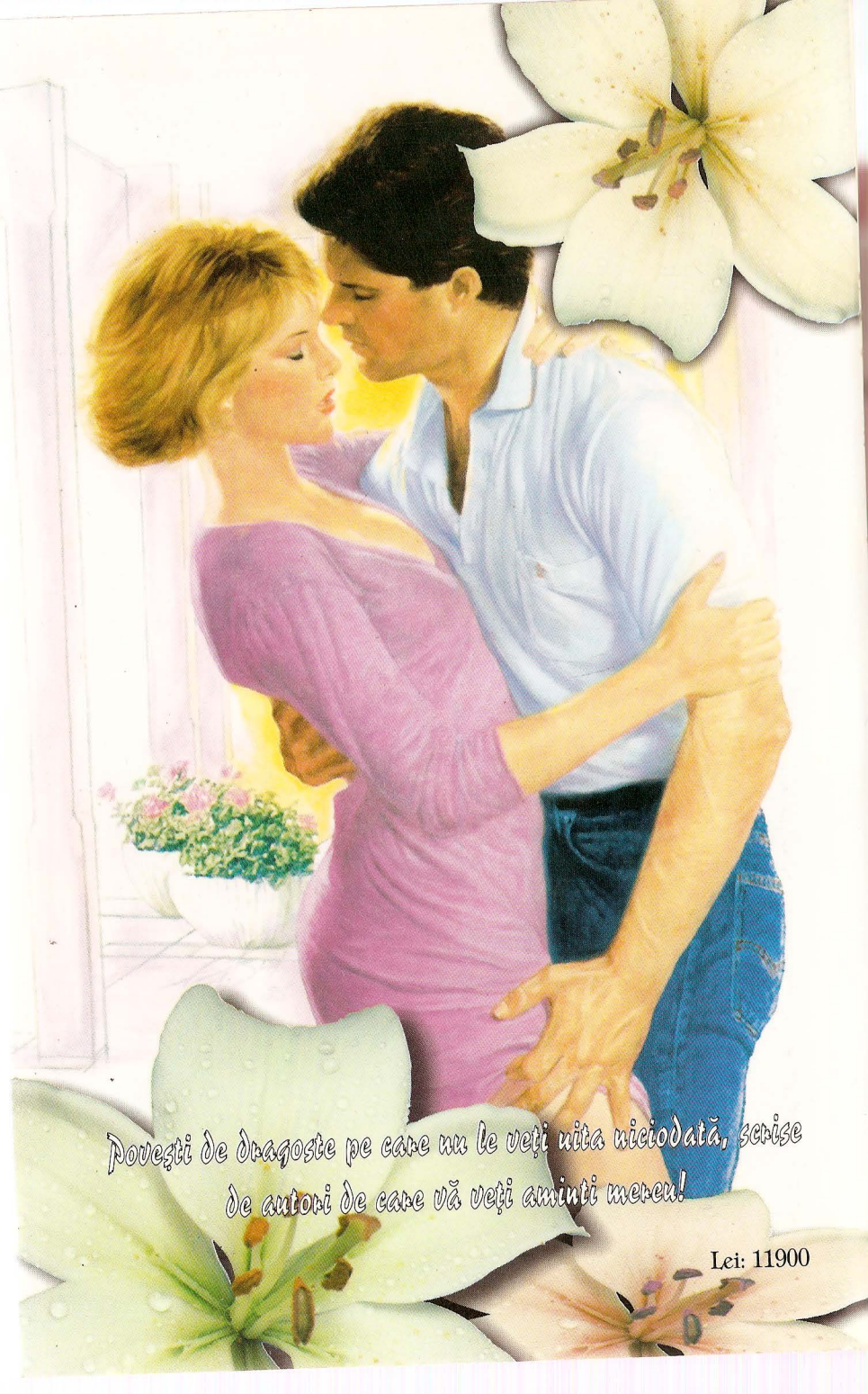

Povești de dragoste pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori de care vă veți aminti mereu!

Lei: 11900